ze bir hayat verdin. (Arkası var) Telefon: 43134 sevketmişti. Rusça öğrenmiye başlamıştı.

YAZAN= VÂ-NÛ
ÇİZEN= ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

HAİN ŞEHZADE ORHAN BİZANS UŞAĞI OLDU

1 — YILDIRIM BEYAZIDIN büyük oğlu Süleyman Çelebi, milletine çok bağlı olduğu halde, 1453 senesinde hayatta bulunan torunu Orhan, sütü bozuk bir şehzade çıkmıştı. Sonradan «Sultan Fatih» diye lâkap alan İkinci Sultan Mehmetle aklı sıra boy ölçüşmeğe kalktı. Onu devirip yerine geçemeyince Bizans hükümdarı Kostantine sığındı.

Orhan, Bizans surları üzerinde İkinci Mehmedin hücumlarına karşı koymak istiyenler arasındaydı.

2 — BİZANS İmparatoru, surların mazgalları üzerinde, hain şehzade Orhana sağı solu göstererek dedi ki:

— Asilzadem! Koskoca devletimden elimde yalnız Silivri ve Kostantaniye kaldı. Türkler, Rumelihisarını yaptılar. Bu şehri benden almak istiyorlar. Maiyetinde bulunan sana sadık askerlerinle beraber Sultan Mehmede karşı savaşacaksın. Türklerin Marmaradaki donanmlariyle şehri denizden almalarına mâni olacaksın. Ben de surların öbür taraflarını müdafaa edeceğim.

Hain Orhan:

— Mademki sen de beni Osmanlı tahtına çıkarmağı vadediyorsun, pekâlâ... — diye cevap verdi.

3 — O TARİHTE, şimdiki İstanbul şehrinin bütün toprakları bile Bizans İmparatorluğunun değildi. Üsküdar, çoktan beri Türklerin malı haline gelmişti. İkinci Mehmedin orduları, Boğazın Anadolu ve Rumeli yakasında hâkimdiler. Galata tarafında, surlar içinde, üçüncü bir devlet olarak frenkler yaşamaktaydılar. Bunlar, Türklerle Bizanslılar arasındaki kavgada tarafsız gibi duruyorlarsa da el altından Bizansa yardım ediyorlardı. Sultan Mehmet, ordularını Bizans surlarının dışına ve donanmasını Marmaraya getirmiş, hücuma hazırlanıyordu. Halicin ağzı zincirle kapatılmış bulunduğundan, donanmasını içeri sokup Bizansı o taraftan da muhasara etmenin yolunu arıyordu.

4 — KOSTANTİN, şehzade Orhana dedi ki:

— Talihlerimiz birbirine sımsıkı bağlıdır. Türkler, seni hain sayıyorlar. İstanbulu almağı da Padişah aklına yerleştirdi. Surların içine girer girmez yapacağı ilk işlerden biri senin boynunu vurdurmak olacaktır. Leşini köpeklere yedirir.

— Biliyorum. Bizim hanedanda rakibi sağ komak usulü yoktur. Onun için, ben sana tabi oldum. Büyüğümdiye elini öpüyorum.

Bu sözleri, İmparatorun maiyetinde bulunan Hıristiyan Türklerden Narlıoğlu duymuştu. İçten içe bir «yuha!» çekti.

(Arkası var)

YAZAN= VÂ-NÛ
ÇİZEN= ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Imparator Kostantinin yetiştirdiği Çakır Kız!

5 İkinci Sultan Mehmede karşı ittifak eden İmparator Kostantinle Osmanlı şehzadesi hain Orhan, Bizans surları üzerinde, etrafı seyrettiler. Türkler muhasaralarını tamamlıyorlardı. Arkalarında bir gürültü işittiler. Başlarını çevirince, Narlıoğlunun yaklaştığını gördüler.

Tarih, bilhassa Hazer Türkleri arasında pek çok kimsenin Musa ve İsa dinine girmiş bulunduğunu kaydeder.

Bu Narlıoğlu da Türk ırkından olmasına rağmen hıristiyandı. İmparatorun emrinde, bu gibi bir çok insanlar daha vardı. Fakat gönülleri ırkdaşları İkinci Mehmedin tarafına doğru az çok kayıyordu. Hele bu Narlıoğlunun hisleri dindaşlarile değil, millettaşlarile beraberdi.

İmparator sordu:

— Ne haber, Narlıoğlu?

Narlıoğlu cevap verdi:

— Çakır kızı emretmiştiniz. Onu getirdim.

6 İmparator Kostantin, şehzade Orhana Çakır kızı tanıtarak dedi ki:

— Senin ömrün pek kapalı geçmiştir, şehzadem. Okumuşluğun da kıt.. Onun için, Bizans İmparatorluğu içinde hıristiyanlaştırılmış ve Türklüğü unutmuş pek çok ırkdaşların olduğunu bilmezsin.

— Bu Çakır kız da onlardan biri mi?

— Hayır, o, daha bile ileri gitmiştir. Türkler aleyhine çalıştırılmak ü z e r e bizim tarafımızdan hususi şekilde yetiştirilmiştir. İkinci Sultan Mehmed'e karşı bizimle birlikte çalışacaktır. Bir çok diller ve hünerler bilir. Bana da sadıktır.

7 Kostantin:

— Al sana bu/ Çakır kı-

— — Al Sana bu Çakır kızı ihsan ettim, şehzade! - dedi.

Orhan sordu:

— Peki amma, bakalım o beni istiyecek mi?

Kostantin cevap verdi:

— Ben ne istersem, Çakır kız da onu ister. Evvelce onunla konuştum. Seni gönlünün bütün kabiliyetile sevmesini emrettim.

— Amma da yaptın, ey hükümdar... Böyle şey insana emredilir mi?

— Sadık kölelerim ve cariyelerim fermanımdan dışarı çıkmazlar. Ferman ediyorum: Birleşin!

8 Ve İmparator, ayrıca ferman buyurdu:

— Şehzadenin huzurunda diz çök. Bana nasıl sadıksan ona da aynı derecede sadık olacağına dair yemin et.

Çakır kız yemin etti:

— İmparatora gösterdiğim sadakati sana da göstereceğim.

Orhan, yarı şakacı, yarı memnun:

— Demek beni seveceksin? - dedi. - Vallahi bayılırım bu işe

Kostantin dedi ki:

— Bana tâbi olmanın mükâfatını elbette sana başlangıçta da vermem icabederdi. Hele şu harbi kazanalım, asıl o zaman göreceksin!

(Arkası var)

YAZAN= VÂ-NÛ
ÇİZEN= ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

İKİNCİ MEHMEDİN TAHTI BENİMLE SENİN OLACAKTIR

9 İmparator Kostantin: «Bu kız, zehirlerin envaını bilir, ata biner, kılıç kuşanır, hançer saplar, şaşırtmaca konuşur. el çabukluğuna, hafızasına . diyecek yoktur!» dedi. Orhan bu kızın evvelâ güzelliğine dikkat etmişti. Fakat şimdi onu bambaşka bir gözle görüyordu. Siyaset işlerinde mükemmel bir âlet olabilirdi bu... Türkçe konuştular. Bir Haticeden, bir Fatmadan tamamile farksızdı. Çünkü o da Türk kızıydı.

Nihayet, Kostantin:

— Ben askerlerimin başına gidiyorum. Bakalım, Türklerin muhasarası ne hal alıyor, öğreneyim! - dedi.

Orhan, düşünüyordu:

«— Şu kızla başbaşa kalmak ne hoş! İnsan, harbi bile unutuyor.»

Kostantin, iki genci Marmaraya nazır surların üzerinde bırakıp, Yedikule taraflarına doğru gitti.

10 Başbaşa, uzun uzadıya konuştular. Çakır kız; nihayet şu itirafta bulundu:

— Acaba benim kanımdan olduğun için midir, nedir, bilinemez, sana karşı kalbimde daimi bir yakınlık duyardım.

— Demek beni seversen emirle sevmiş olmıyacaksın?

— Seni görmeden de biliyordum ve seviyordum.

11 Başka kızlar, Bizans prenslerini, İtalyan kaptanlarını uzaktan uzağa severlerken, ben de Türk şehzadesisin diye seni düşünürdüm. Bunun, saray kadınları içinde bin bir şahidi vardır. Saray kızlarile pencereden hep seni gözetlerdim. Ne zaman sen geçsen: «İşte, seninkisi!» diye gösterirlerdi. Rüyalarımı, hülyalarımı dolduran hep sensin. Hattâ, dolambaçlı yollardan İmparatorun aklına getirdim de kendimi senin maiyetine verdirdim.

Şehzadenin klabi çarpmağa başladı.

12 Orhan dedi ki:

Seni karşıma çıkaran talihimden çok çok memnunum. Hattâ seninle evlenip Osmanlı tahtına seni Bizans İmparatoriçaları gibi şerik hükümdar yaparım. Lâkin daha evvel İkinci Sultan Mehmedin felâketini birlikte hazırlamalıyız. Şimdilik biribirimizden mahrum kalalım ki, emelimize muvaffak olup buluşmak gayemiz olsun.

(Arkası var)

tutamıyarak bağırdı: | halk endişe içerisindedir. | Padişah aleyhine bir suikast hazırlamak istiyor. | kalacaktır.

YAZAN= VÂ-NÛ ÇİZEN= ÇETİN A. ÖZKIRIM BİZANS CASUSU Resimli TARİHÎ Roman

BU HANÇERLE SİYASİ VAZİFENİ GÖRECEKSİN!

13 Hain Şehzade Orhan, evvelâ, alay etti:

— Bütün hacılar, hocalar, İkinci Mehmed'in ruhuna bir an evvel fatiha okumalıdır.

Ve maksadını açık söyledi:

— İşte ancak o zaman başa geçip saadete kavuşacağız. Benimle evlenmeniz ve Osmanlı tacını giymeniz için, her şeyden evvel İkinci Sultan Mehmedin öldürülmesi ve İstanbulu fethedememesi lâzım.

— Demek ki?

— Evet, tahmin ettiğin gibi... Türlü türlü hünerlerin olduğunu dinledim, durdum. İşte bunlardan faydalanarak ileriki taç ve tahtımızı sağlıyacağız!

14 Fakat Orhanın parlak nutku şöyle bitti:

— ... Sonra da Bizans İmparatorunun himayesine gireceğiz.

Genç kız, o dakikaya kadar söylenenleri memnunlukla dinlemişken lâfın bu şekli alışı üzerine mahzun oldu.

Düşünüyordu: Şehzade Orhanın kuracağı devlet her halde Türkler için şerefli olmıyacaktı. Bunu anlıyordu. Fakat hisleri ne olursa olsun, o,- nihayet bir emir kuluydu. Din ve terbiye yolu ile İmparator Kostantine bağlı bulunduğunu hissediyordu.

— Tabii... Siz ne derseniz öyle olur- dedi.

Çakır kız, siyaset hayatında tecrübeli olduğu için, Türkleri ve Yeniçerileri bilirdi. Onların isyankâr sesleri kulağına çarptı:

«— Orhanı istemeyiz!» diye bağıracaklardı; bundan emindi.

15 Fakat, gene de Orhan'a sordu:

— Bakalım, Türkler sizi istiyecek mi?

Orhan, homurdandı ve başka bir mevzua geçti:

— Benim elimde bir takım çareler var, Çakır Kız... Seni Türk ordugâhına aşırtacağım. Çandarlı Halil Paşa ile görüşeceksin. O, yalnız İkinci Mehmedin lâlası değildir, bütün hanedanın sadık bendesidir. Bu sebeple Halil Paşanın beni defterden silmediğine eminim. Kendisine bazı hediyeler yollarım. El altından bana yardım eder...

16 Çakır, bu işlere girdiğinden memnun değildi. Orhan sordu:

— Kabul mü?

— Kabul etmemek haddim değil!

Şehzade belinden çıkarttığı mücevherli bir kamayı Çakır kıza uzattı:

— Şuna iyi bak. Kınından çıkar, çeliğini gözden geçir. İşte bu kamayı alıp Halil Paşaya gideceksin ve benim gönderdiğimi söyliyeceksin.

Genç kız, bir görüşte anladı:

— Fakat bu hançer, zehirli bir hançer! dedi.

(Arkası var)

hazırlamak istiyor.

YAZAN = VÂ-NÛ ÇİZEN = ÇETİN A. ÖZKIRIM BİZANS CASUSU Resimli TARİHÎ Roman

KOPEK USTUNDE BİR ZEHİR TECRÜBESİ YAPTILAR

17 İmparator Kostantinle Şehzade Orhan, biraz evvel bu, sur üstü taraçada kahvaltı etmişlerdi. Yediklerinin arta kalanı, masada hâlâ duruyordu. Kokuyu alan bir köpek, kısmet var mı diye yaklaşmıştı.

Orhan, bu köpeği farkedince, hayvancağıza dostça seslendi. Zavallı mahlûk da ümitle kuyruk salladı.

Hain Orhan, keyifli keyifli güldü:

— Bak şimdi ne olacak, - dedi.

18 Orhan, masa üzerinde duran lokmaların en yağlısını seçti. Köpek, fena bir hissin tesirinde kalıp azıcık tereddüt etmekle beraber, aldığı kokunun cazibesine dayanamadı, Şehzadeye yaklaştı. Orhan hayvana lokmayı verdi. Lâkin, hançer yeninin içinde gizliydi. Usulle çıkararak köpeğe dokundurdu. Hayvan bağırmadı. Çünkü canı yanmamıştı. Ne kalbi delinmiş, ne kanı akmıştı. Yalnız derisi hafifçe sıyrılmıştı. Lâkin bu kadarı kâfi geldi.

Köpek mahzun gözlerini yukarı kaldırıp iki insana sanki teessüfle baktı.

19 Hayvan lâhzada öldü. Bunun üzerine, Orhan, Çakır Kıza sordu:

— Gördüğün manzaradan ne anladın?

Kız dedi ki:

— Şehzadem! Demin İmparator, benim zehirden anladığımı size söylemişti. Bu hançerin ucu, tanıdığım zehirlerin en müthişine bulanmuş. Detil bir köpeği, bir insanı, hattâ bir deveyi, bir aslanı bile bir dokunuşta öldürür.

Şehzde, hiç kibar olmuyan bir kahkaha attı.

— İyi bildin kız. Şimdi sok şu hançeri göğsüne ve sakla. Sana söylediğim gibi, talimat arkadan gelecektir.

20 Çakır kız, yüreğinde bir ürperme ile:

— Anlar gibi oldum. Beni en büyük hedefe yolluyorsun!

Orhan, kaşlarını çattı:

— Henüz başına taç giymedin. Böyle ince şeyleri düşünmene müsaade etmiyorum. Sen şimdilik bir âletsin. Hele verdiğim vazifeyi bir yap.

Konuşmanın bittiğini bildirmek üzere oturduğu yerden ayağa kalktı. Kız, saray terbiyesi üzere hareket edip çekilmek için izin istedi.

— Talimatınızı bekliyeceğim! - dedi.

(Arkası var)

kaydedilmektedir.

dır.

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

ÇAKIR KIZ, BİRDENBİRE ŞEHZADEDEN SOĞUDU

21 Orhan:

— İkinci talimatımı da şimdi veriyorum! — diye ince sakalını sıvazladı.

Şehzadelerin sakalı olmazsa da, o, padişahlık iddiasında bulunduğundan sakal koyuvermişti.

Demin âmirane olan sesini alçaltmış, yumuşatmıştı. Demniki sert bakışları da tatlılaşmıştı; ve kirpiklerinin arasından bal damlası gibi süzülüyordu. Çakır Kızı yanaklarından, dudaklarından, gözlerinden, saçlarından uzun uzun öpmek istedi.

Çakır Kız, o kadar zamandır sevdiğini zannettiği bu erkeğin iltifatları karşısında mesut olamadığına şaştı.

Başı dönüyordu, ne yapacağını bilemiyordu. Vücudunda bir ürperme duydu.

22 Çakır Kız, Orhanla arasında bir aşk sahnesinin başlamasını istemedi. Şehzade, onun bileğini yakalamışken, kız silkindi, bir adım geriledi.

Kendi kendine soruyor:

«— Niçin irkiliyorum bu adamdan? Bu sebepsiz nefreti bana aşılayan nedir? Orhan'da bir değişiklik yok ki.. Değişikliği kendimde aramalıyım.»

Zihninden bunlar geçerken, kocaman çakır gözlerini de erkeğin yüzünden ayırmıyordu. Bir muammayı çözmek ister gibi ona dikkatle bakıyordu.

Orhan, şaşkınlıkla sordu:

— Neden çekiniyorsun benden?

23 VE Orhan sesini biraz daha yükseltti:

— Benim malım değil misin?

Çakır Kız, ürkek:

— Tabii, senin malınım! Birdenbire beyninde bir şimşek çaktı. Babaneyi bulmuştu. Az evvel Orhan'ın kendisine söylediği fikri tekrarladı:

— Vazifemi yapayım, kendimi ancak o zaman size lâyık görürüm.

Şehzadenin cevabını beklemeksizin, süratle döndü, kaçarcasına dehlize girdi... Koşmağa başladı. Bir tek düşünce kafasına hâkimdi: Arkadaşı Narhoğlu'na iltica etmek düşüncesi.

Ona içini dökerse belki ferahlıyacak..

24 Narhoğlu ile çocukluktan beri beraber yaşamışlardı. Aynı Türk köyünün evlâtları idiler. Fakat, ikisi de, Bizanslıların tesirinde kalarak, hristiyan dinini, tâ kendilerini hatırlamadıkları zamandanberi kabul etmiş bulunuyorlardı. Aralarından su sızmazdı. Hattâ onları görenler, belki de birbirlerine âşık zannederlerdi. Halbuki, kelimenin tam mânasiyle arkadaştılar.

Narhoğlu, genç kızın birdenbire ağlamaya başlamasından endişeye düşmüştü:

— Ne oldu sana? Seni hiç bu halde görmemiştim. Ağlaman için bence pek mühim bir sebep lâzımdır. Çünkü sen en çetin mücadeleler için çekirdekten yetiştirildin.

(Arkası var)

Daha var! Her türlü şenaate,

YAZAN= VÂ-NÛ
ÇİZEN= ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

"ŞEHZADE SENİ TİKSİNDİREN BİR EMİR VERMİŞ !„

25 Narlıoğlu, Çakır kızın yüzüne dikkatli dikkatli baktıktan sonra kaşlarını çattı, parmağını salladı:

— Büyük bir hayal kırıklığına uğramışa benzersin.

— Ben de kendimi anlıyamıyorum.

— Farkeder gibi oldum meseleyi... İmparatorla Orhan, sana pek ağır bir vazife verdiler galiba.

— Çakır kız içini çekti:

— Ağır vazifeler bana vız gelir. Bu öylesi değil... Beni en büyük saydığı hedefe yolluyor...

Genç kız, vicdanının üzerinde bir azap gibi duran Orhanın zehirli hançerini göğsünden çıkardı, ortaya koydu.

26 Narlıoğlu sordu:

— Bu hançerle kimi vuracaksın?

Çakır kız, sırrını anlattı:

— Türk ordusunun Bizansı muhasara eden saflarına gizlice girecekmişim.

Narlıoğlu başını salladı:

— Anlıyorum. Hemen Veziriâzam Çandarlı Halil Paşanın huzuruna çıkacaksın.

— Lâkin onu vurmak için değil.

— Elbette hedef o değil. Bilâkis! Çandarlı Halil İkinci Mehmedi istemiyor, Orhanı seviyor. Orhan seni onun vasıtasiyle başka bir hedefe gönderecektir.

— Seziyorum: İkinci Sultan Mehmedi vuracağım! — diye Çakır kız, başını iki yana salladı.

27 Uzun bir sükût oldu. Narlıoğlu, işittiğine inanmamış gibi hayret içinde bakıyordu. Yüreğinde bir fırtına kopmuştu: İkinci Sultan Mehmedi öldürmek, ha? İkinci Mehmet nasıl öldürülür?

Birden, saçma yere bir isyana kapıldığını düşündü. Kendini tarttı. Kendi neydi? Kimdi? Kendi, İkinci Mehmedin düşmanlarının safındaydı. Türkler Bizansı alırlarsa encamı neye varacaktı? O ki Kostantin'in en yakın adamlarındandır...

Buna rağmen?

Buna rağmen, İkinci Mehmet nasıl ölür? İkinci Mehmet ölür mü? Öldürülür mü?

Ve bu eller, bu dost elleri mi onu öldürecek?

Coşkunlukla haykırdı:

— Sen bu işi yapamıyacaksın?...

28 Çakır kızın gözlerine gene yaş doldu:

— Yapacağım gibi görünüyor.

— Elin kalkacak mı?

— Ben emir kuluyum.

— Hayır Çakır kız, hayır! Belki Roma'ya gitsen Papayı vurursun. Belki Ayasofyaya girsen bütün rakipleri hançerlersin. Fakat Türk milletinin ümitlerini bağladığı yirmi üç yaşındaki İkinci Mehmede kıyamazsın. Çünkü dinin ayrı bile olsa sen kanınla ona bağlısın...

Sesini alçalttı. Kalbe kadar süzülen bir fısıltı ile:

— Sen ona kıyamazsın! — dedi.

Çakır kız, yalnız Narlıoğlunu değil, kendi vicdanını da dinliyordu. (Arkası var)

YAZAN= VÂ-NÛ
ÇİZEN= ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

ÇAKIR KIZ, ÇANDARLININ MİSAFİRİ OLMUŞTU

29 Sadrâzam Çandarlı Halil paşayı o gece, «Padişah ferman etti, çağırıyor! Çabuk ol.» diye uykusundan uyandırmışlardı. İhtiyarın sersemliği hâlâ geçmemişti.

«— Gece yarısı acaba beni ne yapacak?» diye söyleniyordu.

Çandarlı Halil Paşa zaten ötedenberi kuşkudaydı. Çünki şehzadeliği zamanındanberi İkinci Mehmetle zıt gitmişti. Fakat Çandarlı ailesi dededen toruna hep vezirler verdiği için genç padişah ona gene de hürmet ediyor ve Halil Paşayı makamında alıkoyuyordu.

Çandarlı Halil, gece yarısı böyle çağırılışı gene hayra yormadı.

Sakalını sıvazlayarak:

«— Sakın şehzade Orhan bir tedbirsizlik yapmış olmasın, sakın bir ip ucu vermesin?» diye üzüldü.

30 Halil Paşa, Bizansa karşı bu muharebe hazırlığı sırasında Padişahın paraya çok ihtiyacı olduğunu biliyordu. İlk aklına gelen, devletin hazinesini desteklemek yoliyle İkinci Mehmed'in gözüne girmek oldu.

Fakat ya Padişah paraya ehemmiyet vermezse? İşte o zaman son kozu oynamaktan başka çare kalmıyacak. Onun için altınları tepsiye koyup, Padişahın çadırına Çakır Kızla götürmedi... Dâva iyilikle halledilmezse Çakır Kız hemen vazifesini yapmalı.

O takdirde Çakır Kızı idam ettirir! Kendi işin içinden sıyrılır. Belki Orhanı da o karışıklıkta Osmanlı tahtına oturtur. Kendi istikbali de bu şekilde sağlanır.

Bu plânlarla kendi has misafiri olan Çakır Kızın yatağının başına gitti. Onu uyandırdı. Hazırlanmasını bildirdi.

31 Çandarlı'nın dededen kalma büyük bir serveti vardı. Üstelik bu serveti Bizans İmparatoru ile Orhan desteklemiş derlerdi. Halil Paşa İkinci Mehmedi gazap halinde görürse yumuşatmak için servetinin mühim bir kısmını tepsiye doldurmuş, Çakır Kızın başına oturtmuştu.

Gece, ordugâhtan böylece geçerek İkinci Mehmedin çadırına doğru ilerledikleri sırada, Çakır heyecandan bayılacak gibi oluyordu.

Paşa:

— Sendeliyorsun... Altınların sesi geliyor... — dedi — Tepsi pek mi ağır?

Çakır:

«— Bir ağırlık var amma, tepsideki değil... İçimdeki...» diye düşündü.

32 Padişahın çadırı önünde nöbetçiler bekliyordu. Yaklaşmadan evvel, Halil Paşa, Çakır'a verdiği talimatı tekrarladı. Her emir üzerine kız:

— Size itaat etmek borcumdur. dedi.

Orhan'ın verdiği hançerin yanında olduğunu Çandarlıya gösterdi.

Veziri âzam, nöbetçilerden birine, Padişahın o gece hiddetli olup olmadığını sordu:

— Çok hiddetliydi.. Cellâdı da çağırttı. cevabını aldı.

Paşa titremeğe başlamıştı. Korktuğuna uğruyor galiba...

Sesi pürüzlenerek sordu:

— Cellâdı kimin için çağırtmış?

— Bizans casusları için!

(Arkası var)

YAZAN= VÂ-NÛ
ÇİZEN= ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Casusların idama götürüldüğünü gördüler ve ürktüler

33 Elleri arkalarına bağlanmış casusların geçişini seyrettiler. Cellât da ne kadar korkunçtu.

Çakır Kız, casusları tanıdı. Türklerde adaletin tam yerinde olduğuna da kanaat getirdi.

Çandarlı, ağaya sordu:

— Sen daima Padişahın kapısı önünde böyle durduğuna göre kulağına belki çalınmıştır. Bana dair casusların bir şey söylediklerini duydun mu?

— Neden işkilleniyorsun? Senin de mi boynun vurulacak diye korkuyorsun? Kendine gel, devletli. Ben senin aileni çok severim. Çandırlılar iyi adamlardır. Yalnız içlerinden sen çıkıp şereflerile oynama. Sana berkeş (Kâfir ortağı) demeğe başladı. Haberin olsun!

34 Cellât, biraz ötede, casusların cezasını vermeğe başladı. Çakır, kendi âkıbetini seyredermiş gibi bakıyordu. Bir an gözleri Veziri âzama ilişti. Onun dehşeti kendisininkinden de fazlaydı. Halil paşa öyle asabileşmişti ki, hiç de icabetmediği halde, ağa ile münakaşaya tutuşmuştu.

— Benimle bu şekilde konuşmağa nasıl cüret edersin? Ben Padişahtan sonra bu devletin başıyım. Biz silsilece Sadrâzamız. Babam ve dedelerim hep Veziri âzam. Hepsi ecellerile öldüler. Bu devlette vezir idam edildiği görülmemiştir. - dedi.

Ağa, tatlıya bağlamak için:

— Dilerim ki ilk idam edilecek vezir sen olmıyasın! - dedi.

35 Halil paşa, kıza döndü:

— Bu mendebur ve şom ağızlı kapıcıyla fazla lâfa daldık.

— Lâkin vaziyeti de aşağı yukarı öğrendik efendimiz.

İhtiyar, cesaret vermek ister gibi gözlerini kızın gözleri içine dikerek:

— Haydi, şimdi Padişahın huzuruna gideceğiz kendini topla, evlâdım. — dedi. — Tehlikeli bir vaziyet görürsen hemen harekete geçmelisin. Sakın tesir altında kalma. Çünkü Padişahın gözlerinde, sesinde ve her halinde bir mahabet vardır. Kartala benzer. Önünde büyülenip kalmamanın çaresine bak.

Çakır her söze: ,

— Başüstüne! - diyordu.

36 Nihayet, ağa, kendilerine, Padişaha mahsus çadırın perdesini açtı.

Çakır kendi kendine düşünüyordu:

«— Tarihin kaydettiği en mühim simalardan biri belki de bu yirmi üç yaşındaki hükümdardır. Şimdi onun huzuruna çıkacağım. Bizans İmparatorunun emrini yerine getirmem icabeder. Çünkü ben onun adamıyım. Arkadaşım Narlıoğlunun sözlerini aklıma getirmemeliyim.»

Paşa sordu: ,

— Padişah yatıyor mu? Bizi niçin yattığı çadıra aldın?

Perdedar:

— Padişah, bütün gece gözünü kırpmadı. Bazı şeyler yazdı, çizdi. Sonra seni çağırttı.

(Arkası var)

YAZAN = VÂ-NÛ
ÇİZEN = ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

İkinci Sultan Mehmedin çadırına girdiler

37 Çandarlı Halil bir besmele çektikten sonra perdeyi araladı. İkinci Sultan Mehmedin huzuruna girdi. Burası her ne kadar çadırsa da, büyük ve ihtişamlı bir odaya benziyordu. Yalnız Türk usulü eşya ile değil, İran saraylarından ve Bizans kibarlarından öğrenilip ona göre yaptırılmış masalar, sedirler, halılarla doluydu. Büyük bir zevkle döşenmişti. Bir tarafta da koskocaman bir karyola duruyordu. Bu, ihtimal ki, İtalya işi bir mobilyeydi ve Padişaha kim bilir hangi ganimetten hisse kalmıştı. İşte genç hükümdar, yorganı açılmamış, yastığı bozulmamış olan bu karyolanın kenarına ilişip oturmuştu. Giyinmiş bir haldeydi. Sanki gecenin geldiğinin farkında olmamıştı. Gözleri alev alev yanıyor, beyninde düşüncelerin kaynaştığı anlaşılıyordu.

Sadrâzam içeri girdiği zaman, onun yaşına hürmeten şöyle bir davrandı:

— Gel bakalım, Lala! — dedi. — Yürü... Şöyle geç.

38 Padişahlar Sadrâzamlara «Lala» derler. İkinci Mehmedin sesi, bu sözleri söylerken iltifat saçıyordu. Fakat yüreğinde vesvese olan Çandarlı Halil, bu iltifatı pek anlıyamadı. İkinci Mehmedin karyolası üzerine serilmiş plânlarına şaşkın şaşkın baktı, bunların da mânasını anlıyamadı. Yaklaşmak emrini alması üzerine büsbütün korktu.

Sapır sapır titreyip sanki namazdaymış gibi secdeye vardı.

Padişah, sordu:

— Niçin yerlere yüz sürüyor, el etek öpüyorsun, lâla?

Çandarlı titreyerek cevap verdi:

— Bir şeyler hazırlıyorsun diye korkuyorum.

39 Padişah gülümsedi:

— Korkma, iyi şeyler hazırlıyorum. Sana da anlatacağım.

Eliyle yatağını gösterdi:

— Uyku tutmuyor. Uyuyamadım. Onun için seni çağırttım.

Masaların, iskemlelerin üzerlerinde bir sürü kâğıt dağılmıştı. Sadrâzam bunlara bakarak:

— Kudretli, efendim. Bunlar nedir? - diye sordu.

— Ne mi? Hâlâ mı anlıyamadın?

— O heybetli sesinle beni ürkütme. Anlat ki bileyim.

— Sadrâzama titremek yaraşmaz. Benden niçin korkuyorsun? Zihnine bu düşünce neden saplanmış? Babam II. Muradın vefatiyle tekrar tahta çıktığım gün ta uzakta durarak yanıma sokulmamıştın. Cennetmekânın sağlığında bana zıt gittiğin için sana düşman olduğumu aklına yerleştirmişsin. Bundan dolayı mı şimdi de benden ürküyorsun? Unut bunları.

40 İkinci Sultan Mehmet Sadrâzamı ile hoş geçinmek, hazırladığı işler için kendine onu da yardımcı etmek üzere çok tatlı konuştuysa da Halil paşanın heyecanı bir türlü dinmedi. Dinmek şöyle dursun, birdenbire arttı. Çünkü genç hükümdarın sesi ansızın yükselmişti:

— Peki ama, çadırıma getirdiğin bu yabancı kim?

— O mu?... şey... yabancı değil.

— Nedir o tepsinin içinde tuttukları?

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÜ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Sadrâzam, Padişahın gözünden işte böyle düştü!

41 Çandarlı padişaha getirdiği hazineyi ortaya serip cevap verdi:

— Devletin vezirleri hükümdarlar tarafından acayip bir saatte çağırılınca eli boş gelmemeliymiş... Onun için ben de bunları, kullanasınız diye getirdim.

Padişahın canı sıkılmıştı. Sadrazama dedi ki:

— Lâla! Lâla! Sen, bana babamın yadigârısın. Ailen de bize dedelerimizin yadigârıdır. Onun için gönlünü kırmak istemiyorum.

42 Ve, padişah, sesini da[illegible]:

— Aldığın rüşvetlerden bana hisse veriyorsun derler, lâla!...

Çandarlı Halil, İkinci Sultan Mehmetten gözlerini kaçırdı:

— Ben mi? Ben rüşvet almadım, efendimiz... Hakkımda söylenenleri biliyorum. Fakat hepsi iftiradır...

— Ben, boş rivayetlere inanacaklardan, bu sebeple vezirimi cezalandıracaklardan değilim. Sana karşı itimadımın devam etmesini istiyorum... Fakat sen de dedelerin gibi bir gayret göstermelisin. Devlet ve millete hizmet etmelisin.

— Ne gibi, padişahım?

43 Müstakbel Fatihin en fazla ilgilendiği, hattâ tek ilgilendiği mevzua dokunulmuştu. Yirmi üç yaşındaki bu ateşli hükümdar, şiir okuyormuş gibi bir coşkunlukla konuşmağa başladı:

— Senden istediğim, İstanbulun fethi için bana yardımındır. Peygamberimiz, İstanbulu alacak olan Müslüman hükümdara imtiyazlı bir mevki vadetmiş. İşte o hükümdar ben olacağım. Milletimi asırlar boyunca, ebediyete kadar bu güzel şehre sahip kılacağım. Torunlarım beni hayırla anacaklar, ismime şenlikler yapacaklardır. Aklımda ne kadın, ne zevk, ne eğlence var. Gençliğimi duymuyor, tadamıyorum. Yalnız, yalnız bu gaye ile yaşıyorum... Sen tecrübe[illegible] Bir an evvel muvaffak olmak için ne yapayım?

44 İhtiyar Çandarlı, boyalı sakalını sıvazladı. İşte İkinci Sultan Mehmede telkinlerde bulunmanın tam zamanı gelmişti. Aklı sıra kandıracaktı; ve titrek bir sesle konuşmağa başladı:

— Sakın bu fikre saplanma, sevgili padişahım! Kaş yapayım derken göz çıkarırsın. Zira İstanbulu fethetmen imkânsızdır. Bütün Avrupayı aleyhimize seferber ettireceksin. Zaten tarihte üzerimize kaç kere Haçlı seferleri açıldı. Bu defa da, (Hıristiyanlığın büyük merkezi Bizans Müslümanlar tarafından sıkıştırılıyor!) diye, Romadaki Papa — aynı mezhepte olmamasına rağmen ve Ortodoksları kazanmak maksadiyle — üzerimize asker ve donanma sevkedecektir. Belki de Dimyattaki pirince giderken evdeki bulgurdan oluruz. Bu yüzden Rumeliyi kaybederiz. Beyazıt dedenin uğradığı felâkete uğrarsın, esir düşersin... Farzı muhal, muvaffak olur, fethedersen bile, bize musallat olur, yine burada komazlar...

İkinci Mehmet, dişlerini gıcırdattı:

— Tevekkeli değil sana (Kâfir oğlağı) dememişler!) dedi.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli **TARİHİ** *Roman*

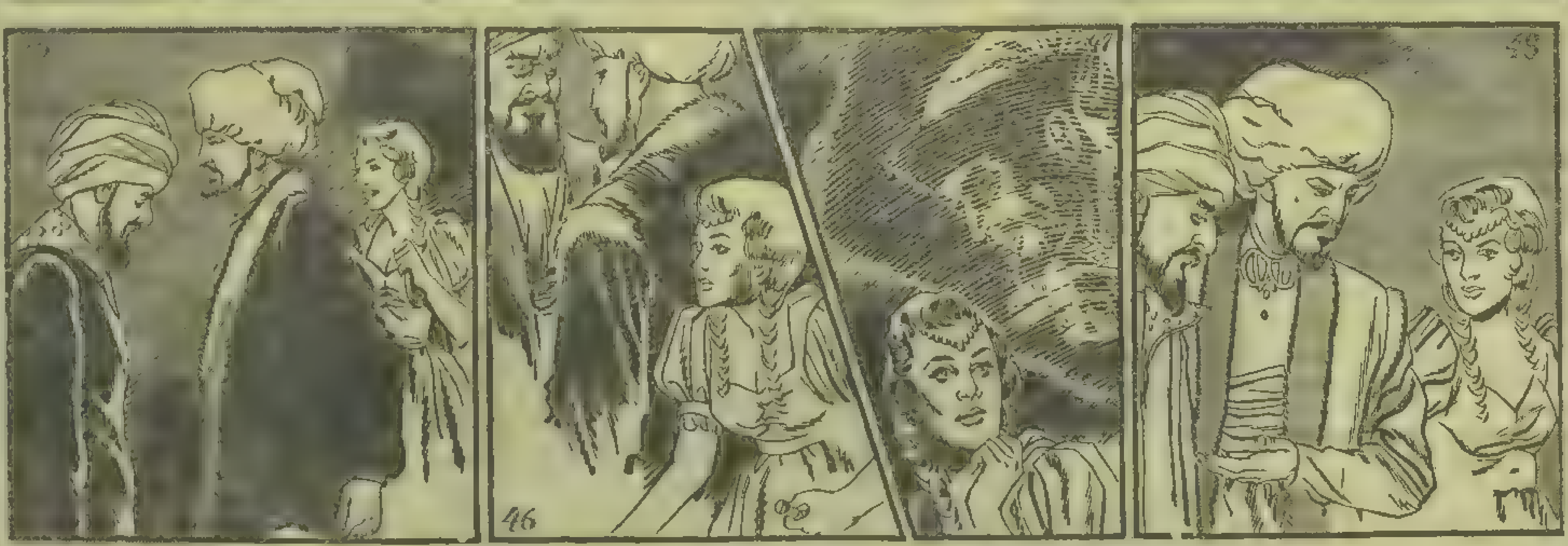

Çakır kız, hazırlanan suikasti başaramıyor

45 İkinci Sultan Mehmet, cesaret kırmağa çalışan Sadrâzamı fena halde azarlayınca ve mahçup edince; bu konuşmaya kulak misafiri olan Çakır Kız, harekete geçti. Zehirli hançerini sıyırdı, padişahın arkasına geçti şöyle düşündü:

«— Beni Bizans imparatoru böyle bir anda vazife göreyim diye yetiştirdi, buraya kadar geldim, artık geri dönemem! Ne olursa olsun vu- [illegible]

Bir an, Çandarlı Halile göz göze geldiler. O, şimşek kadar âni bir bakışla, emrini verdi:

«— Haydi!»

Çakır, Sadrâzamın gözlerinde bu işareti okudu.

46 Fakat Çakırın eli kalkmıyor. Başka işlerde çelik gibi iradeli iken, o meşhur iradesi şu anda kötürümleşti. İmparatorun, Orhanın ve Çandarlının ona verdikleri emri yerine getiremiyor.

Büyülenmiş gibi, olduğu yerde duruyor.

Onu büyüleyen nedir? İkinci Mehmet, demin, gözlerinin içine bakmıştı. Bu bakışların sihri mi? İkinci Mehmet, Sadrâzama hâlâ ağır sözler söylüyor. Bu sesteki kudret ve kuvvet mi? Nedir Çakır Kızı hareketinde alıkoyan?

Bunu kendi de anlayamıyor.

47 Artık bulunduğu yeri unutmuştu. İkinci Mehmedin sözlerini anlamıyordu gayri... Fakat onun gür sedası, kulağında yıldırım uğultuları hasıl ediyordu. Bayılacak gibi oldu. Gözleri bulutlandı. Bu bulutların arasından, eski arkadaşı hristiyan Türk Narlıoğlunun çehresi belirdi. Narlıoğlu, tıpkı vaktiyle Bizansın surları üzerinde yaptığı gibi, ona doğru eğildi, parmaklarını uzattı:

«— Sen, Türklüğün ümidini söndüremiyeceksin, Sultan Mehmedi vuramıyacaksın! Elin kalkmıyacaktır Çakır Kız!» dedi.

48 İşte o anda Çakır, hançerini tekrar göğsüne soktu:

«— Ben bu işi yapamıyacağım!» diye, iradesi kendi elinde olmıyarak haykırdı.

Sadrâzam, yine gözlerini önüne dikti. Padişah başını çevirdi, kartal bakışlarını Çakıra dikti:

— Çocuk! Sen benim etrafında ne dolaşıyorsun bakayım? — diye sordu.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÜ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHİ Roman

"Ben Müslümanım.... İsmim de Hadiyedir !„ dedi

49 Ve İkinci Sultan Mehmet, o zekî, o nüfuzlu bakışlarını Çakır Kıza iyice dikti. Baktı, baktı:

— Sen kimsin? - diye sordu.

— Şey... Ben mi?

— Tabii sen...

— Bana «Çakır Kız» derler.

— Sahici adın yok demek senin?

— Benim adım?... Hadiye...

— Bu ismi, çok defa, Müslüman değilken Müslüman olmuşlara verirler... Yoksa sen de evvelce Müslüman değil miydin?

— Değildim Padişahım.

— Şimdi Müslüman mı oldun?

50 Çakır Kız, böyle bir şeyi aklından geçirmemişti: Fakat ağzından şu sözler dökülüverdi:

— Şimdi Müslüman oldum! - dedi.

Yalan söyliyemiyordu. Bütün Müslüman âdetlerini tahsil ettiği halde, «kaalû belâdan beri Müslümanım!» demiyordu. Bu yaman bakışlar karşısında kendi iradesini, hattâ Bizanstaki hocalarının o kadar zamandanberi telkin ettikleri iradeyi kullanamıyordu. Padişahın arzularına tâbi olacağını anlamıştı:

— Pek âlâ, memnun oldum... Allah mubarek etsin, Çakır Kız... İnşallah dinine, milletine faydalı olursun...

Padişahın bakışları sert amma, sesi yumuşak. Âdeta okşar gibi... Sert bakışları ise, kalbine kadar tesir ediyor, esrarını okuyor.

— Sana şimdilik fazla bir şey sormayayım, Çakır Kız... Sen iyi bir insansın. Fenalık yapamıyacaksın.

51 Çakır, ağlamaklı olmuştu. Âdeta bir buhran geçirdi ve şöyle dedi:

— Fenalık yapamıyacağım... Sana el kaldıramıyacağım... Sana dil uzatamıyacağım... Çünkü sen bizim büyüğümüzsün. Sen, tarih içinde nadir yetişen koca Türk milletinin, tarih içinde nadir yetişen [illegible] Sana etimle, kemiğimle, kanımla, canımla, dilimle, dinimle bağlıyım... Bunu çok iyi anlıyorum. Sen, Türk milletini iki kıta arasında ebedileştirmeğe çalışıyorsun. Ben sana karşı nasıl dururum?.. Sen öl de, öleyim. Sen kal de, kalayım... Sen ne istersen o olacaktır ve beni memnun edecektir... Beni öldürsen de fermanın budur diye ve mustahak olduğum budur diye yine bahtiyar olacağım...

Bu sözleri kendi mi söylüyordu? Buna şaşıyordu.

52 Çakır Kızın gözlerine bir an Sadrâzamın pe[illegible] Padişaha dedi ki:

— Beni affettin mi?

— Affettim Çakır Kız.

— Sadrâzamını da affet!..

— Onu da affettim!...

İkinci Sultan Mehmet, parmağını uzattı, kızın göğsünü işaret etti:

— Ver bakayım şunu!

Çakır, göğsünden hançeri çıkarttı, muayene etti:

— Bunun ne olduğunu çok iyi anlıyorum... Fakat bir de sen anlat da dinliyeyim, lâla... - dedi.

Paşa, kekeledi:

— Ferman buyurdunuz... Anlatayım...

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Elinde ok, müthiş bir adam belirdi

53 Sultan Mehmet:

«— Anlat bakayım, ne anlatacaksın?» dedi.

Sesinde bir teessür vardı. Artık bu adama canını ve devletini itimat edebilir miydi? Dedelerinin yadigârı olan bu Çandarlı ailesinden ümidi kesmeli mi? Böyle bir karar veremiyordu. «Kurunun yanında yaş da yanmasın!» diye düşünüyordu.

Sultan Mehmet dalgın dalgın bunları aklından geçirirken, Halil Paşa, başını eğmiş, bin dereden bin su getiriyordu:

— Efendimiz... Yanlış anlaşılmasın... Ben sırf bu ihtiyar halinde bir za'fa kapıldım da ondan bu hale geldim... Zira Çakır Kıza gönül vermiştim... Onun kim olduğunu ve nereden geldiğini pek bilmiyordum... Onu sadece Bizanslı bir cariye sayıyordum... Acaba işin içinde başka bir iş mi var, hâlâ anlayamıyorum... Kendisini, dördüncü zevcemin hiddetinden kurtarmak üzere gece yarısı yanıma alıp buraya getirdim... Tepsiyi o maksatla kendisine taşıttım... Eğer koynunda bir hançeri de varsa, mutlaka zevceme karşı kendini müdafaa etmek içindir... Sana kasdi olamaz.

54 Sonra, Bizanslı kıza döndü:

— Öyle değil mi?...

Çakır, başını eğdi.

— Padişahın karşısında yalan söylememeğe karar verdim. Beni fazla istintak etmeyin! Eğer Padişah sorarsa hakikati söylerim.

Sadrâzam kekeledi:

— Belki de efendimiz, bu kız, devletlimin maiyetinde kalmak istiyordur... Onun için böyle bir oyun oynamıştır... Sana daha ne efsaneler anlatacağını bilmiyorum...

İkinci Sultan Mehmet ruhu okuyan gözleriyle bir Sadrâzamına, bir Çakır Kıza bakıyordu. Hükmünü veremiyordu.

Nihayet dedi ki:

— Sevdiğin kızı böyle bırakıp gitmek istemene hiç bir mâna veremedim, lâla... Evvelâ hazineni teklif ettin. Sonra sevgilini teklif ediyorsun. Bunların mânası nedir? — dedi.

55 Çandarlı diz çöktü. Padişahın eteğini öptü

— Bir tek arzum var. O da efendimin eski itimadını kazanmak. Benden şüphelendiğini görüyorum. Halbuki ben, senin hakaretini hak etmedim. Dedelerim, dedelerine ne kadar bağlı ise, ben de sana o kadar bağlıyım... Benden teveccühlerini esirgeme...

Genç Padişah, cevap vermiyor, soğuk duruyordu. Çakır Kız, acaba bütün bildiklerini söylesin mi, söylemesin mi, tâyin edemiyor, tereddüt gösteriyordu. İkinci Mehmedin zaten her şeyi anladığına emindi. Fakat bazı zeki hükümdarların, adamları tanıya tanıya, mahiyetlerini bile bile son zamana kadar kullandıklarını bilirdi. Onun için fazla gevezelikten kaçındı. Ancak Padişahın soracaklarına cevap verse daha iyi ederdi.

56 Tam o esnada, çadırın perdesi aralandı. Elinde ok, bir heybetli asker göründü. Bu, Türklerin casus teşkilâtının başı Dalkılıç Ömerdi.

Padişah ona döndü:

— Burada mıydın? Ne haber bakalım?

— Evet efendimiz... Şüphelendiğim için, elimde ok, içeriye bakıyordum. Şayet sana bir ihanet olursa, ben daha atik davranacaktım! — dedi.

(Arkası var)

mizde iki konferans verecektir. İzmir ve Adana belediye başkanlıklarında görebilirler. (18219) bize ne göstermek istediğini de

YAZAN: VÂ-NÛ — BİZANS CASUSU — Resimli TARİHİ Roman

ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

Sultan Mehmet, Dalkılıç'a gözleri kapalı inanırdı

57 Sultan Mehmet, perde arkasından beliren iri yarı askere:

— Telâşa hacet yok, dur bakalım, Dalkılıç - dedi.

Türk casuslarının başkanı Dalkılıç Ömer, olduğu yerde durdu. Başını çevirip evvelâ Sadrâzamı, sonra Çakır Kızı nefretle süzdü.

— Sizi aldatamazlar, Padişahım. Onu buraya Çandarlı Halil paşa bile bile getirdi. — dedi. — Çakır Kız senin arkanda zehirli hançerile dolaşırken Halil paşanın göz neiyle ona emirler verdiğini gördüm. Daha başka delillerim de vardır. Onun için tertibatımı almış bulunuyorum.

Padişah gülümsedi:

— Tertibatın neymiş? - dedi.

Halil paşanın aklı başından gitti. Çünkü Dalkılıç Ömerin ne kadar nüfuzlu olduğunu bilirdi.

58 Padişah, onun bir dediğini iki yapmazdı. Dalkılıç Ömer, hükûmet içinde hükûmetti. O yalnız Padişahın değil, düşmanın da plânlarını bilirdi. Türk ordusunun gözü, kulağı ve koklayan burnuydu. Âlemin görmediğini o görür, işitmediğini o işitir, sezmediğini o sezerdi. En tehlikeli anlarda Hızır gibi yetişirdi. Padişaha verdiği haberlerin hepsi doğru çıkardı. Onun için İkinci Sultan Mehmet, gözü kapalı olarak Dalkılıç Ömere inanıyordu. Onu en kıymetli silâh ve siyaset arkadaşı olarak seviyordu.

Ve Dalkılıç Ömer, nişancılıkta usta olduğu kadar, vaziyetleri kestirişte de ustaydı.

59 Türk casuslarının başkanı, cesurdu. Anında kararını verir, hazırlığını tamamlar, Padişahın karşısına öyle çıkardı.

Yine aynı vaziyeti yapmıştı.

— Tertibatımın ne olduğunu göreceksin, Padişahım! - dedi.

Perdeye doğru döndü. Ellerini şaklattı.

— Gelin huzura! - diye seslendi.

Perde, yine kımıldadı.

Bu sefer, cellât başı ile muavini içeriye girdiler.

— Lebbeyk! - dediler.

60 Padişah bir an düşünceye vardı. Sonra, özür diler gibi silâh arkadaşının yüzüne baktı.

Sadrâzamla Çakır Kız, başlarını kaldırmak cüretini göstermeksizin, verilecek hükmü bekliyorlardı.

İkinci Mehmedin şöyle dediğini işittiler:

— Senin teklifini ilk defa olarak reddediyorum, Ömer... Zira, ben şu anda ancak Bizansla hesaplaşmak yolundayım. Halil paşa şimdilik bana lâzım... Çakır Kız büsbütün lâzım.

Eliyle cellâtlara işaret etti:

Cellâtlar, perdenin arkasına çekildiler.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ERTAN ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Padişah: "İkinizin dost olmanızı istiyorum.„ dedi

61 Halil paşa, kendini suçsuz göstermek için bazı şeyler geveledi.

— Dalkılıç Ömer, öteden beri hasmımdır. Onun aleyhimde şahadet etmesi sayılmaz! - dedi.

Eğer bilmeksizin bir hata işledimse, bağışlanmasını rica etti. İstanbulu fethetmekten Padişahı samimiyetle vazgeçirmeğe çalıştığını söyledi.

Müstakbel Fatih:

— Pek âlâ, pek âlâ, sen istirahat et Halil paşa! Ben İstanbulu sensiz de fethederim! - dedi.

Bunun üzerine Sadrâzam, tereddütler içinde çekildi. «Acaba, cellâtlar çadırın kapısında mı bekliyorlar?» diye korkuyordu. Bir Osmanlı Sadrâzamın böyle fena bir duruma düştüğünü, tarih o zamana kadar kaydetmemişti. Dalkılıç ve Çakır, onun gidişini seyrettiler.

62 Sonra, birbirlerine baktılar.

Dalkılıç, Çakırı düşmanca süzmekte devam ediyordu.

Çakır, ona hafifçe gülümsedi:

— Tebrik ederim! - dedi.

Delikanlı kaşlarını çattı ve seslendi:

— Neyi?

— Perdenin arkasında, elinde ok alesta hazır bekleyişini!

Merakı, asabiyetini yendi:

— Farketmemiş miydin?

— Etmemiştim... Türklerin casusluk teşkilâtı, Bizansınkinden kuvvetli. Bunu tasdik ediyorum.

— Kendinin de Bizans casuslarından olduğunu böylece itiraf ediyorsun demektir.

— Ediyorum.

63 — Padişaha da casus olduğunu böyle apaçık söyliyecek misin, Çakır Kız?

— Söyliyeceğim.

— İdam olmaktan korkmuyorsun demek?

— Ben, artık tek Allahtan başka kimseden korkmuyorum. Türk ve Müslüman olarak ölürüm, vesselâm.

— Sen çok kurnaz bir şeye benziyorsun. Zaten, Bizans mektebinde yetiştirilen en istidatlı talebenin sen olduğunu haber almıştım. Tarifini bana yapmışlardı. Şimdi yakalanınca gayet huyumuza, suyumuza gidiyorsun. Maksadın pençemizden kurtulmak. Fakat Padişahı ikaz edeceğim. Öyle sandığın gibi kolayca işin içinden sıyrılamıyacaksın yalancı Hadiye!

64 Padişah, Sadrâzamı savmıştı.

Çadırın öbür ucunda alçak sesle fakat huzurda bulunduklarını düşünerek hürmetkârane konuşan iki gence yaklaştı.

— Ne o, anlaşabildiniz mi, Dalkılıç? - diye sordu.

— Ne diyorsun sen, Padişahım. Bu kızla anlaşmak mı? İmkân mı var? Bu kız ikimizi de aldatmak istiyor. Lâkin ben ona aldanmadığıma göre sen hiç aldanmamalısın. Çünkü sen benden de, hepimizden de akıllısın, Padişahım. Bu kızın göz göre hilesine nasıl kurban oluruz?

Padişah, ikisinin de elini tuttu:

— Böyle konuşma, Dalkılıç. Ben dost olmanızı istiyorum.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Padişah, iki genci âdeta biribiriyle nişanladı

65 Padişah, Dalkılıç Ömerin bütün itirazlarını soğukkanlılıkla, biraz da, sadakatindeki iyi niyetlere yorarak dinledi. Arkadaşça onun omuzunu okşayarak dedi ki :

— Hayır, Dalkılıç Ömer! Sen bu kız hakkında, görünüşe bakarak hükmetme. Onun ruhunun derinliklerini gör, sen de, Çakır Kız, avcı görmüş şikâr gibi Ömerden ürkme. Gün geçtikçe biribirinize itimadınız artacak, en yakın dost olacaksınız. Kendinizi ona göre hazırlayın.

Ömer, bu lâfların mânasını kavrayamamış gibi şaşkın şaşkın bakıyordu. Zihnini toparlamak için sağ elini alnında gezdirdi. Parmağında büyük bir akik mühür yüzük olduğunu Padişah farketti.

— Ömer! O yüzüğü bana ver! - dedi.

— Ferman Padişahımındır.

Ömer, yüzüğü Padişaha verdi.

Bu sefer de İkinci Mehmet, Çakır Kıza döndü.

— Sen de buraya getirdiğin hançeri bana ver.

Çakır Kız da Ömeri taklit etti.

— Ferman Padişahımındır! - dedi.

Ve hançeri, yüzüğün yanına bıraktı.

66 Sultan Mehmet:

— Kıza mücevher yaraşır, şu yüzüğü sen al, Çakır Kız! — dedi. — Yiğite de hançer yaraşır. Bu hançer senin olsun Dalkılıç Ömer. Bu değiş tokuşu neden yaptığımı sonra anlayacaksınız.

67 Kendi eliyle akik yüzüğü kızın parmağına taktı.

Bu, âdeta nişanlamak gibi bir şeydi. İki genç mahcup oldular.

Padişah sonra Ömere dedi ki:

— Konuşup görüşeceklerim var senin yeni arkadaşınla! Onu bir müddet bana emanet eder misin?

— Affet, anlayamadım, Devletlim.

— Çakır Kızı bir müddet benim dairemde bırakacaksın. Kendisile uzun uzadıya görüşeceğiz. Bütün bildiklerini, öğrendiklerini bana anlatacak.

— Doğru söyler mi acaba?

— Gözlerine bakar, yalanı, doğru mu anlarız.

Ve gözlerinin içine baktı:

— Doğruyu söyliyecek misin?

Çakır Kız, imanla cevap verdi:

— Senden hiç bir zaman doğruyu saklamıyacağım.

68 Padişah, Ömere döndü:

— İnandın mı? Bu bakışta, bu seste hile gizlenebilir mi?

Ömer sordu:

— Ben de doğruyu söyliyeyim mi?

— Söyle bakalım.

— Kadına inanmamalı diye çok işitmişliğim vardır. Hele, bu Çakır Kız, gelişi güzel bir kadın da değil. Yaman bir kadın! Onun için affet beni amma, inanmadım.

— İnanman için ne lâzım?

— Çok tecrübe etmemiz lâzım...

— İyi ya... Biz de tecrübe edeceğiz... Onu her türlü tecrübeden geçireceğiz.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Padişahın emriyle, genç kız, denizci kılığına girdi

69 Sultan Mehmet, Çakır Kızı epey müddet kendi dairesinde alıkoydu. Genç hükümdar, bazı dedeleri ve bazı torunları gibi her kadınla ilgilenen erkeklerden değildi. Çakıra, «ne güzel kadın!» diye değil, «ne zeki kız!» diye bakıyordu. Onunla uzun uzun konuştu. Bizansa dair ondan malûmat topladı. Konuştukça, Hadiyenin sahiden hidayete erdiğine kanaat getiriyordu. Onu kendi evlâdı gibi sevmeğe başlamıştı.

Harem dairesinde, ağalar, Çakır'a, Sultan muamelesi yapıyorlar, ona hiç bir eksik hissettirmiyorlardı. Sanki o, bir harb darp muhiti içinde değil, sakin bir muhitteydi artık... Karşısındaki hükümdarın geniş alnı arkasında ne müthiş plânlar hazırlandığı da belli olmıyor. Sultan Mehmet, dolambaçlı yollardan, sualler sorarak onu arada sırada istintak ediyordu. Evvelce anlattıklarına zıt bir şey anlatacak mı diye yokluyordu.

70 İmtihan devresi böylece tamamlandı.

Busbütün sakin geçen bir günün ferdasında, harem dairesinde oturup dururken, Sultan Mehmet, Çakır Kıza dedi ki:

— Eh artık harekete geçmenin zamanı geldi, evlâdım. Hazırlan bakalım.

O esnada, perde aralığından, harem ağası, elde bir takım erkek elbiselerile içeri girdi.

Hükümdar:

— Bunları giy! Yakışacak mı bakalım? - dedi.

Çakır Kız, bir köşeye çekildi. Kendi elbiselerini çıkardı. Ve getirilenleri giymeğe başladı.

71 Sonra bir endam aynasının karşısında kendini seyretti. Sırtındaki kılık, Türk bahriyelilerinin giydikleri kılıktı. Ona da pek yaraşmıştı doğrusu... Kavuğunu şöyle hafifçe arkaya itti; kendine çelimli, çalımlı bir biçim verdi.

«— Kız olduğum anlaşılmasın diye, icabeden yerlerde göğsümü gizledim! — diye düşündü. — Saçlarımın arka kısmını kavuk örter. Ön taraftaki perçemlerine gelince, genç leventlerin zülfü mü yok? - Benimkileri de levent zülfü sanırlar.»

Heyecan içindeydi...

Acaba yeni vazifesi ne olacak?

72 Harem ağası, onu önüne katıp Padişaha mahsus çadır sarayın başka bir dairesine geçirdiği zaman, Çakır, orada Dalkılıçla karşılaştı.

Dalkılıç Ömer, ilk önce ona bakmadı bile.

Göz göze gelince irkildi:

— Sen miydin? — dedi. — Ruhun gibi kendin de kılıktan kılığa giriyorsun. Bunda çok ustasın!

Erkeğin sesinde tatlılık mı var? Kin ve nefret mi var? İnsandan çok iyi anlamasına rağmen, Çakır Kız bu sırrı farkedemedi. Karşısındakinin bakışlarında da bir mâna okuyamadı.

Fakat kalbi çarpıyor... Hem de nasıl çarpıyor...

Acaba kalbi niçin böyle hızlı çarpmakta... Her halde, Dalkılıç'tan korktuğu için değil... (Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Haliç düşmanın elindeydi; bu sebeple dereden geçtiler!

73 Sultan Mehmet, kolunu Çakırın omuzuna atıp Dalkılıça dedi ki:

— Benim hazırlığım tamam. Zira bu çocuğun ruhunu öğrendim. İşte karşında levent kılığı ile duruyor. Sen de onun gibi denizci asker kıyafetine gir, hazırlan... Haliçin öte yanına geçeceğiz. Sırtlardan aşarak ve Galatayı arkadan dolanarak, Boğaz kıyılarına ineceğiz. Kaptanı Derya Baltaoğlu Süleyman beyi bulacağız. Ona haber yolladım. Bizi bekliyecektir. Donanmadaki vazifenizin ne olacağını Baltaoğlunun yanına vardığımız zaman haber vereceğiz.

Dalkılıç Ömer, cevap verdi:

— Fermanın başüstüne... Sen ne dersen o olacaktır. Lâkin sen Çakır Kızla meşgul bulunduğun sıralarda ben de boş oturmadım, Padişahım. Bizansta el altından tahkikat yaptım. Onun insanları kandırmakta çok usta olduğuna kanaat getirdim... Olmaya ki bizi fena bir vaziyete düşürsün... Onu, göz bebeğimiz donanmamızın içine sokmasak derim...

Bu acı sözler karşısında Çakır Kızın gözleri sulandı. Ağzını açmadı. Fakat haliyle, tavriyle, Dalkılıç'ın dediklerini kabul etmediğini gösterdi.

74 Padişahın dediği dedik... Dalkılıç, çaresiz boyun eğecek... Eğdi de...

Yalnız, son fikrini söyledi:

— Yılanı koynunda besleme... O bir akrep, o bir ifrittir... Ben senin ordunun ve donanmanın gözüyüm, kulağıyım... Gözle görülene ve kulakla işitilene itimat lâzım...

Sultan Mehmet:

— Kalble duyulana daha fazla itimat lâzım... Sen de kalbinle duymağı öğren, Ömer!! - dedi.

75 Dalkılıç Ömer, kalbiyle de çok şeyler duyuyordu, ama mantığını harekete getiriyor; kalbinin sesini boğmağa, Çakır Kıza inanmamağa gayret ediyor.

Kendisine verilen levent elbiselerini hemen giydi. Hükümdar, bütün işleri bizzat idare ettiği için, vadettiği gibi onları yanına aldı; Bizansı Yedikule önlerinden Ayvansaray önlerine kadar karadan kuşatan Türk ordugâhından ayrıldılar. Haliç kenarına indiler.

76 Derede bir sandal bekliyordu. Padişah, bu mühim iş üç kişi arasında gizli kalsın diye, yanına kimseyi almamıştı. Dalkılıç küreğe geçti; sonradan Kâğıthane ismi verilen dere ağzından Haliçin öbür yanına geçtiler. Geldikleri taraf gibi, geçtikleri taraf da ulu ağaçlarla kaplı olduğu için uzaktan görünmüyorlardı. Haliçin Marmaraya yakın orta kısmından sandalla geçmeğe imkân yoktu. Zira buraları Bizanslıların hâkimiyeti altındaydı. Şimdiki köprünün yerinde bir zincir gerili olduğundan Türk donanması Haliçe giremiyordu. Türkler, ancak (müstakbel) Kâğıthane deresi yakınlarından ve onun arka taraflarından faydalanıyorlardı.

Sultan Mehmet, önünde açılan Haliçe doğru hasretle baktı:

— Bütün mesele bu körfezi ele geçirmek. — dedi. — Ancak o zaman Bizans şehri hem karadan hem denizden tam kuşatılmış olacak. Bunu yapamadığım takdirde benden evvel teşebbüs edenler gibi, ben de Bizansı alamam. Fakat alacağım.

(Arkası var)

kilde adam öldürmeği kendisi-

ters suratıma bakarak: «Ma-

YAZAN: VÂ-NÛ ÇİZEN: ÇETİN ÖZKIRIM — BİZANS CASUSU — Resimli TARİHÎ Roman

Galata kulesinin arkasından dolaşıp Kabataşa vardılar

77 Derenin öbür kıyısında üç atın bekletilmesini Padişah önceden ferman etmişti. Bütün tertip, mükemmelen alınmış.

Dalkılıç sordu:

— Rumelihisarına doğru mu gideceğiz; Efendimiz?

— Hayır, Baltaoğlu, saldığım haber üzerine, Baltalimanındaki donanmasından ayrıldı. Bazı gemilerle, Galataya yakın, Kabataşa geldi. Şimdi bizi orada bekliyor.

Sonradan Beyoğlu denen sırtta ahali yok gibiydi. Hiristiyan mezarları ve tek tük Hiristiyan köyleri vardı. Fakat bunların da Ortodokslara ait bulunanları boşalmıştı. Ancak Katoliklere ait bulunanlarda tek tük seyrek nüfus yaşıyordu. Galatalılara ait hayvanlar çayırlarda otluyordu.

Bütün buralar, daha şimdiden Türk nufuzu altına girmişti. Türkler, evvelâ Bizanslıları hakladıktan sonra, Galata frenkleri elbet artık orada tutunamıyacaklar ve Galata da, kendiliğinden sukut edecekti. Padişah, asılları Avrupalı, bilhassa Cenevizli İtalyan olan Galata frenklerinin orada şimdilik tarafsız şekilde barınmalarına imkân veriyordu.

78 Müstakbel Beyoğlunun sırtlarını aştıkları zaman, Bizans ve Frenk donanmasının Haliçte yanyana yattığını gördüler.

Dalkılıç:

— Bunların birbirivle nasıl sıkı fıkı oldukları şu manzaradan da belli, Padişahım! - dedi.

Sultan Mehmet tasdik etti:

— Haliç zincirinin bir ucu Bizansta, bir ucu Galatada bağlı... Menfaatlerinin beraber olduğu bundan da belli...

Daha ilerledikçe, tamamile askerileştirilmiş bir bölgeye girdiler. Buraya, Galatalılar da giremiyorlardı. Her halde, büyük bir iş görülmekteydi amma, ne olduğu meçhuldu.

Çakır Kız, dikkat etti: Esir alınmış Hiristiyan askerlerine geniş bir yol açtırılıyor, bu yolun üzerindeki ağaçlar kestiriliyor, gövdeleri yanyana yatırılıyor.

— Ne maksatla bunu yaptırttığımı anlayabildin mi, Hadiye? - diye Padişah sordu.

— Bize Bizansta harb tarihi okuttular, Efendimiz. Fakat böyle bir harb hazırlığına hiç bir yerde rasladım. Maksadı anlayamıyorum.

— Eğer sen vadini yerine [illegible] sinden Haliç kıyısına kadar yaptırttığım bu yolu kullanmama hacet kalmayacak.

— İnşallah muvaffak olurum...

Dalkılıç, Çakıra yan gözle bakıyordu:

— Bu kadar samimiyet taklidi olabilir mi?

79 Nihayet, Galatanın üstüne vardılar. Asrımızda hâlâ mevcut olan kule, o zamanki müdafaa sisteminin ancak bir parçasıydı.

Haçlılar milâtta 1204 te İstanbulu muvakkaten fethetmişlerdi. Akdenizden donanmayla gelip evvelâ, Kabataşa asker çıkarmışlar, oradan Galata kulesini zaptetmisler, donanmalarını Haliçe sokup şehri Haliçten almışlardı. Fakat uzun müddet Bizansta tutunamamışlar, ancak Galataya Lâtinler yerleşmişti. 1453 deki Galatalılar, onların devamıdır.

Sultan Mehmet, tarihi iyi bildiğinden Haliçe donanmayı sokmağa çok ehemmiyet vermiyordu Haliç, zayıf nokta, püf noktası...

Padişahın geçtiğini farkeden Galatalılar, surlarından çıkıp selâma durdular, dalkavukluk ettiler. Fakat İkinci Mehmet onlara fazla yüz vermedi:

— Yine sizden bir çok silâhşor Bizansa yardım için öte tarafa geçmiş, kulağıma çalındı! Cezasını çekecek - dedi ve atını sürdü.

80 Nihayet Galata surlarını sağlarında bırakıp şimdiki Gazhane yokuşundan Kabataşın arkasına indiler.

Baltaoğlunun bazı gemileri orada Padişahın teşrifini bekliyordu. (Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ **ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM**

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

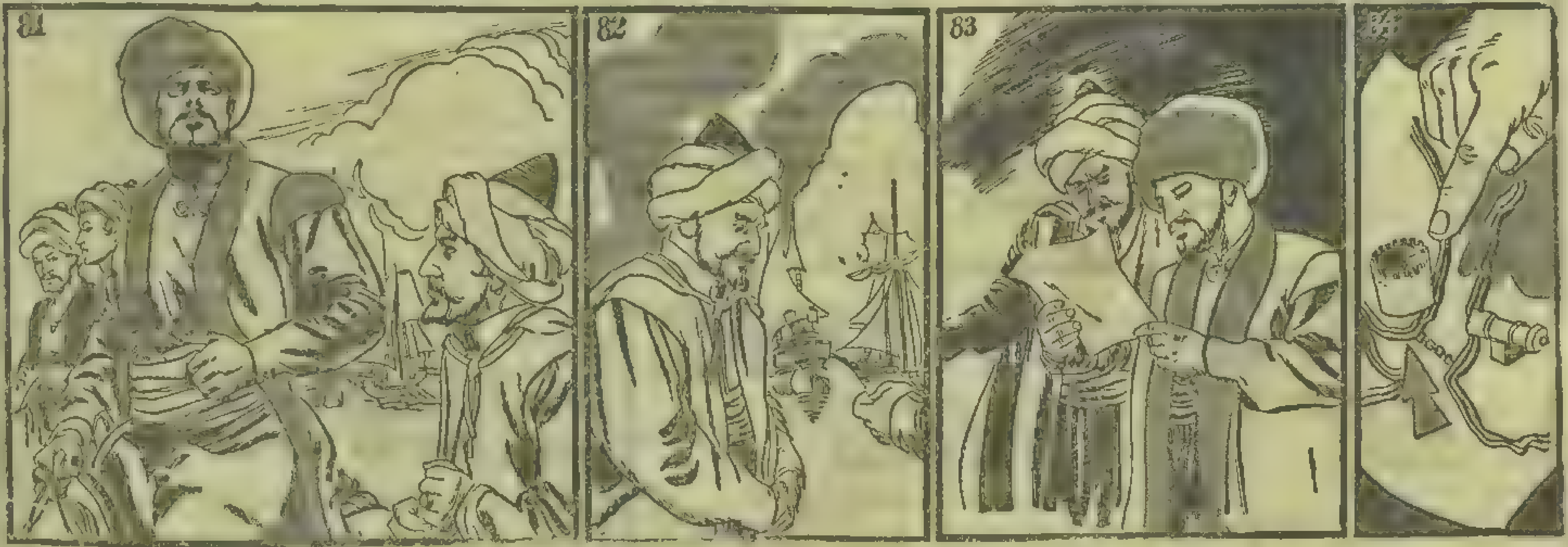

"Haliçi kapayan zinciri açmanın sırrını biliyorum.,,

81 Kaptanı Derya Baltaoğlu, gelenlere karşıcı çıkmıştı:

— Gemime şeref verdin, padişahım! — dedi.

Padişah, kısaca gönül aldıktan sonra bu tecrübeli kaptana dedi ki:

— Donanmanı hazırla. Vazifenizin ne olduğunu size anlatacağım. Hulâsası şudur ki, Bizans, müselles (üçken) şekillidir, malûm. Şehrin ancak bir kısmı kara ile kuşatılmıştır. Onu ben, Yedikule ile Ayvansaray arasında, yâni baştanbaşa muhasara ettim. Diğer iki yanının biri Marmara denizi ki alçak duvarlı olmakla beraber, fetih için yaramaz. Müdafaası da kolaydır. Bizanslılar, buradan denize açılan kapıları da örduler ve Marmara surlarını hain şehzade Orban, İmparator hesabına müdafaa ediyor. Donanmamız, Bizansınkine ve Galatanınkine faik olduğundan, Marmaraya da biz hâkimiz. Düşman buradan yardım alamaz. Şimdi, müsellesin Haliç kısmını ele geçirip muhasarayı tamamlamak istiyorum. Sana vereceğim vazife Halice donanma ile girmektir.

82 Kaptan Paşa düşünceye vardı:

— Acaba kabil olacak mı? Çünkü tecrübe ettik, Haliç zincirini kırmak mümkün olamıyor.

— Kırmadan açmak mümkün!

— Kırmadan açmak mümkün!

— Anlıyamadım padişahım!

— İşte, sana, Haliç zincirini Bizans tarafından açmasını bilen bir genç getirdim. Donanmanızla, Halicin ağzına hücum edeceksin. Biliyoruz ki, düşman donanması, bir taraftan bir tarafa gerili olan zinciri müdafaa için boydan boya bu zincire rampa edecektir. Bizim gazilerle Hıristiyanlar muharebe ederlerken, senin gemin en geride kalacak. Düşman meşgulken, sen, doğruca işte şu göstereceğim noktaya yaklaşacaksın...

83 Padişah, koynundan dürulmuş bir plân çıkardı. Uykusuz kaldığı gecelerde, Bizans muhasarasını bütün teferruatına kadar hazırlamıştı. Plânı, Kaptan Paşanın önüne serdi.

Eski muharebelerde türlü muvaffakiyetleri görülen Kaptanı Derya, plâna dikkatle baktı ve meseleyi anladı.

84 Şimdiki devirde, Galata köprüsünün bulunduğu hat üzerinde, bir ucu Galataya, bir ucu Bizansa bağlı kocaman bir zincir duruyor, Halicin ağzını kapıyordu. Eğer Türk donanması bunu açarak Halice girerse, düşman donanmasını mahvetmekle kalmayıp, 1204 senesinde Haçlıların yaptığı gibi, şehri Haliçten alabilecekti.

Sultan Mehmet:

— Çakıroğlan zinciri açmanın sırrını biliyor. Onu Dalkılıç Ömer ile ve başka serden geçitlerle beraber kıyıya çıkarırsın. Muharebenin coşkunluğu ortasında zinciri açabilirlerse maksat hasıl olur.

Padişah, Çakıra baktı:

— Açabilecek misin?

Çakır kız, katiyetle cevap verdi:

— Bizans toprağına ayak basabilirsem, zincirin başına kadar beni götürürlerse açabilirim.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ — ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

"Muharebeyi kaybediyoruz, ne duruyorsun paşa?,,

85 Sultan Mahmetten alınan emir üzerine, ertesi sabah, daha gün doğarken, Türk donanması Amirali Baltaoğlunun kumutasında harekete geçti. Büyüklü küçüklü gemiler, — sonradan Baltalimanı ismini alan — sığınaklarından çıkarak, Boğaziçinin akıntısından İstanbul şehrine doğru kaymağa başladılar.

Kabataş önlerindeki filo da bunlara katıldı

Çakır Kız, güverteye dayanmış, bu heybetli manzarayı seyrediyordu. Dalkılıç [illegible]

— Haliç zincirini açabilirsen sana ancak o zaman inanırım! - dedi.

Kız, cevap vermedi; geminin arka tarafına doğru, düşünceli düşünceli yürüdü.

86 Marmara taraflarından aynı saatte gelen Türk gemileri de, Boğazdan inen donanmaya katılmıştı. İrili ufaklı 350 parça kadar olmuşlardı. Lâkin çoğu küçük gemilerdi. Şimdi Karadenizde ve Marmarada işleyen mavnalar ve takalar büyüklüğündeydiler. Yalnız Amiralin bindiği gemi ile başka bir kaç tanesi iriydi. Hepsi de kürekle ve yelkenle idare olunuyorlardı. Büyük gemilerde daha çok yelken vardı. Türkler, manevrası kolay olsun diye donanmalarını, daha ziyade küçük tipte ve çok kürekli yaptırmışlardı. Hattâ daha sonra Barbaros ve Turgut Reis zamanında da aynı usule devam ettiler ve bundan fayda gördüler. Bizim gemiler, düşmanınkinden çok daha alçak boyluydu.

Türk donanması, Haliçin ağzına yaklaştığı zaman, düşmana ait gayet büyük ve yüksek gemiler, Haliç ağzında Bizansla Galata arasında gerili zincirin iç tarafında yanyana yer aldılar. Bunlar, Türk donanmasının yaklaşıp zinciri parçalamasını önlemek istiyorlardı.

Ok menziline yaklaşır yaklaşmaz, Türk donanmasının içindeki askerler ok atmağa, topçular da top atmağa koyuldular. İki tarafın askerleri kendi dillerinde nâralar savuruyorlardı.

Oklar, iki taraftan askerleri vuruyor, güller de gemilere rastlayıp direkleri deviriyor, güverteleri parçalıyor, hattâ bazan da gemilerin batmasına sebep oluyordu.

Derken Türk donanması zincire gitgide yaklaştı. Palaları sıyırmış kahraman Türk gemicileri Bizanslıların ve onlara yardım eden Lâtin kaptanlarının gemilerine rampa ettiler. Ara yerde zincir olduğundan tam yanaşamıyorlardı. Düşman gemilerinin boyu daha yüksekti, onun için Bizans askerleri bizimkilerin kanca atıp yukarı tırmanmalarına mâni oluyorlardı. Kancaları baltalayıp kesiyorlardı. Attıkları ilmikli halatları da kesiyorlardı.

Bizanslıların elinde «Rum ateşi» denen bir ecza da vardı ki, suya değince yanıyordu. Hülâsa zorlu müdafaa ettiler. Türk donanmasının küçük gemileri savaşta galip gelemediler.

87 Amiral gemisindeki gaziler, Baltaoğlunun üzerine yürüdüler:

— Ne duruyoruz, paşa... Donanma bozuluyor. Kaç gemimiz battı! İmdada gitsek... Ne demeğe sularda bocalayıp duruyoruz.

Baltaoğlu sakin sakin cevap verdi:

— Bizim vazifemiz başka tarafta... Bizans kıyısına, zincirin bağlandığı noktaya ilerlemek üzere emir verdim... Haydi, çocuklar...

Fakat gemi, o tarafa doğru da gitmiyordu.

88 Amiral gemisi, olduğu yerde bocalıyordu.

Birdenbire, telâşlı bir adam belirdi:

— Kaptan paşa! Denizin ortasında lök gibi kaldık. Rampa edemiyeceğiz... Dümen koptu, suya düştü, biz de akıntıya sürüklendik! - diye haykırdı.

Hakikaten de, Amiral gemisi, Marmaraya doğru akan sulara kapılmıştı. Bizanslılar, yuha çekiyorlardı.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Türklerin 1453 te icat ettiği yeni bir top

89 Emir ve komuta Baltaoğlundan beklendiği için, harb sahasından Amiral gemisinin kaybolması, Türk donanmasının mağlûbiyetine sebeboldu.

Marmaranın ortasında, dümensiz gemisile yalpalayan paşa, kılıcını çekmiş, aslanlar gibi kükrüyordu:

— Nasıl oldu bu iş? Neden oldu bu iş? Hangi iblis bize bu oyunu oynadı?

Dalkılıç, bet beniz uçuk, gözlerini Çakır Kıza daldırmıştı. O da dişlerinin arasından homurdanıyordu.

— Bize bu oyunu kim oynadı? Dümen kendi kendine düşmez. Bu işin içinde hangi melûnun parmağı var.

Çakır Kız cevap vermiyordu. Gözlerinden inci tanesi gibi yaşlar akıyordu.

— Ne ağlıyorsun, cevap versene...

— Ne cevap vereyim ki?

— Öyleyse Padişaha hesap verirsin.

Böyle söyleyerek, Çakır Kızı Padişahın huzuruna götürdüler.

90 Türkler, askerlikte çok ileri gitmiş dünyayı baştan başa fethetmiş bir millettir. Devlet kurmakta ve yaşatmakta, mimarlıkta, musikide ve türlü güzel sanatlarda rekorlar kırmışlardır. Türkler ilimde ve icatta da çok başarılar kazanmışlardır. Nitekim İkinci Sultan Mehmet, yeni yeni icatlarla İstanbul şehrini zorladı. Tıpkı İkinci Cihan harbinde ileri devletlerin yaptıkları gibi, vaziyetin icabına göre yeni yeni silâhlar ve usuller buldu ve ortaya koydu.

Yukarıda anlattığımız deniz mağlûbiyetinden sonra, Türk hükümdarı yeise kapılmamış, yeni bir icatla gediği doldurmağa çalışmıştı.

Padişah, Türk dökmecilerini çağırtmış; ve onlara, limanın ağzına dizili olan düşman gemilerini top güllelerile batırmanın kabil olup olmadığını sormuştu. Galata şehrinin surları her taraftan mâni olacağı için, bunun imkânsızlığını söylediler. Padişah, böyle bir anda Lâtinlerle bozuşmak istemiyordu. Top dökmecilerine yeni bir alet yapmalarını emretti.

91 Bu, öyle bir alet olacaktı ki, havaya, gayet yükseğe attığı taş gülle, düşerken, hesaplı olarak gemilere çarpacak; ve o gemiyi derhal suya gömecekti.

Türk mühendisleri bu emri alınca, Galatanın üstünden Padişahın plânı gereğince düşman gemilerini dövecek bir top yaptılar. İlk mermi, gayet yükseğe fırlatılıp denize düştü. Top ateşini tanzimden sonra yine gayet yükseğe atılan yeni bir gülle, düşman gemilerinden birinin üzerine o derece şiddetle düştü ki, gemiyi yaralayıp derhal batırdı. Yüzerek kendilerini kurtaran bir kaç gemiciden başka kimse sağ kalmadı. Öbür gemiler, siper yere kaçmak zorunda kaldılar.

92 İşte Dalkılıç Çakır Kızı Padişahın huzuruna bir suçlu gibi çıkardığı zaman, Padişah, Haliç zinciri önünde donanmasının uğradığı mağlûbiyetle değil, bu yeni icadiyle meşguldü.

Dalkılıcın kulağına fısıldadığı sözleri dinledikten sonra, başını yeni topun plânından kaldırdı. Çakır Kızı tepeden tırnağa süzdü ve dedi ki:

— Hayır, bu kızın günahı yoktur. Bu işi o yapmamıştır. Ben kefilim. Saçının teline zarar gelmesin. Ferman ediyorum. (Arkası var)

ettl... | değildir. | tenzilâtlıdır. Tel: 49369. | betle mukabele ediyor. Fakat

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: [illegible] ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Tatarağası: "Düşmana imdat geliyor!" diye bağırdı

93 Padişahın emri üzerine, iki genç, gemiye döndü. Dalkılıç, Çakır Kızın peşinde gölge gibi dolaşıyordu. Onu hiç gözden kaybetmiyordu. Bu sırada, kırılan dümen de yerine bağlanıp muayenesi yapıldı. Dalkılıç kıza döndü:

— Ne biçim takıldığını gördün. Ne biçim çıkarılacağını da hesaplıyorsun galiba... Pek dikkatli bakıyorsun. - dedi.

Çakır kısaca cevap verdi:

— Padişah, benden şüphe[illegible] sonra senin şüphelenmeğe hakkın yok.

Güverteye çıktılar.

Gözlerin dalmıştı da bazı şeyler düşündüğünü anladım.

— Gözlerim şu süvaride...

Gemi, Boğaz sahiline pek yakın bir noktada duruyordu. Uzaktaki yamaçtan aşağı, hakikaten de bir atlının dört nala geldiği görülüyordu.

94 Tepeyi aşan süvari, çala kamçı sahile yaklaşıyordu. Atının ağzından köpükler saçılıyordu.

Güvertedeki gözcüler, kaptan paşaya haber ulaştırdılar. O da ambar muayenesinden çıktı: Tatarağası olduğu anlaşılan adamın ses[illegible] mesafeye varmasını bekledi.

95 Tatarağası, sahile yaklaşır yaklaşmaz, boynuna asılı duran boynuzu ağzına götürdü. Amirale seslendi:

— Bizansa imdat gemileri geliyor. Haliçe girmesine mâni olun. Ferman var.

Bu haberi duyar duymaz, Baltaoğlu işareti verdi: Borular çalındı, davullar vuruldu. Gözle kaş arasında donanmanın zincirleri alındı, yelkenler açıldı, kürek mahkûmları kamçılandı ve Türk donanması olanca hızıyle ve akıntının da yardımiyle, imdatçılara karşı çıktı.

Baltalimanında bekleyen Türk donanmasının öbür gemilerine de haber ulaştırılmıştı. Onlar da arkadan takviye olarak yola çıktılar.

Düşmana, Marmaradan itibaren darbe vurulacaktı. Emir öyleydi.

96 Sarayburnunu döner dönmez, Çakırla Dalkılıç manzarayı merakla seyrettiler.

Gelen imdatçılar, dört büyük gemiden ibaretti. Şimdiki donanmalarla kıyas edilirse dört dretnot yerine geçen en muazzam yelkenlilerdi. Türk donanmasında bunların benzerleri yoksa da, şimdiki donanmalarda torpido ve gambota muadil olan yüzlerce Türk gemisi vardı. Baltaoğlunun bindiği Amiral gemisi, Türk donanmasının en büyük parçası olmakla beraber, o da azamette düşmanlarınki derecesinde değildi.

İstanbula imdatçı gelen yelkenliler buğday, levazım ve cephane ile ağız ağıza yüklüydüler. Bunların kuşluk zamanında Marmara ufuklarından belirdiğini gören Bizanslılar evlerinin damlarına, kiliselerin kubbelerine, tepelere ve başka yüksek yerlere tırmanarak manzarayı seyre daldılar.

Bizans Hıristiyanları başka mezhepten oldukları için son zamanlara kadar Papa ile kavgalıydılar. Müslüman Türklerin İstanbulu muhasara etmesi üzerine Bizanslılar artık mezhep kavgasından vazgeçmiş gibi bir tavır takınmışlar, Romadaki Papaya külâh sallamağa başlamışlardı. Hattâ Ayasofya kilisesinde katolik usulü âyin yapılmıştı.

Şimdi bu imdat gemilerinin geldiğini görünce Papanın teşvikile Avrupadan büyük bir imdat donanması geliyor sandılar.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ — ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli **TARİHÎ** *Roman*

Asılın küreklere! sizi analarınız bugün için doğurdu!

97 Marmarada lodos esiyor ve Bızansa gelen gemiler, bu sayede kolayca ilerlıyordu.

Çakır Kız, heybetle yaklaşan dort yelkenliyi seyretti de:

— Rüzgâr, düşmana yardım ediyor! - dedi.

Dalkılıç kaşlarını çattı:

— Sen düşmana yardım etme, o bize kâfi! - diye terslendı.

Muhasaradaki Hiristiyanlar, bu müsait hava üzerine, İsaya, Meryeme hamdüsenaya başladılar. Biribirlerinin boynuna atılıyorlar, istavroz çıkarıyorlardı. Dört büyük sefine, gittikçe yaklaşıyordu.

Bizanslılar Marmara ufkunda başka karaltılar belirdi mi, Haçlı donanmanın arkası geliyor mu diye bakıyorlardı amma, nafile. Lodosun ufuklara yığdığı bulutlardan gayri henüz hiç bir şey görünmüyordu.

98 Düşman gemileri, İstanbulun Sarayburnu noktasına kolaylıkla yaklaşıyorlardı. Halbuki bu güney rüzgârı, Türk gemilerini burun tarafından zorladığı için, hareketlerine mâni oluyordu. Şehirdeki seyirci Hiristiyanlar, bu hali, Allahın kendilerine bir lutfu sayıyorlardı.

Baltaoğlu ve maiyetindeki Türk leventleri ise, lodosa da, Bizanslıların sevinç nidalarına da aldırmıyorlardı. Miktarları çok olduğundan, galip geleceklerine emindiler. Bu dort düşman gemisini, Tanrının izniyle keklik gibi çantaya atacaklarını umuyorlardı. Ve Hiristiyan gemileri, gûya karşılarında Türk donanması yokmuşcasına, pupa yelken, Sarayburnuna yaklaşıyorlardı. Lâkin dikkatlice bakıldığı zaman, gemilerin güvertelerinde cenk tedariki olduğu anlaşılıyordu. Nitekim, Türk kahramanları da, hücuma hazırlandılar.

Silâhşor bahriyeliler, aleste bekliyorlardı.

99 Yalnız Bizanslılar değil, Katolikler ve Lâtinler de, başlayan bu muharebeyi seyre hazırlanmışlardı. Papanın mümessili, asil kadınlara teselli verdi ve gayret aşıladı:

— Bu gemilerin arkası vardır. Asıl kuvvet gelinceye kadar bunlar dayanırlar! - dedi.

Hazırlık tamam.

Oklar ve toplar gemi gövdesine işlemesin diye, kalkana benzeyen zırhları yanlara sarkıtmışlardı. Bir taraftan da topçular, ateş etmeğe başlamışlardı. Hucum edecek Türklere karşı kullanmak üzere sular, katranlar kaynatıyorlar, «Rum ateşi» hazırlıyorlardı.

Türk donanması ise çala kürek ilerliyor, düşmanın yolunu kesmeğe çabalıyordu.

100 Hiristiyan donanması cüsseli olduğundan yalnız yelkenlerden faydalanıyor. Türk donanması, bilhassa kürekçilerden istifade ediyordu.

Kürek mahkûmlarının arkasına geçmiş kamçıcılar, bazılarının bütün kuvvetiyle kaytanı şaklatıyorlar:

— Haydi bakalım! Analarınız sizleri bugün için doğurdu. Asılın küreklere! - diye kükrüyorlardı!

Artık, iki donanma, rampa etmek derecelerinde biribirlerine yaklaşmıştı.

(Arkası var)

ranın hesabını çıkarmağa

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Bu manzara karşısında Padişah atını denize sürdü

101 Türk Amirali Baltaoğlu, elinde yalın kılıç, kumanda veriyordu. Avını pençesine geçirmiş bir şahin gibi, vaziyetinden emindi. Bu kahraman, eski gazalardan hep galip çıkmıştı. Haliç zincirini açamadığının intikamını işte şimdl alacaktı.

— Küçük gemiler ileri, büyük gemiler geride kalsın! - diye haykırdı.

Hıristiyan gemileri ağır olduklarından, rüzgâr da yardım ettiğinden, umursamıyorlar; bizim kureklilerin üçüne, beşine birden çarparak, kendilerine yol açıyorlardı.

102 Turk gemileri, kanca takıp peşlerini bırakmıyordu.

Dört koca sefine, tam Sarayburnuna vardığı zaman, birdenbire harb talihi aleyhlerine döndü. Cenup rüzgârı kesiliverdi. Rüzgârsızlıktan, yelkenler, sönmüş gibi balona döndü.

Hıristiyan gemileri hemen kıvrılıp zincirin ucundan Haliçe girecekierken buna muvaffak olamadılar. Deniz ortasında lök gibi kaldılar. Kürekleri zaten zayıftı ve olanlar da İşliyemiyordu. Çünkü irili ufaklı Türk gemileri, etraflarını karınca gibi almıştı. Hani bir iri böcek ölür de, küçük böcekler cesedinin etrafını çevirirler; manzara buna benziyordu. İlle velâkin dört iri böceğin kabukları kalın olduğundan tatlı eti yenemiyordu.

Kanlı cenk oldu.

Hıristiyanlar, tepeden ve zırhlı olarak döğüştükleri için az telefat verdiler. Bizimkiler, aşağıdan ve yalın kılıç saldırdıkları için çok şehit oldular.

103 Bu muharebeyi yalnız Pizanslılar ve Galatadaki Lâtinler değil, İkinci Sultan Mehmet de seyrediyordu.

104 Hani bazı kahvelerde Fatih Sultan Mehmet beyaz atını denize sürerken görünür, işte o resim, bu anlattığımız deniz muharebesine ait hâtırayı canlandırır. Sultan Mehmet, o zamanki Galatayı çeviren surların önündeki kumsala, Kabataş taraflarından gelip sokulmuştu. Maiyeti erkânı da vardı. Kendi gemilerinin adedi çok olduğu için:

«— Kâfirleri Haliçe kaçırtmam. Baltaoğlu yakalar!» diye, kanaatini yanındakilere söylüyordu.

Lâkin, Baltaoğlunun savaşıp savaşıp muvaffak olamadığını görünce, o kükremiş aslan, dayanamayıp atiyle denize saldırdı.

Neylesin ki Musanın önünde yarıldığı gibi deniz yarılmadı. Padişah sayha edip Baltaoğluya komutalar verdi:

— Zorlu doğüşün! Gözünüzü budaktan esirgemeyin Hakkımı helâl etmem. Bun a Allah da razı değildir. Koyuvermeyin şunları! Gayret isterim! - diyordu.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Kaptan paşanın gemisindeki esrarengiz adam!

105 Dev gibi dört Hıristiyan gemisi, müsait rüzgâr bulamayıp Halice giremediği için, yanyana yapışmış, deniz ortasında güzel bir kale halini almıştı. Birer cenahlarını öylece sağırlaştırdıkları için, olanca askerlerini birer tarafa yığmak imkânını bulmuşlardı.

Tırmanmak isteyen Türk babayiğitlerine, baltaları çalıyor, mızrakları saplıyorlardı. Kaynar sular dokuyorlar, ipleri kesiyorlar, kancalı merdivenleri kırıyor, suda alevlenen Rum ateşi boca ediyorlardı.

Baltaoğlu, Padişahın sayhasını duyar duymaz büsbütün celâllendi.. Yumruklarını sıkarak haykırdı:

— Haydi bire koç yigitler! Yüzümü kara çıkarmayın! Ya şehit olalım, ya gazi!

106 Lâkin ne Padişahın fermanı, ne davudi sesli Baltaoğlunun emir ve kumutası, ne de koç yiğitlerin leventçe cenk âvazeleri fayda vermedi.

Çünkü...

Çünkü Amiral gemisinin dış tarafında düşmanla bir boğuşma olduğu gibi, iç tarafında da gizli bir boğuşma oluyordu.

Çakır Kız, muharebeyi Dalkılıç Ömerle Baltaoğlunun yanından seyretmişti. Bir aralık gözüne Türk askerleri arasında biri ilişti. Bu, uzun boylu, çam yarması gibi bir adamdı ki, yanağında boydan boya bir yara izi vardı. Gözleri kor gibi yanıyordu. Kılığı ile kıyafeti ile onu Türk askerlerinden ayırmak mümkün değildi. Hattâ lisanile ve tavır ve hareketlerile de ayırmak mümkün olamıyordu.

Acaba Çakır Kızın bakışları bu adamdan niçin ayrılmıyordu? Artık muharebeyi seyretmeği bir yana bırakmış, hep bu yamalı suratı gözetliyordu.

107 — Ben bu herifi nereden tanıyorum? Nerede gördüm? Her halde Padişahın maiyetinde değil. Çok daha evvelinden tanıyorum. Sakın Bizansta görmüş olmıyayım? Buraya nasıl oldu da sokuldu? Kimdir? Nenin nesidir? Birine sorup öğrensem... Bir hainlik yapmak maksadıle aramıza sokulmuş olmasın?»

Lâkin böyle boğaz boğaza boğuşulduğu sırada kimi çağırıp da tahkikat yapabilir? Zihni hep bununla meşguldü.

Bir aralık, yüzü yamalının düşmana saldıran Türk muhariplerinin safından usulle geriye sıyrıldığını farketti.

108 Çakır Kızı asıl kuşkulandıran şey, yamalı suratın, bir suç işlemeğe hazırlanmış gibi etrafına hırsızlama bakması oldu. Herif, yelken direklerini, topları ve merdiven çıkıntılarını, halat yığınlarını siper ala ala, kıça doğru ilerliyordu. Sözde yaralanmıştı da yarasını sarmağa gidiyordu.

Ölümle dirim arasında yerde yatan bir yiğitin yanından geçerken ona merhametle bakacak yerde kinle baktığını ve bu yetişmiyormuş gibi yaralı gaziyi ayağile dürtüp denize kasten ittiğini Çakır Kız gördü.

Artık bu herifin hain olğuna dair gönlünde bir şüphe kalmadı.

Çakır Kız, yüzü yamalıya doğru ilerlerken, hain herif, oku ile kaptan paşaya doğru nişan aldı. (Arkası var)

Ordunun âlayı vâlâ ile uzak-

Telefon: 43134

değil midir?

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

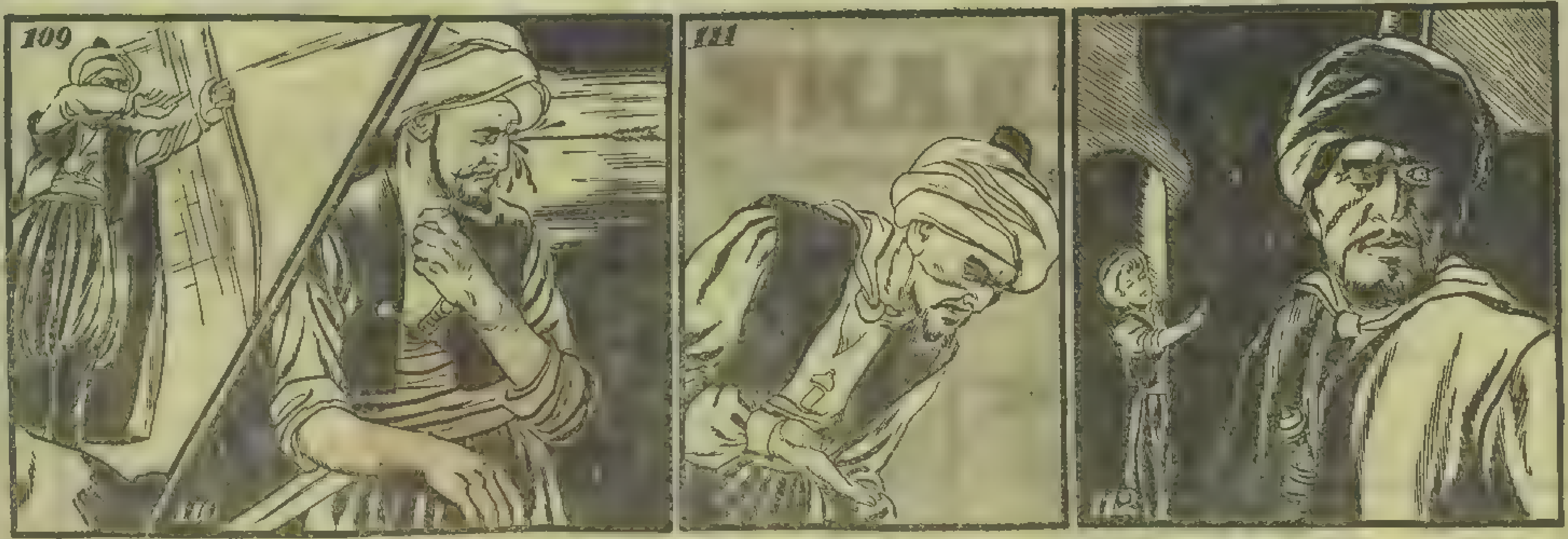

Kahraman Baltaoğlu, işte böyle tek gözlü kaldı

109 Suratı yamalı, aklından şöyle geçirmişti:

«— Nihayet emelimde muvaffak oluyorum! Eğer bu geçitten kurtulup Bizans surlarını alabilirsem, imparator beni general yapar... Ve aşacağım da, varacağım da! Zira benim gibi bir yüzgeç nadirdir... Nişancılığım ise yüzücülüğümden aşağı değildir. İşte! Hop!...».

Okunu salıverdi.

Ok vızladı, fakat etrafta o kadar gürültü vardı ki, vızıltısı herkesçe işitilmedi. Zaten türlü mermiler havada uçuşuyordu. Bu okun da nereden geldiğini, kimin tarafından atıldığını kimse anlıyamadı.

Yalnız Çakır kız gördü.

110 Hain adamın attığı ok, Baltaoğlunun başına doğru uçmuştu. Kahraman ve atik bahriyeli, oku havada yakalıyabildiyse de, ucunun gözüne girmesine ve bir gözünün çıkmasına mâni olamadı. Eğer atik davranmasaydı, ok, başı bir taraftan obür tarafa delerdi. Baltaoğlu bir tek gözünü kaybetmekle bu bâdireyi atlattı.

Aklına ilk geleni şu oldu:

«— Anibal da tek gözlü idi. Bu, tek gözümle de muharebeyi idare ederim. Elverir ki gayemizde muvaffak olalım...»

Askerlerine haykırdı:

— Askerler! Vazifelerinizle meşgul olun. Hücum...

111 Çakır kız, amiralın imdadına koşmağı, tedavisiyle uğraşmağı çok isterdi. Zaten bu işler elinden gelirdi. Çakır kız, muharebede erkekler gibi çarpışmayı da çok isterdi. Fakat kendisini daha esaslı bir vazifenin beklediğini biliyordu. Onun için, yüzü yamalının peşinden yürüdü.

Suratı yamalı, arka anbara inen merdivenin ağzında birdenbire kayboldu:

«— Tuh, öldüremedim, ama ortada fazla kalamam. Öteki vazifem daha mühim» diye düşünüyordu.

Kız, muhariplerin yanından ayrıldı. Herifin peşi sıra, tıpkı biraz evvel onun yaptığı gibi, hırsızlama, ilerledi. Aynı merdivenden anbara daldı. Fıçıların, sandıkların, ihtiyat halat kangallarının arasından herif gitti, kız gitti.

Yukarıda büyük bir muharebenin gürültüsü vardı. Aşağıda ise, yarı aralık lombuzlara vurarak dalgaların şıpırdadığı duyuluyordu.

112 Çakır kız, anlıyamadı: Bu adam barut fıçılarını mı fitilliyecek?

Fakat onun dümene sokulduğunu görünce, meseleyi kavrar gibi oldu. Demek ki ilk mağlûbiyete de sebebiyet veren hain bu imiş. Düşman kendi içlerinde imiş. İşte şu Türk levendlerinin formasına girmiş yüzü yamalı herif!

Bu adam, az daha hem onu şahsan, hem Türk milletini toptan felâkete sürükliyecekti. Bu herif daha bir an evvel ne müthiş iki cinayet işlemişti. Kapı gibiydi de... Onun hakkından nasıl gelmeli?

Mutlaka bir çaresini bulmalı.

(Arkası var)

ağırlaştı; yatağına gitmeğe de- | Telefon: 43134 | kendimi kurtaramıyorum. | (Arkası 5 inci sahifede) | lenecektir.

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Kız hünerlerini geçiremedi; karşısındaki de bunları biliyor!

113 Çakır yine aklından geçirdi:

«— Ben bu izbandut herifle baş edemem... Acaba yukarı çıkıp haber versem, yardımcı çağırsam mı?»

Lâkin bu ana baba gününde onu kim dinleyecekti? Boşta adam varsa, hiç şüphesiz, kaptan paşanın yarasını sarmağa gitmiş olacaktı. Hem sonra, yukarıya çıkıncaya kadar iş işten geçecekti.

Yanında, herifi uzaktan haklayacak tabancası da yok. Gerçi kaması varsa da, suratı yamalıda da kama var. Aynı tip silâhla, göğüs göğüse mücadele ettikleri takdirde, galebe karşı tarafta kalmaz mı?

Mamafih, bir güvendiği vardı: Ustaca çelmeler, mektepte öğrendiği marifetler... Yaradana sığındı.

114 Kısaca bocaladıktan sonra, çare bulamayıp, dişi bir kaplan gibi, adalelerini toparladı ve seslendi:

— Hey!!

Herif, geminin tam kıçında, yere eğilmişti. Bu sayha üzerine ayağa kalktı. O da kaslarını gerdi

— Kimsin?... Ne var be?

Çakır Kız:

— Orada eğilmişsin... Düşmenin başında ne yapıyorsun, alçak herif! - dedi.

Suratı yamalı, bu ani hücum karşısında neye uğradığını bilemedi.

Dehşetli bir küfür savurarak döndü. Aydınlığa yaklaştı. Karşısında tüysüz tüssüz bir oğlan görünce, hayretle gözlerinin içine baktı.

Ülen! Ben seni tanıdım. Sen bizden değil miydin yoksa? Kendi işine baksana... Bana ne tebelleş oluyorsun? - dedi.

115 Çakır Kız yumruklarını sıktı:

— Yakanı koyuvermiyeceğim. Anandan emdiğin sütü burnundan getireceğim.

— Bir yanlışlık yapıyorsun galiba, Çakır Kız! Sen de benim gibi Bizansın adamı olacaksın. Şehzade Orhanın, Çandarlı Halilin emirlerinde çalışmıyor musun yoksa?...

Çakır, ayağını yere vurdu.

— Hepsi yerin dibine batsın... Sen de bat!..

Ve suratı yamalının şaşkınlığından istifade edip saldırdı.

116 Altalta, üstüste, boğuşmağa başladılar. Sille, yumruk, biribirlerine girdiler.

Gerçi Çakır Kız; kendinden kuvvetli ve cüsseli insanları ustaca çelmelerle ve zayıf noktalarından vurmak suretile mağlûp etmek usullerini Bizanstaki mektepte öğrenmişti amma, bu bilgilerin hiç birini suratı yamalıya tatbik edemiyordu. Çünkü hasmı da aynı şeyleri biliyor.

Onun da, Bizans casus mektebinin daha evvelki mezunlarından olduğundan şüphe edilemez...

Yukarıda akseden cenk feryatları ve gürültüleri içinde boğuşuyorlardı. Umumi velveleye, kendi boğuk sesleri, küfürleri de karışarak mücadele ettikleri sırada, Çakır Kız:

— Burada ölürüm, şu düşmeni düşürmene meydan vermem! - diye haykırdı.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

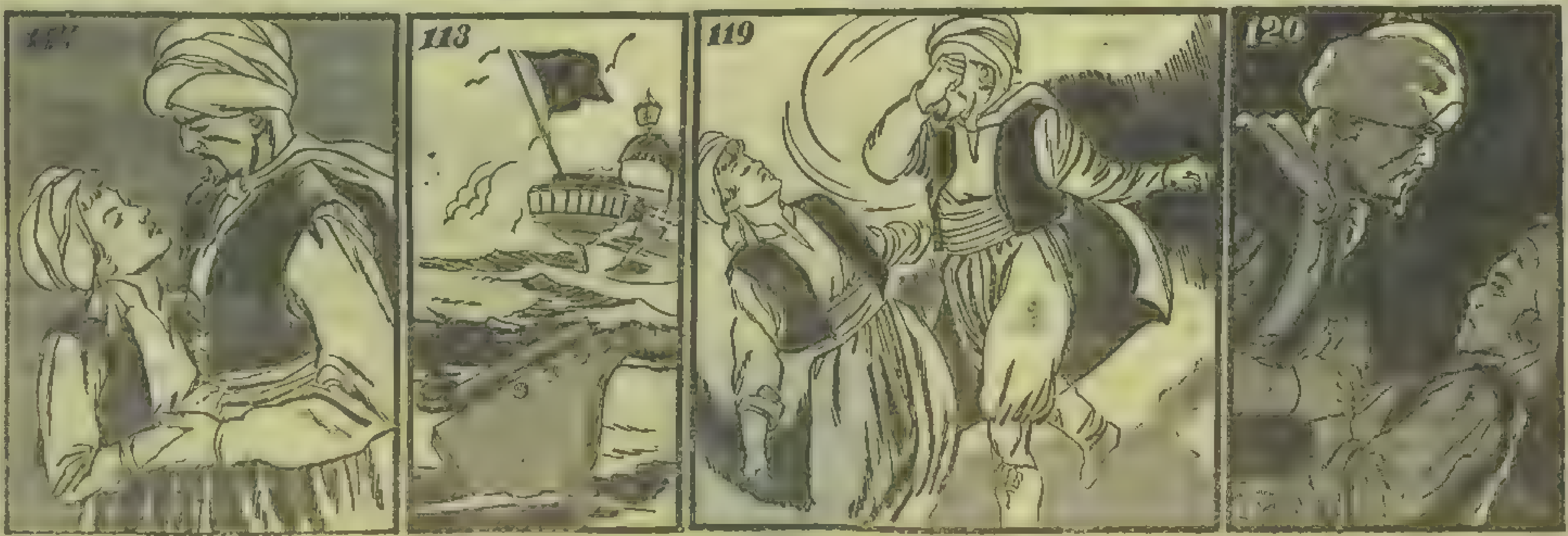

Türk amirali : "Yine mağlûp olduk!„ diyordu

117 Suratı yamalı, kaba bir kahkaha attı:

— Burada olursun, dümeni de ürmeme müsaade etmez misin? Ne sayıklıyorsun sen, çılgın kız? Aklına şaşayım? Eğer hâlâ İmparatorun hizmetinde bulunsaydın seni kovmak lâzımdı. Padişah da Dalkılıç Ömeri kovsun, cezalandırsın, assın, ne yaparsa yapsın... Zira biz Bizans casusları bu sefer onlardan baskın çıktık: Dümen, düştü bile... Şimdi aşağı inip somununu söktüm, kaydırıverdim, tamam geldi! Bu sayede Hıristiyan gemileri de Haliçe kayıverecek. Çünkü Baltaoğlunun Amiral gemisi onları takip edemiyecek, Boğazın akıntısında sürüklenecek...

118 Çakır, hâlâ boğuştuğu sırada, dümen tarafına gözünü çevirdi. Hakikaten de, o kısımda zincirler âvare sallanıp duruyor. Koca dümen, gitti gider...

— Allahım! Bu felâketi, [illegible] görecektim? - diye haykırdı.

Suratı yamalı, yine çirkin çirkin güldü:

— Merak etme o felâketi görmiyeceksin...

Ve boğuşmağa devam ettiler.

Bu sırada, başına toplananlara, koca Baltaoglu haykırıyordu:

— Benimle uğraşmayın... Gemi ile uğraşın... Ne oluyor? Hedefi kaybediyoruz. Bocalıyoruz... Sular bizi sürükluyor...

119 İzbandut, Çakırı mağlûp etmiş, üstüne çıkmış, [illegible] başlamıştı. Z[illegible] [illegible]ranın sonu [illegible] sandı. Artık hiç mi [illegible] etmek imkânı kalmamıştı.

Bu aralık, güverteden akseden seslerin şekli değişti. Şimdi artık, yalnız cenk sedaları değil telâşlı konuşmalar duyuluyordu.

Levenler:

— Yine dümene ne oldu? - diye haykırıyorlardı.

Baltaoğlunun sayhası, bütün gürultüleri bastırdı:

— İnin ambara... Bakın şu dümene... Yine ihanete uğradık!

120 Çakır:

«— Bir mucizeyle kurtulacak mıyım?... - diye düşündü. - Fakat bu mucizeyi temenni etmeli miyim? Ben ne bedbaht insanmışım ki, böyle bir felâketi ikinci defa olarak gör[illegible] ve [illegible] olamıyorum... Ölsem, daha iyi...»

Yine Baltaoğlunun sesi:

— Düşman gemileri Haliçe giriyor... Zinciri aralayıp içeri alıyorlar... Biz mâni olamıyoruz... Küçük gemilerimiz de baş edemiyorlar... Yazıklar olsun...

Merdivene doğru bir kaç kişinin atıldığını, Çakır Kız da, suratı yamalı da farkettiler.

Suratı yamalı, artık kaybedilecek vakit olmadığını anladı. Mengene gibi parmaklarını kızın boynunda gevşetti.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÜ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli Tarihî Roman

Çakır kız, korkunç bir iftiraya uğradı

121 Yüzü yamalı herif, yılan ıslığına benzeyen bir fısıltı ile dedi ki:

— Senin hesabını sonra görürüz... Zaten o kadar çabuk ölmen caiz değil. Eza ve ceza çekmelisin. Sen, ölümden de beter işkenceleri hakettin.

Bir saldırışta kızlar sağ bileğine yapıştı. Padişahın Dalkılıçtan alıp ona hediye ettiği mühür yüzüğü çekti, çıkardı, kendi parmağına taktı.

— Bu yüzük sayesinde senin başına ne işler açacağını görürsün - dedi.

Ve Çakır Kızı, yarı baygın bir halde yerde serili bırakıp fıçıların arasından sıvıştı.

122 Etrafını dinleye dinleye kuytuluklara siniyordu.

«— Beni alt edecek kurnaz, daha dünyaya gelmemiştir. Ben, firar çaremi hazırladım! - diyordu.

Dümen tarafına gelen gemiciler, suç işlenen bu yerde, yalnız Çakır Kızı buldular.

123 Bu sırada, Amiral gemisi, savaşta bacağını kaybetmesine rağmen yine çarpışmağa devam eden bir kahramana benziyordu. Toplarını atıyordu. Askerler, ok yağdırıyorlardı. Fakat neylersin ki Boğazın akıntısı, onu Sarayburnundan gittikçe uzaklaştırıyordu. Kamçılı adamlar, kürek mahkûmlarına kaytan salıyorlar, kürek kuvvetiyle manevra yaptırmak istiyorlar, fakat cüssesi büyük gemi, hele bu akıntıda kürekle manevra yapamıyordu.

Bütün donanma, başsız kalmıştı.

Sultan Mehmet, sahilde bu felâketli manzarayı görüyor:

— Ne oldu benim donanmama? Bu hangi uğursuzun işi? Baltaoğlu tertiplerini niçin alamamış? Yoksa o da Halil paşayla aynı yolun yolcusu mu? - diyordu.

Halil paşanın gözünü kaybettiği gemiden gemiye, kayıktan kayığa şayi olmuş, bu haber, tâ sahile kadar ulaşmıştı.

Paşalar, Padişaha:

«— Baltaoğlu hain olamaz. O, kanını dökerek bunu ispat etti! Biz şefaatçiyiz» diyorlardı.

Padişah; hiddetini yenemiyordu:

— Fakat cezasını yine vereceğim...

Hem Galata hem Bizans surları üzerinde toplanan Hıristiyanlar, mağlûp Türk donanmasile alay ediyorlardı. Turkler kan ağlıyordu.

Karada ve denizde böyle heyecanlı hâdiseler cereyan ederlerken, kılıçlarını çekmiş bahadırlar, Çakır Kızın yarı baygın yattığı ambara girdiler. Orada yalnız onun bulunduğunu gördüler. Halbuki ambarın başka kapısı da yoktu. Dümen düşelidenberi, buradan kimsenin çıktığı görülmemişti.

124 Dalkılıç Ömer de ambara girdi, Çakırı orada yalnız görünce:

— Suç üstü yakaladık seni! - dedi.

(Arkası var)

WALT DISNEY'in RENKLİ ... Sür'at Film

halk gecesi
Telefon: 43134

katı Madam Chevalier'ye serbest olduğunu bildiriyor.

YAZAN: VÂ-NÛ — ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM — BİZANS CASUSU — Resimli TARİHÎ Roman

Biz öldürmiyelim, cezasını Padişah versin

125 Talih birdenbire Bizansa dönmüştü. Yine ansızın rüzgâr çıkmış imdatçı dört geminin yelkenleri şiştiğinden küçük Türk teknelerini savurup bizim donanmadan ayrılmıştı. Bunlar, Haliçin ağzına daldılar, açılan zincirden girdiler.

Baltaoğlunun gemisi bu mağlûbiyete karşı koymadı; akıntıya kapılmış bocalıyordu. Bizans surları üzerinden ve Hıristiyan donanmasının güvertesinden bu hali seyreden ahali davullar çalıyor; gözünden kanlar akarak gemisinin güvertesinde sağa sola saldıran Baltaoğluyla alay ediyordu.

Baltaoğlu yeisle kıvranmaktaydı:

— Padişahtan aldığım emri yerine getiremedim. Türk donanmasını Haliçe sokamadım. Yine geminin dümeni koptu. Düşmanlarımız bizimle alay ediyorlar. Bu işte şeytanın parmağı var.

126 Tam bu esnada geminin ambara açılan kapısından Dalkılıç, Çakır Kızı Baltaoğlunun karşısına itiverdi:

— Haklısın, Baltaoğlu, işin içinde şeytanın parmağı var. İşte şeytan! Onu dümenin başında yakaladık.

Baltaoğlu şaşırmıştı. Çakıra sordu:

— De bakayım, Çakır oğlan, Dalkılıç Ömer yalan mı söylüyor?

— Hayır, doğru söylüyor, efendim.

— Öyleyse ağzınla itiraf ediyorsun. Donanmanın yenilmesine sen sebep oldun. Cezanı elimle vereceğim.

127 Kılıcını kınından sıyırıp Çakırın üstüne yürüdü. Fakat Çakır korku âlâmeti göstermedi:

— İstersen beni öldür. Bütün vaziyet aleyhimedir. Lâkin yemin ederim ki dümeni ben düşürmedim. O suratı yamalı herif düşürdü. - dedi.

Dalkılıç güldü:

— Suratı yamalı herif diye tutturmuş. Bütün gemiyi arattık, böyle birini bulamadık.

Çakır perişan olan üstünü başını göstermek için iki avucunu açtı:

— Beni bu hale o herif getirdi. - dedi.

128 Çakır ellerini uzatınca, Dalkılıç onu parmağında mühür yüzüğün bulunmadığını farketmişti. Birdenbire, onun doğru söylemiş olması ihtimali aklına geldi. Hemen, Baltaoğlunun koluna yapıştı:

— Dur, Baltaoğlu, vurma! Padişahın verdiği yüzük parmağında yok. Ne olmuş bu yüzüğe öğrenelim. - dedi.

— O herifle boğuştuğum sırada yüzüğü parmağımdan çekip aldı. - diye Çakır inledi.

(Arkası var)

Numaralı biletler satılmaktadır. Telefon: 40835

BİZANS CASUSU

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

Resimli TARİHÎ Roman

"Bana inanmakla yanılmıyorsun, Padişahım!„ dedi

129 Çakır Kız yere çökmüş hıçkırıklarla sarsılıyordu. Baltaoğlu ile Dalkılıç bir müddet ona bakarak düşündüler. Ömer için için hayıflanıyordu:

«— Keşke şu kızı tenha bir yerde kendim istintak etseydim. Belki işin aslı sahiden onun anlattığı gibidir. Dümeni o düşürmemiştir. Demin sıyrılan kılıcın karşısında kılı kıpırdamadı da, şimdi yüzüğünün kayboluşuna ağlıyor. Fakat ya suçluysa? Mutlaka cezasını görmeli.»

Birdenbire Baltaoğlunun gürlediğini duydu:

— Çakırı zincire vur. Onu Padişaha götür. Cezasını o versin.

Dalkılıç çengelde asılı zincir halkasına doğru yürürken cevap verdi:

— Belki bu uğursuz Çakır yüzünden başka casusları da yakalarız.

130 Padişah denizdeki bu ikinci mağlûbiyete fena halde kızmış, Baltaoğluna da çok içerlemişti amma yine yese kapılmamış, hemen yeni fetih plânları hazırlamağa başlamıştı. Masasının başında oturmuş çalışırken birdenbire Dalkılıçın sesini duyunca irkildi:

— Efendimiz! Kaptan paşanın gemisinde bu kızı dümenin başında yakaladık.

İkinci Mehmed başını kaldırıp da Çakırı zincire vurulmuş bir halde görünce fena halde kızdı:

— Çözün onun zincirlerini! — diye haykırdı. — Kaç kere söyliyeceğim size bu kızdan bize zarar gelmez, fayda gelir, diye?

Ve kartal bakışlarını Çakırın gök mavisi gözlerine sapladı; sordu:

— De bakayım, kız, senden fayda gelir değil mi? Yanılmıyorum ya?

Çakır, îymanla cevap verdi:

— Yanılmıyorsunuz, Padişahım!

131 Dalkılıç Padişahın emrine karşı duracak değildi ya? Sebebini anlıyamadığı bir sevinçle eğilip Çakır Kızın narin bileklerindeki zincirleri sökerken için için söyleniyordu:

«— Zincirler de bileciklerini pek incitmiş, kızartmış. Bu kız eğer suçlu olsaydı Padişah onun gözüne bakar bakmaz anlardı. Demek ki suçlu değil. Demek dümeni denize o düşürmemiş? Demek geçen defa da o düşürmediydi. Kimdir bu yürü yamalı herif arayıp bumalı.»

Zihninden bunları geçirdiği sırada ansızın Padişahın sesini duydu:

— Kaptan Paşanın gemisi dümensiz olarak denizde yalpalarken ben başka bir plân kullanmağa karar verdim. Zaten hazırlıklı idim. — diyordu. — Yaklaş masaya Dalkılıç plânımı sana göstereyim.

132 Padişah kararını vermişti. Gemileri madem ki denizden Halice sokamıyor, o halde karadan sokacak. Ve o günkü mağlûbiyetin hıncıyla hemen oturmuş; çoktanberi hazırladığı bir plânı tamamlamıştı. En emniyetli adamları arasında Çakırı da vazifelendirmişti.

Kabataşın biraz berisinde, istikbalde ismi Beyoğlu konacak olan arazinin sırtlarına doğru uzun bir yol yapılmıştı bile. Zaten Çakır, Padişahla buradan ilk geçişinde, bu yolun yapıldığını görmüş, mânasını anlayamamıştı. Şimdi anlıyordu. Baltacılar ormanlardan kütükleri kesip getiriyor, yanyana, yanyana bu yola sıralıyorlardı. Sonra da fıçılar dolusu zeytinyağlarını bu kütüklerin üstüne döküyorlardı. Ufak gemiler halatlarla sahilden alınıyor, bu zeytinyağlı kaygan tepelerden, sırtlara doğru heyamolalarla çekiliyordu.

İşte bu görülmemiş hengâmede Çakır Kızla Dalkılıç da ırgatlar gibi çalışmaktaydılar.

(Arkası var)

bana karşı çok nezaket gös-

YAZAN: VÂ-NÛ — ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

"Aferin! Padişahı iyi kandırdın, Çakır kız!„

133 Kendilerinden cüssesi yüz misli büyük böcekleri taşıyan karıncalara benziyorlardı. O gece Kabataş ile, sonradan Kasımpaşa ismini alan Haliç bölgesinin arası hakikaten karınca yuvasına dönmüştü. Türklerin canlarını dişlerine takarak sırtlardan aşırdıkları koskoca donanma arka tarafta Halice girmiş oldu.

134 Bizanslılar deniz muharebesinde kazandıkları muvaffakiyetten pek mağrur olmuşlardı. Haliç ağzına gerdikleri zincire güvenip Türk donanmasının burayı aşamıyacağına kani idiler. Bütün donanmaları bu zincirin hizasında bekleşiyordu. Fakat bir sabah karanlığında bir de baktılar ki, Türk donanması arkada, Haliçin göbeğinde belirivermiş. Korkularını unutturacak bir hayretle bu sırrın hikmetini acı acı düşünmeğe koyuldular.

Türkler ise oynadıkları oyunla pek eğleniyorlar, bayram ediyorlardı. Çakır kız, Kasımpaşa sırtlarından Türk donanmasına bakarak muvaffakiyetlerini bütün yüreği ile alkışlıyordu. Böyle histen coştuğu bir anda, arkasından birinin seslendiğini duydu ve bu sesle tepeden tırnağa irkildi. Çakırı yalnız görüp ona sokulan Halil Paşa idi.

— Çakır kız! Çakır kız!— diye bağırdı.

135 Çakır kız, korku ve nefretle titriyerek dönüp baktı:

— Dalmıştım, beni korkuttunuz, paşam.— dedi.

Halil Paşa bir iki adımda ona yaklaşıp iki elini Çakırın omuzlarına koydu. Ve bir şeyi telkin etmek istiyormuş gibi onun yüzüne doğru eğilip gözlerini genç kızın gözlerine dikti, boğuk bir sesle:

— Sana diyeceklerim var, dinle. Hâlâ idam edilmediğine göre bize ihanet etmedin, padişahı atlattın. Aferin, ustaymışsın. Faaliyet lüzım. Ne yapıp yapıp hemen Şehzade Orhanı tahta çıkarmalıyız. Aksi takdirde felâket yaklaşıyor.— dedi.

Çakır kız çok şaşırdı. İçinde müthiş bir öfke kabardı, Başını kaldırarak Paşaya meydan okudu:

— Sen neler söylüyorsun, Devletlim?— dedi.— Ben artık Bizansın adamı değilim. Ben Türklerin arasına katılınca Türklüğümü anladım. Ben Türküm. Fakat sen nesin, Paşa? Seninkisi ne yaman bir hırsmış! Dört kuşak vezir silsilenin şerefini çiğniyorsun. Sen sahiden Çandarlı mısın, buna dahi inanasım gelmiyor.

136 Halil Paşa gözlerinden yıldırımlar saçarak Çakırı dinlemiş ve bu arada kabzasına mücevherler kakılmış kılıcına elini götürmüştü. Fakat birdenbire ürktü. Çünkü çalıların hışırdadığını farketmişti. Ve çalı dibinde bir insan hayali sezmişti. Belki gizlenenler bir kişi değildir de çokluktur. Belki Çakır kıza dediklerini işittiler. Belki kendini tanıdılar, gidip padişaha haber verecekler.

Her halde Çakırı şu anda öldürüp işi sarpa sardırmamalı. Bu Çakırı cellâtlarına haklatmak işten değil. Şimdi bir hâdise çıkarmadan buradan gitmeli.

Lâfı fazla uzatmadı. Süratli adımlarla oradan uzaklaşırken birdenbire arkasını dönüp Çakıra doğru yumruğunu salladı:

— Sen iyice sapıtmışsın! Ne dediğini bilmiyorsun. Ama ben ne yaptığımı, ne yapacağımı biliyorum.

(Arkası var)

idi.. Konuşulanlara bir saniye

halk gecesi
Telefon 43134

nin aynı müddeti içinde 139.5 milyon liraya yükselmiştir.

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

"Şüphelerimden sıyrıldığım için bahtiyarım!„ dedi.

137 Çakır kız, çalıların hışırdadığını işitince birdenbire korktu. Ve çalılar ayrılıp arasından Dalkılıç Ömer belirince de hayretle gerileyerek haykırdı:

— Vay! Sen çalı dibinde miydin?

Ömer güldü:

— Atalar sözüdür: Dağ başındayım diye bangır bangır bağırma, çalı dibinde adam bulunur, derler. Halil Paşa ile bütün konuştuklarınızı işittim.

138 Çakır kız, hâlâ inanamıyormuş gibi sordu:

— Demek bütün konuştuklarımızı işittin? Peki şimdi ne yapacaksın?

Dalkılıç, onun ellerini avuçlarına alarak cevap verdi:

— Bir çok şeyler yapacağım.

Ve kıza muhabbetle baktı. Çakır kızardı:

— Demek artık bana inanıyorsun? Beni kendinizden sayıyorsun?

— Evet. Bir an evveline kadar senden şüpheleniyor ve seni takip ediyordum. Senin bu tenha yerden karşı tarafa bir haber uçuracağını düşünerek çalıların dibine gizlenmiştim. Halil paşaya dediklerini işittikten sonra artık sana bütün kalbimle inanıyorum.

139 Ömer de kayanın üstüne, Çakır kızın yanına çökmüştü. Onu kollarının arasına aldı. Çakır kız saadetten titriyor. Muhabbetini kazanmak şöyle dursun, itimadını kazanmak için canını vermeğe hazır olduğu Dalkılıç Ömer işte artık sade şüphelerinden kurtulmakla kalmadı; kendisini seviyor da. Zira sevmiyen bir insan bu gözlerle bakamaz.

Dalkılıç, genç kızın yüzüne yüzünü yaklaştırarak fısıldadı:

— Seni seviyorum, Çakırım benim!

— Ben de seni seviyorum, Ömer.

Artık mukadder zaman gelip çatmıştı. İkisinin de dudakları birleşti.

140 Çakır kız, Ömerin öpücüklerinden fırsat buldukça fısıldıyordu:

— Çok bahtiyarım, Ömer!

— Ben senden iki misli bahtiyarım, Çakırım! Çünkü senin hain olduğunu düşünerek çok azap çekmiştim. Hem şüphelerimden sıyrıldım, hem sana kavuştum.

Güneşin yükselmesiyle beraber birdenbire hücum borularının çaldığını işittiler. İkisi de ayağa fırladı.

Ömer yine sevgilisini kucaklıyarak:

— İşte hücuma kalkıyoruz— dedi.— Vazifemiz bizi bekliyor. Bu muharebeden sağ çıkarsak karım olacak mısın, Çakır kız?

Çakır kız, başını erkeğin göğsüne dayadı:

— Tanrı kalblerimizin temizliğini biliyor. Ölürsek bizi Cennette birleştirir. Sağ kalırsak Türk İstanbulda birleşir, mesut oluruz.

Ayrılık öpüşü ile tekrar dudak dudağa geldiler.

(Arkası var)

(Arkası 7 nci sahifede) | Nitekim de öyle oldu. İki,

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

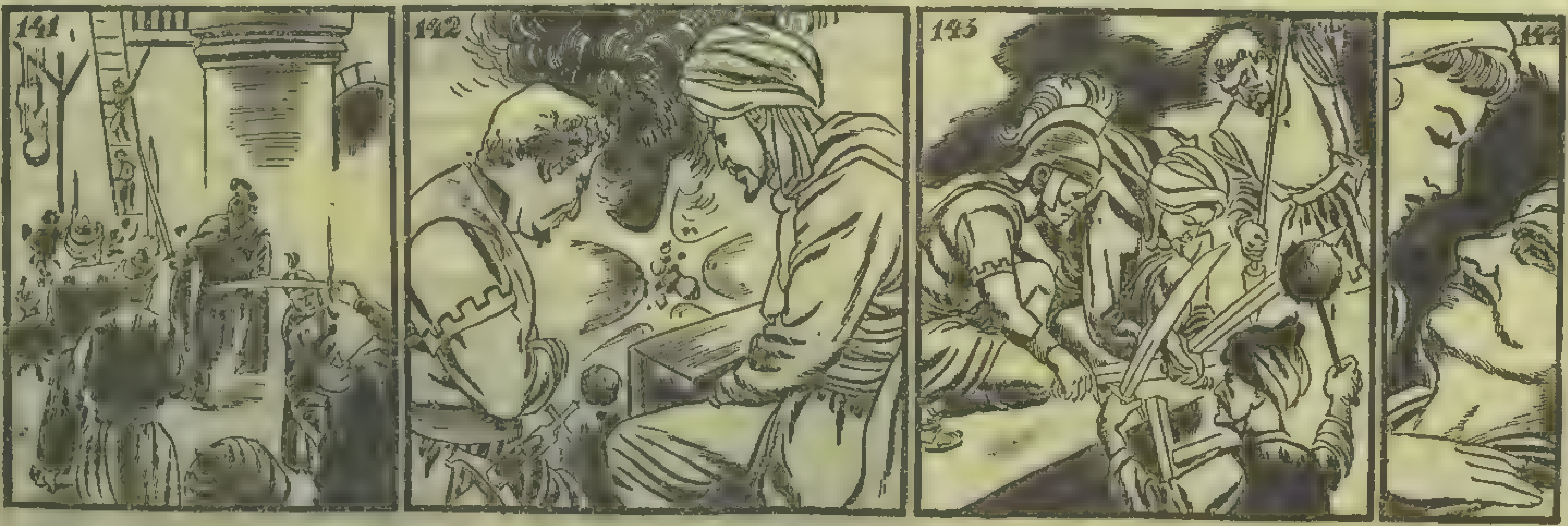

Deniz muharebeleri bitti, kara muharebeleri başladı

141 Bir üçgene benzeyen Bizans şehrinin Haliçe ve Marmaraya bitişik iki kısmında artık muharebe tavsamıştı. Padişah, bütün kuvvetlerile karadan hücum ediyordu. Dalkılıçla Çakır Kız da, döğüşen kahramanlar arasına karıştılar. Çakır Kız, cüssesinin küçüklüğünü, kuvvetinin azlığını biliyordu. Onun için, elinde kılıç saldırmak aklına gelmiyordu. O kendine, Dalkılıcı tehlikelerden korumak, Bizansın bir hilesi olursa Padişahı haberdar etmek gibi vazifeleri seçmişti.

Çetin savaşlar oluyordu... Bizans çok iyi dayanıyor, Zira, Galatanın Lâtinleri onun müdafaasını benimsemişler; Haliçten geçerek yardım ediyorlardı. Merdivenler dayayıp kaleyi fethetmeğe uğraşan gaziler, muvaffak olamıyorlardı.

142 Şehzade Orban, Marmara surlarının müdafaasından vazgeçmişti. Çünkü o tarafta müdafaa edilecek vaziyet yoktu. Türk donanması Marmaranın Haliç ağzında iki kere muvaffakıyetsizliğe uğradığından, ondan sonra da dâhice bir teşebbüsle donanmasının bir kısmı Haliçe girdiğinden artık Orbanın Marmara surları üzerinde yapacak bir işi kalmamıştı.

O da kara tarafının müdafaasına iştirak etmeğe başladı. Yanında mahut yüzü yamalı herif ve bir Bizans askeri, surlardan aşağı kaynar katran döküyor, hücum eden Türkleri öldürmeğe çalışıyordu.

Bu aralık gözüne, çok iyi tanıdığı Dalkılıç Ömer ilişti.

Yüzü yamalıya seslendi:

— Gördün mü?

Yüzü yamalı:

— Bu fırsatı kaçırmayalım, Şehzadem! - dedi.

Hakikaten de yanılmamışlardı. Uzaktan seçtikleri Dalkılıç Ömerdir.

143 İstanbul karadan üç büyük taarruz neticesinde ve bu taarruzların üçüncüsünde fethedilmiştir. Fakat bu arada, grup halinde, hattâ tek başına bir çok kahramanlar yararlıklar gösterdiler, kendi teşebbüslerile başarılar kazanmağa çalıştılar. Bunlar arasında Dalkılıç ve bir avuç arkadaşı da vardı. Tehlikenin büyüklüğüne bakmaksızın, surların üstüne çıkmağa çabalarken, Dalkılıç büyük bir darbe yedi ve Orbanla suratı yamalı onu artık mahvolmuş saydılar.

Fakat düştüğü sırada, Dalkılıç Ömer:

— Ben öyle kolay kolay ölmem... Yedi canlıyım! - diye haykırdı.

Onun arkasından, surdakiler oklar yağdırdılar.

Fakat Ömer, yaralı olduğu halde, aşağıda bir şehidin kalkanını ele geçirdi. Onun arkasında gizlene gizlene geriye kadar kaydı.

144 Bu manzarayı Çakır Kız, bir kayanın arkasından heyecanla seyrediyordu. Dalkılıcın düştüğünü görünce ölecek gibi olmuştu.

Seslendi:

— Nerenden vuruldun? Seni vurmağa cesaret edenlerden ben intikam alacağım.

Ömer öldü zanniyle bir an için kendini de öldürmeği düşünmüştü, şimdi artık ikisinin birden yaşaması için çalışıyordu. Sevgilisinin yarasını bağladı.

(Arkası var)

bir şerefsizlik değil mi?

Telefon. 43134

hepimizi memnun eder. Bir

Yazan: VÂ-NÛ
Çizen: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Nihayet 19 mayıs gelip çattı

145 Dalkılıç Ömer, yaralandıktan sonra, kısa bir müddet geri hizmetlerde çalışmak mecburiyetinde kaldı. Ona, meşhur büyük topun başında vazife verilmişti.

Padişah, yalnız kendi dehâsiyle icat ettiği ve evvelce gösterdiğimiz havan topu ile ve karadan donanma yürütmek gibi işlerle yetinmemişti. Dünyanın başka taraflarındaki mucitlerden de faydalanmıştı. Urban isimli bir Macar, büyük bir top yapabileceğini İkinci Mehmede haber verince Türklerin hizmetine girdi. Döktüğü büyük top kırk manda ile Edirneden İstanbula getirildi, fakat tecrübe esnasında patlayıp başındaki Urban ve Yeniçeriler havaya uçtular. Padişah aynı model üzere başka bir top yaptırdı.

Nihayet, mübarek gün gelip çattı: 29 mayıs 1453... Muhasaranın 53 üncü günü. Ve sonuncu günü!...

Hıristiyanların «Koca Türk» diye isim verdikleri yirmi üç yaşındaki genç Sultan Mehmet, yani ilerde ismi Fatih olacak ve şanı, şerefi tarihlere ziynet verecek İkinci Sultan Mehmet sur dışında, bugünkü Florya yolu civarında Maltepe denen tepede, kendi çadırının yakınlarında kurdurduğu büyük topun başındaydı. Askeri hareketleri oradan takip ediyordu. Komutaları oradan veriyordu.

146-148 O gün yaraları henüz tamamile iyileşmeyen Dalkılıç ve gölgesi gibi yanında dolaşan Çakır Kız, yine topun atılmasına nezaret ediyorlardı. Top, her patlayışta, Bizansta bir panik yaratıyordu. Fakat topun patlamasına da hacet yok. Muharebe meydanı, benzerine rastlanılmamış bir velvele içindeydi. Yedikuleden Haliçe kadar o koskoca sur dışı sahasında kıyamet kopuyordu. Türlü cinslerden topların sesi. Tüfek sesi. insan sesi, hayvan sesi birbirine karışıyordu. Türklerin elinde 800 bin baş hayvan vardı. İnekler, öküzler, koyunlar, keçiler, köpekler. Umumî hücumu hazırlandığını onlar da anlamış gibiydiler. Heyecanla haykırıyorlardı. Gürültüler, İkinci Dünya Harbinde şehir halkını nasıl korkutuyorsa Bizanslıları da öyle korkutuyordu.

İşte, böyle velveleli bir günün sabahı, sabah namazını müteakip, Sultan Mehmet, Çakırla ve Dalkılıçla topun başında görüştü. İkisine de vazifeler verdi.

— Bahtınız açık olsun... - dedi.

Türk askerleri üçüncü hücuma kalkmışlardı. İstanbulun fethi artık mukadderdi. Yorgunluk ve yokluk, surların içinde çırpınan müdafileri bitirmişti.

Müthiş top, her patlayışta, onların ümitlerini bir kere daha kırıyordu.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Hain Orhan pişmanlık nöbetleri geçiriyor

149 Fatihin topunun attığı gülle Bizans suruna, Şehzade Orhan'ın bulunduğu bir noktanın pek yakınına rasladı.

150 Orhan, bet beniz sapsarı, gözlerinde delice bir ışıltı, geriledi. Maiyetindeki Sırnaşık Recep onu tuttu. Orhan, yeisle düşünüyor:

«— Ah İmparator! Beni mahvetti! !Ne demeye ona uyup kendi milletine ihanet ettin?.. İşte Türk milletinin düşmanları mağlûp oluyor. Bizimkiler galip geldi. Fakat ben Türklere artık «bizimkiler» bile diyemem. O hak benden alınmıştır. Daha doğrusu, bu şerefi ben kendi kendimden uzaklaştırdım.» diyordu.

151 Arkası sıra gelen, bendesi Sırnaşık Recep velinimeti Orhan'ı teselli için dedi ki:

«— Maiyetin seni bırakıp kaçtı, gitti. Pek az sadık benden kalacak. Onlar da, yakalanır yakalanmaz idam edileceklerini biliyorlar. Bunu ben de biliyorum. Fakat işte gene sana sadık kalıyorum.

Orhan, o kadar sinirliydi ki, bu sözler ona nispet gibi geldi. Hemen kılıcını sıyırdı:

— Ulan köpek — diye haykırdı. — Kendi milletine ihanet etmişsin, bana ne sadakat martavalı okuyorsun? Sen Bizans'ın altınlarına konarak benimle beraber geldin. Şimdi de, peşime takılıp Marmara surlarından buraya benimle beraber sokuluşun, yeraltı geçidine yaklaşmak içindir. Oradan fırsatını bulup Türk ordugâhına, bostan kuyusundan geçeceksin değil mi?

Sırnaşık Recep, aldırmadı. Şehzadenin böyle sinirli hareketlerine çok raslamıştı.

— Hani fena da olmaz Şehzadem... Arkadaşlar şehrin içine çil yavrusu gibi dağılmakla enayilik ettiler. Nerede saklansalar yakalanırlar. Biz şu tehlikeli Bizans surlarından hele bir çıkalım. Türk ordusunun kalabalığına bir karışalım. Tek kurtuluş çaresi budur. Koy şu kılıcı kınına. Şakayı bırak.

152 Orhan:

— Ne şakası, köpek? Benim şaka edecek halim mi var? - diyerek kılıcı salladı.

Sırnaşık Recebin kendini korumak isteyen sol elini, kulağının yarısını ve yanağının bir parçasını uçurdu. Recep, haykırarak yere yuvarlandı.

— Ettin mi bana edeceğini hain Orhan?

Bu «hain» sözü üzerine Şehzade büsbütün köpürdü:

— İşte düşünceni ortaya koydun. Senin maksadın bana sadakat değildi. Sadık olsaydın milletine bağlı kalırdın. Peşime takılmazdın. Geber köpek.

Kılıcını bir kere daha savurdu.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Türk ordusundaki Bizans casuslarına işaret verdi

153 Sırnaşık Recebi

Hain Orhan, artık arkasına bakmadan, Bizans surlarının kulelerinden birine çıkmağa başladı.

Okla vurulmuş bir cesede rastlayıp kanlı kılıcını bu cesedin üzerinde sildi, kınına koydu.

Şöyle düşünüyordu:

«— Kerata sırnaşığın maksadı İkinci Mehmedin ordusuna karışıp şanlı muharebenin bir kahramanı gibi ortaya çıkmak. Onu tanımazlar, beni tanırlar. Aklı sıra beni de kandırıp beraber götürecekti. Belki de beni satarak kendini kurtaracak, üstelik para mükâfatı alacaktı. Ben idam edilmem. Her çareye baş vururum, yine idam edilmem.»

Delirmiş gibi bir hali vardı. İdam edilmek fikri onu perişan ediyordu. İdamdan da beteri var. Kendisini yakalıyacaklar, milletinin, ordusunun ortasından bir esir gibi geçirecekler. Askerler nefret ederek bakacak. «Hain Orhan işte bu!» diyecekler, yüzüne tükürecekler.

Şimdi çok hayıflanıyor:

«Ben Osmanlı devletini kuran Sultan Osmanın torunlarından olayım da bu işi yapmış bulunayım! Acaba hangi soysuzdan haram süt emdim de bu hale geldim. Ben bu kadar düşecek insan mıydım?» diyor.

154 Merdivenleri çıkmakta devam ederken tâ tepede mâhut Yüzü Yamalıya rastladı. Herif, onun düşüncelerini okumuş gibi:

— Üzülme, Şehzadem, intikamın alınacak. - dedi.

— Hâlâ mı o saçmaları söylüyorsun? Bir an evvel aşağıda o namussuz Recebi geberttim. Karşımdan yıkılıp gitmezsen seni de mahvederim. Bütün verdiğin haberler, müjdeler boşuna çıktı. Neticede bugünün felâketine vardık.

155 Suratı Yamalı soğukkanlılığını elden bırakmadı. O, casusluk terbiyesi gördüğü için en müşkül durumlardan sıyrılmanın kolayını meslek olarak öğrenmişti.

— Sinirli olmanıza hak veriyorum, Şehzadem! — dedi. — Padişahın askerleri, belki de bu surların tepesine yine tırmanacaklar. Fakat bugüne kadar aşağı döküldükleri gibi yine dökülecekler. Ben âciz, Türk donanmasında Amiral gemisinin dümenini iki kere denize düşürmekle bizim donanmaya iki kere galibiyet kazandırmış bir hizmetkârınızım. Bu kara harbinin de öyle püf tarafları vardır.

Orhan bezgin, sordu:

— Ne gibi?

Suratı Yamalı, etrafına hırsızlama baktıktan sonra, dinliyen kimse bulunmadığına kanaat getirdi ve şunları anlattı:

— Ben sizin çıkmakta olduğunuz şu kulenin tepesinden iniyordum. Burası en yüksek noktalardan biridir. En tepede kimse yoktu. Bir ben vardım. Türk ordusu içindeki casuslarımızın verdikleri işaretleri seyrediyorum. Mükemmel bir tuzak kurduk. Bir oyun oynuyoruz.

Hain Orhanın yüreğinde yeni bir ümit ışığı yandı:

— Ne hazırlıyorsunuz?

— Türk ordusunun en kıymetli askerlerini, bu arada Deli[illegible] Ömeri ve öbür dal... zerine çekeceğiz. Cephaneliğe ateş verdik miydi hepsi berhava olacak. Türkler yeniden derlenip toparlanıncıya kadar, Papadan büyük donanma ile yardım geleceğini umuyoruz. Türk donanmasının birçok gemileri Haliç içinde bulunduğundan, artık mâni olamazlar, kurtuluruz.

156 Suratı Yamalı pelerinini açtı; beyaz astarını uzaklara doğru göstererek Türk ordusuna işaret verdi. Sonra Orhana dedi ki:

— Neticede sizin karşınıza çok kıymetli bir esire getireceğiz. Uzun saçlı, çakır gözlü bir esire. Kim olduğunu tahmin edersiniz.

Orhan:

— Yalan da olsa hoşuma gidiyor. - dedi.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ — ÇİZEN: ÇETİN ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Meçhul süvari, kale burcuna üç ok attı

157 Suratı Yamalı Bizans casuslarına pelerini ile işaret verirken aynı zamanda Şehzade Orhana anlatıyordu:

— Devletim! İstanbul surlarının bir çok sırları olduğunu biliyorsun. Bu bulunduğumuz yerlerden gizli bir geçitle sur dışındaki Maltepe taraflarında bir bostan kuyusunun içine varılır.

Orhan sinirli sinirli:

— Malûm, canım. - dedi. - Bu sıkışık zamanda bana hikâye mi anlatıyorsun. Hattâ o mel'un Çakır Kızı bu bostan kuyusunun içinden geçirerek Türk ordugâhına yollamıştık.

— Size verdiğim müjdelerin boş sözlerden ibaret olmadığını bilmeniz lâzımdır, Şehzadem. Onun için anlattıklarımı iyice dinleyiniz. Başlıca geçit Cambazhane kapısının altında vardır. İşte verdiğim bu işaret üzerine, Çandarlı Halil paşa dalkılıçları oraya sevkedecek.

— Çandarlı Halil paşa mı? Demek o, Bizans İmparatoruna ve bana hâlâ sadık?

— Evet hâlâ sadık. Yalan söylemediğimi de ispat edebilirim. İşte şimdi Türk ordugâhındaki casuslarımız işaretimize karşı işaret verecekler. Gözleri iyi görür mü? Dikkatli bak!

158 Sadrâzamın çadırının kapısında nöbetçiler bekliyordu. Bunlardan biri dikkatli dikkatli Bizans surlarına doğru bakmaktaydı. Suratı Yamalının verdiği işareti görünce atına mahmuzu ve kamçıyı vurdu. At dörtnala Bizans surlarına doğru ilerledi.

Başka bir zamanda olsaydı, onun bu hareketi dikkati çekerdi. Fakat öyle bir muharebe oluyordu ki, bu süvarinin diğer askerler arasına katıldığı belli değildi. Bilhassa ona dikkat etmiyenin bu acayip süvari gözünden kaçardı.

159 Çandarlı Halilin süvarisi, Şehzade Orhanın bulunduğu kuleye kâfi derecede yaklaşınca, yayını çıkardı; kulenin en tepesine doğru nişan aldı. Bir ok, bir ok daha, bir ok daha attı. Okların üçü de vınlayarak geldi, kulenin tepesine çarptı.

160 Şehzade Orhan:

— Böyle bir atışın askerlik bakımından hiç mânası yok. - dedi.

Yüzü Yamalı cevap verdi:

— Kendi ağzınla söylüyorsun. Askerlik bakımından hiç mânası yok, fakat casusluk bakımından mânası anlattığım gibi... Pek büyük. Üç kere ok atmak suretiyle, Halil paşa, bize hücumun yaklaştığını, dalkılıçların yola çıkacaklarını, tetikte olmamızı haber veriyor. Biz daha evvel, ikinci tekmil haberini zaten almıştık. Aşağı iniyordum. Şimdi üçüncü haberi de aldık. Elimizi çabuk tutalım. Cephanenin başında bulunmam lâzım geliyor.

Şehzade hayretini gizliyemedi:

— Demek, Çandarlının bana olan sadakati bu kadar büyük? - dedi.

Suratı Yamalı cevap verdi:

— Hayır, Sultan Mehmede olan kini büyük.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÜ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Bir gülle gelip bu fedakâr adamı mahvetti

161 Konuşan iki hain ihtiyatsızlık etmişlerdi. Etrafını iyi kolaçan etmeksizin bu sırları aralarında konuşmuşlardı. Kulenin tepesinde kendilerini yalnız sanıyorlardı. Fakat aldanıyorlardı. Biraz öte tarafta, yere yatmış gizli vaziyette biri daha vardı.

Bu adam Hristiyan Türklerden Narlıoğluydu. Narlıoğluyu okuyucularımız hatırlayacaklar: Çakır Kızın çocukluk arkadaşıydı. Çakır Kız, İkinci Sultan Mehmedi vurmağa giderken: «Sen bunu yapamazsın. Elin varmaz!» diyen adamdı. Çakır Kızda Türklük fikrini uyandırmıştı. Şimdi de Türklerin başına bir felâket hazırlayanları dinliyordu. Dişlerini gıcırdatıyor, iki haini bir kaşık suda boğmak istiyordu.

Dışarda fevkalâde çok gürültü olduğu için, konuşulanlardan tek kelime kaçırmamak üzere olanca dikkatini toplamıştı.

162 İki hasım, onun orada bulunduğundan hâlâ habersiz, konuşuyorlardı.

Şehzade Orhan sordu:

— Ben de seninle beraber gelip dalkılıçların nasıl havaya uçtuklarını seyredeyim mi?

— Hayır, olamaz! Eğer beni affederseniz, size bir ricada bulunacağım. Bu kulenin tepesinde kalınız, benim aşağıdan yani Cambazhane kapısından vereceğim işarete göre, siz de bu kulenin tepesinden casuslarımıza işaret veriniz. Demin aşağıya yeni bir arkadaş getirmek için iniyordum. Lüzumlu işareti o arkadaşa verdirecektim. Çünkü benimle beraber yukarıya ilk getirdiğim asker vuruldu. Merdivenden aşağı tekerlendi.

Orhan:

«— Demin kılıcımın kanını elbisesinden sildiğim adamdan bahsediyor galiba?» diye düşündü.

Suratı Yamalı devamla:

— Şehzadesiniz, size böyle ufak işler havale etmek haddim değildir. - dedi.

Orhan kızdı:

— Ağzı yampa! Ne diyeceksen çabuk söyle. Muharebe zamanında teklif tekellüf olur mu? Her ne iş ise yapmağa hazırım.

Suratı Yamalı harmaniyesinin altından iki fişek çıkardı. Bunlar donanmalarda kullanılan hava fişeklerine benziyordu:

— Bunlardan biri beyaz ateş fışkırtır. (Dalkılıçları tuzak yerine sevkedin. Fitili ateşledik.) mânasınadır. Siyah fişek kırmızı ateş fışkırtır. (Tuzak yerine göndermeyin, biz tuzağa düşüyoruz.) mânasınadır.

Narlıoğlu, iyice yaklaşmış, gözetliyordu.

163 Orhan kaşlarını çattı:

— O da hesapta var demek?

— Tabii devletlim! Casuslukta her türlü ihtiyat tedbirine başvururuz. Renkleri karıştırmazsınız tabii değil mi, Şehzadem? İki fişeği de size bırakıyorum. Gözlerinizi Cambazhane kapısından ayırmayın. Ben, sırtımdaki harmaniyenin beyaz tarafını açarsam beyaz fişeği, siyah tarafını açarsam siyah fişeği ateşlersiniz. Çakmak da burada.

— Pekâlâ. Bu vazifeyi memnuniyetle yaparım. Haydi bahtın açık olsun!

164 Birdenbire ikisi de durdular. Çünkü Türklerin attıkları taş güllelerden biri kulenin tam öteki tarafına çarpmış, taşlar dökülmüştü. Bir inilti duydular.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ — ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Kendi vücuduna ok sapladı, ölü tilki taklidi yaptı

165 Suratı Yamalı dedi ki:
— Bu kuleye gulle rastlamasına, mazgallardan bir kaşının uçurulmasına şaşmadım. Çunku Türkler verdiğimiz işareti görmüş olabilirler. Bu işaretin netameli olduğunu anlayıp buraya belki top atmışlardır. Muharebenin ortasında kulemize tesadüfen bir gulle de rastlamış olabilir. Asıl şaştığım, bulunduğumuz kuleden bir inilti gelmektedir.

Orhan:

— Cidden buna ben de şaştım. — dedi.

Orhanla Yamalı herif iniltinin geldiği tarafa doğru yürüyeceklerdi. Fakat şaşkınlık yüzünden bir müddet oldukları yerde durakaldılar. Esasen kulenin tepesinden taşlar halâ dokülüyordu.

— Gidip bakalım. Neymiş anlıyalım.

— Evet, bakalım ama şu toz, duman dinsin hele. Göz gözü görmüyor.

166 Narhoğlu o müşkül durumunda bile bu konuşulanları kaçırmamıştı. Kendisi içim kurtuluş çaresi olmadığını anladı. Çunkü çelimsiz bir insandı. Şehzade Orhan ile ve Suratı Yamalı ile baş olamıyacak kuvvette değildi. Üstelik vücudundan kanlar akıyor, elbisesi perişan halde. Sersemlemiş olmasına rağmen düşündü, taşındı. Gözle kaş arasında bir hile buldu. Tirkesinden bir ok çekti. Vücudundaki yaralardan birine bu oku hafifçe sapladı. Ve öyle kımıldamaksızın yattı. Kurnaz bir tilki gibi ölü taklidi yaptı.

167 Toz duman dağıldığı vakit Orhan ile Suratı Yamalı kulenin öteki tarafına geçtiler. Narhoğlunun kanlar içinde yattığını gördüler.

Orhan eğilip baktı:

— Vay, bu kim?

Suratı Yamalı izahat verdi:

— Bizans yetiştirmelerinden. İmparatorun emrindeki Hıristiyan Türklerden.

Orhan dişlerini gıcırdattı:

— Ah, bu Hıristiyan Türkler! Çakır kız da onlardandı. Başımı nâra yaktı.

Yaralının yüzüne eğilmiş bakıyordu.

Çok kurnaz bir adam olan Narhoglu ölmediğinin ergeç farkına varılacağını anladı:

— Çakır kız hepimizin başını nâra yaktı! — diye inledi.

Orhan, Suratı Yamalı'ya döndü:

— Gördün mü bak, hâlâ yaşıyor! Demek burada gizlenmiş, bizi dinliyormuş. Kimbilir ne maksatla?

Hıristiyan Türk gözlerini hafifçe araladı:

— Şu ok... vücuduma saplanmıştı... zaten can çekişiyordum... sonradan başıma taşlar yağdı.

168 Orhan:
— Geberteyim, şüpheli vaziyeti var — dedi. — Konuştuklarımızı işitmiştir.

Suratı Yamalı homurdandı:

— İsâ zaten onun cezasını vermiş. İki soluklük canı var. Onu da ben alayım.

Oku Narhoğlunun vücuduna doğru dürttü. Ok battı. Hıristiyan Türk, toz toprak içinde debelendi. Yarası o kadar ağır değildi, fakat ağır gibi gösterdi. Gözleri o kadar kaymıyacaktı, fakat aklarını meydana çıkardı. Ağzından köpükler saçtı.

Suratı Yamalı artık onunla meşgul değildi.

— Bu iş bitti — dedi.

(Arkası var)

bütçesini onaylamıştır.

15 te devam edilecektir.

Anayasa meydana gelmiştir.»

YAZAN: VÂ-NÛ — ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Narlıoğlu, milletine bağlılığını gösteriyor

169 Yüzü Yamalı, Narlıoğluyu bir kere daha dürttü:

— Neredeyse canı cehenneme gider. Şimdi sen onu bırak da biz konuştuğumuz gibi yapalım, Şehzadem... Ben olanca hızımla pusu yerine koşuyorum. Sen de işareti vereceksin. Bu zafer Bizans donanmasının kazandığı zaferden de büyük olacak.

Orhan, elinde siyah ve beyaz fişeklerle kale kapısında Yüzü Yamalıyı uğurladı.

Bizans casusu:

— Renkleri şaşırma, mahvoluruz, Şehzadem... Hem kıymetli cephaneliğimiz gider, hem Dalkılıçlar ölmez, hem de lüzumsuz yere bir gedik açılır! - dedi.

Orhan:

— Sen beni o kadar dikkatsiz ve âvare mi sanıyorsun? Böyle mühim bir meseleyi anlayamaz mıyım? Bu vazife yalnız Bizansın Türklere karşı mudafaasile ilgili değil, aynı zamanda kendi hayatımla ilgili! - diye cevap verdi.

— Vakit kaybetmemeli. Gidiyorum.

— Haydi, güle güle... Cümlemizin bahtı açık olsun.

Yüzü Yamalı, kule kapısında kayboldu. Merdivenlerden aşağı indi. Şehzade Orhan da, muharebenin seyrine daldı.

«— Acaba kurtulabilecek miyim?»

Bu hülya ile o kadar meşguldü ki, göğsünde ok saplı adamın can çekişmesini fazla seyredemedi.

170 Muharebeyi seyretti.

Aşağıda, surların üstünde, Bizanslılar, son gayretlerini sarfediyorlardı. İkinci Sultan Mehmedin toplarıle açtığı gedikleri doldurmak için, ambarlardan çıkardıkları balyaları kopup düşen taşların yerine koyuyorlardı. Buna rağmen, Türkler yeni gedikler açıyorlardı. Kendi şehitlerinin üstüne basaraktan, mukaddes gayeye doğru yükseliyorlardı.

Bu heybetli manzara karşısında Orhanın tüyleri diken diken oluyordu. Surların üzerinden dökülen kaynar kazanlar, sanki onun sırtından aşağı dokulmekteydi.

Fakat eğer hain Şehzade ileriye doğru değil de geriye doğru baksaydı, büsbütün irkilecekti. Zira, arkada, Narlıoğlu çok yaralı, çok bitkin olduğu halde gözlerinden birini açmıştı.

«— Narlıoğlunun intikamından kendini koruyamıyacaksın, hain Şehzade!» diye mırıldandı ve doğrulmak istedi.

171 Güç belâ doğrulduğu sırada, vücudü üzerindeki taşları düşürdü. Orhan, bu gürültü üzerine dönüp baktı. Narlıoğlu, tam bir ölü manzarasile yatıyor. Şehzade, Bizans casus mektebinde okumadığı için Narlıoğlunun numaralarını bilemezdi. Onun sahiden ruhunu teslim ettiğini sandı. Pabucile sede son bir tekme vurmak için yaklaştı. Ayağını uzattı.

İşte o sırada hiç beklemediği bir hâdise oldu. Bacağına ustaca bir çelme takıldı. Orhan, gafil avlanıp tepetaklak oldu.

Kafası bir taşa geldiğinden bayıldı.

Narlıoğlu davrandı:

— Ben daha ölmedim... Zor düşürürsünüz Dalkılıçları siz pusuya! - dedi.

172 İlk iş olarak, ganimet alınmış bir bayrak gibi, işaret fişeklerine yapıştı. Onları, Şehzadenin elinden kurtardı. Yerde yatan Orhana, nefretle bir tekme attı. Sonra, olanca kuvvetini toplayıp durumu inceledi.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BIZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Halil paşanın ihaneti banadır, millete olamaz!

173 Narlıoğlu, elinde fişekler, evvelâ Padişahla maiyetinin bulunduğu tarafa baktı:

— Allah seni muzaffer etsin, 23 yaşındaki eşsiz kahraman! Sen tarihte bir çığır açacaksın. Ne mutlu bana ki son nefesimi vermeden önce sana yardım edebiliyorum! - dedi.

Sonra, gözlerini Sadrâzam Halil paşanın kısmına doğru çevirdi. Nefretle tükürdü:

— Sen ki, dededen toruna vezirsin, benim kadar olamıyorsun, yazık sana... Padişahın şahsına karşı düşmanlığını o derece azdırdın ki, Türk milletine karşı düşmanlık haline soktun... Kendi ordunun en seçme kahramanlarını mahvetmeğe hazırlanıyorsun... Hem de Padişahın hâlâ devam eden itimadına güvenerek... Fakat ben göstereceğim sana...

Çakmağı çaktı... Fitili ateşledi. Fitil yavaş yavaş yanıyor. Narlıoğlu, gafil avlanmamış, kendi oynadığı oyuna gelmemek için, gözlerini Orhandan ayırmıyor:

— Yavaş ağır değil. Hafif bir baygınlık geçiriyor. Birazdan ayılır. Ben şu fişeği ateşleyinceye kadar ayılmasın, kâfi... İhtiyatlı olurum...

Güldü:

— Öldürmiyeceğim kerataya... Ta ki, Sultan Mehmedin fatih olduğunu görsün. Kendi felâketini görüp öyle ölsün... Ona kolay ölüm olmaz.

Fitil sonuna gelmişti. Narlıoğlu, Yüzü Yamalının sakın atılmasın dediği fişeği attı.

— Dalkılıçları pusuya düşmekten kurtardığım için bahtiyarım. Artık gözüm açık gitmez!» dedi ve olduğu yere çöktü.

174 İşaret fişeği havada parladı. Fakat bunca mermi arasında tecrübesiz gözlerden kaçtı. Türlü silâh atılıyordu. Bu da onlardan biri sanıldı.

Ancak bu fişek, Çakır Kızın gözünden kaçmadı.

Çakır Kız, Dalkılıç Ömere havadaki parıltıyı gösterdi:

— Acaba aramızdaki Bizans casuslarına burçtan verilen bu işaretin mânası nedir, Ömer? Şunu bir bilseydik! - dedi.

175 Padişah, çadırından çıkıp, iki gence yaklaşmıştı.

— Halil paşanın arzusunu yerine getireceksiniz. Ondan ne emir alırsanız öyle hareket edeceksiniz. Kendisinin Bizans içinde adamları var. Onlar, müdafaanın zayıf noktasını bildirecekler. Paşa da, gizli bir geçitten, Dalkılıçları surların o noktasına sevkedecek! - dedi.

Ömer dayanamadı:

— Seni öldürmek istediğini gördüğün halde, bu itimadı nasıl gösteriyorsun o adama? - dedi.

— Çandarlı benim canıma kıymak istemiş olabilir. Fakat milletine ihaneti kabil değildir. Onun ailesi şereflidir. İçiniz rahatlasın. Bu girişilen iş benim işim değil, Türk milletinin işidir. İtimat edip dediğini yapacaksınız. Öyle ferman ediyorum.

176 Halil paşanın emriyle netameli kuyunun başına gönderildiler.

Ömer, Çakıra, muhebbetle ve teessürle baktı:

— Fedailerin fedaisi olarak buraya girmek sana düşüyor! - dedi.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Çakır kız, Cambazhane kapısından bizansa giriyor

177 Bu işin aslı şuydu:

Çandarlı Halil, bir kaç gün evvel, Padişahın huzuruna çıkmış; şöyle demişti:

— Ben ettim, sen etme! Kusurlarımı bağışla! Artık İstanbulu fethetmen için sana her imkânımla yardım edeceğim. Çünkü ümmetin, milletin ümidi sendedir.

Padişah lalasının bu teklifini iyi karşılayınca, Halil, plânını anlattı:

— Ben Bizansa saldığım adamlardan öğrendim ki, şehrin en zayıf noktası Halice, Ayvansaraya yakın cihette, Cambazhane kapısıdır. Surları yaparken, buraları su basıyor diye, temelleri, koca kütükler üzerine kurmuşlar. Ara yerde bir de geçit bırakmışlar. Eğer muhasara olursa gizlice girip çıkmak, yahut şehirde isyan çıkarsa kaçmak için... Çakır Kız da vaktiyle buradan bir bostan kuyusuna geçip bizim ordugâha girmişti. En seçme askerlerimizi yer altından geçirerek Cambazhane kapısından şehre dalalım, Bizansı fethedelim.

Sultan Mehmet, kuyuyu yoklamış, Halil paşanın doğru söylediğini Çakır Kızdan da kontrol etmişti. Sadrâzamını sonuncu defa deneme yiğitliğini göstermişti. İşte, bu oyunun neticesinde, Dalkılıçlar Cambazhane kapısına sevkediliyordu.

178 Tarihî kuyunun başında, Çakırla Ömer, kucaklaşıp vedalaştılar.

Ömer:

— Artık kıran kırana döğüşülecek. Belki bir daha biribirimizi görmiyeceğiz. Vazifelerin de en gücünü sen aldın! - dedi.

Çakır:

— İhtimal bu yolun sonunda beni ölüm bekliyordur. Eseflenmiyeceğim. Bu teşebbüse dolayısile ben sebebpoldum. Belki muvaffak olunacaktır, belki de korktuğumuz başımıza gelecektir.

— Muvaffak olup olmamamız, Halil paşanın ihanet etmemesine bağlı.

179 En seçme Dalkılıçlar bostan kuyusunun önünde bekliyedursunlar; Çakır Kız, kuyunun içine daldıktan sonra, bir süvari dört nala geldi. Bu adam, Orhanın kulesine işaret okunu atan Bizans casusuydu. Oradan Narlıoğlunun verdiği ters işareti görüp, telâşa düşmüştü:

— Çandarlının emri var. Hücumu geciktirin! İkinci bir emir gelecek! dedi.

Dalkılıç düşündü:

— Ben bu vaziyette, Çakır Kızı yerin altında bırakamam. O kuyuya girdi, ben de gireceğim. İşin içinde iş var.

Çakır, bostan kuyusundan yeraltı geçidine girmiş, epey ilerlemişti. Bu bildiği yoldan yürüdü, yürüdü, Cambazhane tarafındaki gizli kapının önüne vardı.

180 Kapının kilidi yoktu, bir takım tılsımlarla, taşları oynatmak suretile açılıyordu. Çakır Kız, Bizans casusu olarak yetiştirilirken bu tılsımları öğrenmişti. Fakat acaba kendisinin İmparatora dirsek çevirmesi üzerine bu kapının tılsımını bozmamışlar mı? Tecrübe etti: Taşlar dönüyorlar... Kapıyı açtı ve orada, Suratı Yamalı ile karşılaştı.

Herif, güldü:

— Bir sıçrarsın çekirge! İki sıçrarsın çekirge! Üçüncüsünde ele geçersin çekirge!..

Düştün tuzağa Çakır Kız! - dedi.

(Arkası var)

lerin gelmeleri istenmektedir. | çok kazanan büyük bir beynel- | kat ufukta gözüken bu ışık se-

YAZAN: VÂ-NÛ — ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM
BİZANS CASUSU
Resimli TARİHÎ Roman

Çakır Kızı yalnız bırakmam! İşte ben de geldim

181 Suratı Yamalı, ucuz elde ettiği bu zafer üzerine sevinç kahkahaları attı. Yanında zebellâ gibi bir Zenci köle vardı. Çakır'ı yakaladı.

Yamalı, alay ediyordu:

— Bizi aklınca tuzağa düşürecektin. Şimdi biz seni düşürdük! Şu kulede Şehzade Orhan var. Dalkılıçların bostan kuyusuna girmeleri, oradan da Cambazhane kapısına gizli yoldan saldırmaları için, Çandarlı Halile bir işaret fişeği attığını, bana bildirdi bile... Çandarlı Halil, bütün Dalkılıçları cephaneliğimizin bulunduğu tuzağa doğru yola çıkarmıştır. Orhanın (tamam) işaretini aldım.

182 Çakır Kız, bu sözleri işitecek halde değildi. Zencinin elinden kurtulmak için, bir yandan mücadele ederken, bir yandan da dehlizde gelirken kapıldığı ümitleri yeisle düşünüyordu:

«— Türk milleti muvaffak olsun!» diye dua etmişti. Çünkü onun İstanbulu almasile büyük bir medeniyet doğacaktır. Buna eminim!» demişti. «Bizans devleti ömrünü yaşamıştır, şimdi istikbal Türk milletinindir!» demişti.

Ve onun işlerini kolaylaştırmak için de İsa ile Meryeme, Muhammede dua etmişti.

Bunları düşündüğü sırada, bakışları Suratı Yamalıya ilişti ve gördüğü manzara, tüylerini diken diken etti. Dehşetini büsbütün arttırdı.

Dehliz, göz alabildiğine uzayıp gidiyor. Karanlık, rutubetli, küf kokulu... Ve buraya, muharebenin sesleri bile uzaktan uzağa geliyor.

İşte, Suratı Yamalı, bu yılan vücuduna benzeyen yeraltı yolunun başlangıcında, yine bir yılan gibi uzanmış ince fitili ateşlemekte... Ne de melunca bir sırıtışı var... Yaptığı işten ne kadar da keyif duyuyor, belli...

183 Fitil, tutuştu...

Çakır Kız, debeleniyor Zencinin elinde... Kurtulsa, ve yılanın başını ayaklarile ezse, ezse...

Bu fitil sonuna kadar yanıp da Dalkılıçlar havaya uçarlarsa, kendine kefil olmuş bulunan Padişah bile, artık ondan nefret edecek. Ölüsünü lânetliyecekler...

Hele Ömer?...

Ömer?...

O felâket anında bile, sevgilisinin kendi aleyhinde, kendi aleyhlerinde hazırladığı tuzağa düştüğünü sanacak... Sarmağa da vakit kalacak mı, fitil yanıyor. Ve Zenci köle, onu sürüklüyor...

— Seni hafif ateşte diri diri kızartmalı... » dedi.

184 Çakır Kızın ölüm umurunda mı?

Ağlıyordu. Ölüm umurunda değil... Fakat töhmet altında ölmek istemiyor.

«— Ulu Tanrı! Bir mucize ihsan et!» diye için için dua ettiği sırada, beklediği mucize erişti.

Dalkılıç Ömer, eğri kılıcını sıyırmış, dehlizin karanlıklarından bir güneş ışığı gibi belirdi. Ve haykırdı:

— Al sana!

Zenciye saldırdı. (Arkası var)

da bulunmuştu. Çünkü artık,

Telefon: 43134

ölr.

sızlık, ülser ve yaraların teda-

ğı gidermek için klorofil teda-

YAZAN: VÂ-NÛ ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Kesimli TARİHÎ Roman

Dalkılıç'ın kılıcına karşı durulmaz!

185 Ömer, kılıcı alevden daireler halinde havada bir kaç kere çevirmiş ve hâlâ Çakır Kızı koyuvermek istemeyen Zencinin boynuna indirivermişti.

Kılıç kafayı bir hamlede kesip bir taraftan bir tarafa geçtiği sırada, genç kız vücudünü sıkan kolların gevşediğini hissetti.

Zencinin gövdesi, kafasının yanına, yere yuvarlandı.

Suratı Yamalı, neye uğradıklarını anlayamamış gibiydi. Doğrulmuş, dehşet içinde Ömere bakıyordu. Gördüklerine inanamıyordu, belli... Havsalasına sığdıramıyordu. Çünkü dehlizin içinde bütün tuzakları kurmuştu. Ömer, bu tuzaklardan kurtulup karanlıklardan birdenbire nasıl belirmişti? Zamanını bu beyhude bir muammayı çözmek için kaybetmeseydi, belki de okuna vaktiyle davranırdı.

186 Bu ok, böyle mühim anlarda kullanılsın diye Bizans casuslarına verilmişti. Zehirli bir oktu. Zehirli bulunmaz pahadaydı. Çakır Kıza, vaktiyle Sultan Mehmedi öldürmek üzere verdikleri hançer de bu zehire bulanmıştı. Bu onun vücudu delmesi şöyle dursun, her hangi bir yerine temas edivererip ciltten azıcık kan çıkarması kâfiydi. Buna hedef olan kimse hemen külçe halinde yere yıkılırdı.

Fakat Suratı Yamalı, o derece dehşet içinde kalmış, öyle şaşırmıştı ki, eliyle fırlatıverse Ömeri hemen oraya yıkacak olan oku, yaya takmağa uğraşıyordu.

187 İşte Çakır Kız, bu andan istifade etti. Suratı Yamalının melunca maksadını önlemek için hemen ileri atıldı ve haykırdı:

— Ömeri öldüremezsin!

Can heyliyle kendini o derece kuvvetlenmiş hissediyordu ki, Suratı Yamalının bileğine sarıldı ve küçücük ellerile mengene gibi sıktı.

Ok vınladı, lâkin hedefine ulaşamayıp Ömerin kulağı dibinden geçti.

188 Ömer bir kahkaha attı:

— İşte, bak! İki suikastın da bu sefer muvaffak olamadı.

Ve birdenbire kahkahası yarıda kalarak, gözleri büyüdü. Suratı Yamalının parmağındaki yüzük vapurun dümeni yanında Çakır Kızdan gaspettiği yüzüktü: Kendi yüzüğü.

Çakır Kıza döndü:

— Mânevî deliller benim için kâfiydi amma, bir de maddi delil lâzımdı. Bu yüzük sayesinde sen büsbütun temize çıktın, Çakır Kız! Gemide başına geldi diye anlattıklarının tamamen doğru olduğunu ispata yarayacak. Ve bu yüzük, onun mahvına sebebolacak... Çünkü...

Kılıcını sıyırmış vaziyette, birdenbire Suratı Yamalının üstüne doğru yürüdü:

— Sen bu yüzükle kıza oyun oynayıp ocağını başına yıkacağını söylemişsin ona, değil mi? Aynı zamanda benim de ocağımı başıma yıkacaktın. Beceremedin. Şimdi de beni vurmağa kalktın. O da olmadı. Al, cezanı bul!

Yine bir kılıç sallayışile onun da hakkından geldi.

(Arkası var)

yatını kurtarmıştır.

YAZAN: VÂ-NÛ ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHİ Roman

Buhur yakarak tekmil haberini gazilere verdi

189 Dalkılıç Ömer kılıcını tekrar kınına sokup etrafına bakındı. Kafasını uçurduğu iki hainin cesedi, yerde, ayaklarının dibinde yatıyordu. Çakır kız, biraz evvel geçirdiği korkunun hâlâ tesiri altında sırtını dehlizin duvarına dayamış, hızlı soluklarla göğsü kabarıp iniyordu. Ömer, meşalelerin ışığında, onun mumya gibi sarardığını farketti. Yüreğini bir merhamet kapladı. Ne kahraman, ne mert yürekli bir kızdı bu. Bu fetih sırasında bir erkeğin bile güç dayanacağı kadar meşakkat çekmiş; ne büyük tehlikelere göğüs germişti. Eğer demin kendisi yetişemeseydi, zavallıcık o canavar ruhlu zencinin elinde can verecek, üstelik de cephaneliği onun ateşlediğini sanacaklar, biçareyi tohmet altında bırakacaklardı. Öyle ya, hakikatı bilmediği için, belki kendi bile ondan şüphe edecekti.

Çakır kıza tatlı tatlı bakarak bunları aklından geçirdiği sırada, birdenbire bakışları yanmakta olan fitile ilişince, Ömer bir hamlede sıçradı:

— Vaktinde yetişemeydim Çakır kız, belki de cephaneliği senin ateşlediğini sanacaklardı— diye bağırdı.

190 Çakır kız cevap verdi:

— Zencinin pençesinde sürüklenirken ben de öleceğimi düşünerek korkmadım, Ömer. Fakat benden şüpheleneceksiniz, beni lânetliyeceksiniz, diye korktum.

Ömer fitilin ucunu yakalamıştı. Kuşağının arasından bir avuç tütsü çıkararak sönmüş bulunan meşalelerden birinin çanağına koydu ve tütsüyü fitille ateşledi.

— Dehlizin öbür ucunda bekliyen dalkılıçlara tekmil haberini uçurayım.— dedi.

Sanki hemen zafere erişmişler gibi yüzü sevinçle aydınlanmıştı:

— Büyük bir başarı elde ettik, Çakır kız. Fethi kolaylaştırdık. Düşmanı arkadan vuracağız. Şimdi buhurun kokusunu alınca, dalkılıçlar bu yeraltı yolunu tehlikesizce geçebileceklerini anlıyacaklardı. Kaleye kestirmeden varıp düşmanın takviyesini keserek Bizanslıları gafil avlıyacaklardı.

Ellerini keyifli keyifli oğuşturarak kıza doğru yürüdü.

191 Yanmaya başlıyan buhurun kokusu mahzeni yavaş yavaş kaplamağa başlamıştı. Ve bu koku dumanla birlikte dehlizin kuytuluklarına doğru süzülüyordu.

Çakırla Ömerin önceden hazırladığı plâna göre dehlizin öbür ucunda kılıçlarını kınlarından sıyırmış bekliyen dalkılıçlar bu kokuyu alınca, gizli yeraltı yolunun serbest olduğunu, buradan hiç bir pusuya düşmeksizin geçerek kaleye varabileceklerini anlıyacaklardı. Hepsi birden başlarını dikmişler, burun delikleri açılıp kapanarak havayı kokluyorlar ve sabırsızlanıyorlardı.

Ansızın içlerinden biri bağırdı:

— Dalkılıç Ömer tekmil haberini verdi! Yaktığı buhurun kokusunu duydum. Siz de koklayın iyice...

Ve bacadan süzülür şekilde lüle lüle dumanın getirdiği kokuyu hepsi bir aldılar.

192 — İşaret geldi işte, yol açık, ileri!

Dalkılıçlar, yeraltı yolunda hep birlikte yürümeğe başladılar. Kınlarından sıyrılmış kılıçları loşlukta ışıldıyor, büsbütün heybetli bir manzara yaratıyordu. Onları böyle yürürken görmek bile düşmanın mâneviyatını bozmağa yeterdi. Kendilerine güvenlerini göstererek öyle kahramanca bir eda ile ilerliyorlardı ki, bu yürüyüşün önünde hiç bir kuvvet karşı duramazdı.

Çakır kız ile, Ömer, mahzende bir an onların ayak seslerini duydular. İkisi de kulak kesilerek bu sesleri büyük bir zevkle dinledi.

Ömer:

— Yiğitlerimin burnuna erişti buhurun kokusu—, dedi.

Çakır kız ilâve etti:

— Zaferin kokusunu da almışa benzeriz. Bu yürüyüş o yürüyüş! Zafer yürüyüşü!

Ömer, sevgilisinin gözlerine baktı:

— Haydi biz de... Biz de zafere doğru!— dedi.— Daha yapacak çok işimiz var.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BIZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

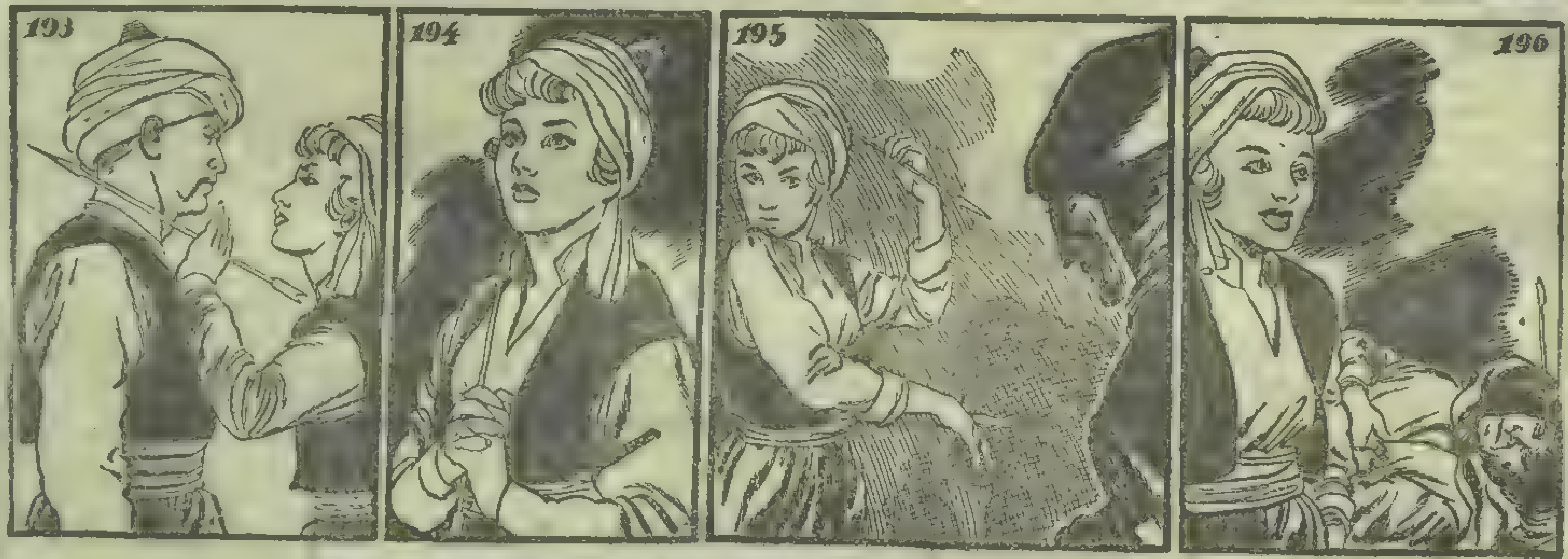

İki sevgili birdenbire baskına uğradılar

193 Çakır dalkılıçların yeraltı yolunda akseden ayak seslerini dinlerken kanının damarlarında daha hızlı dönmeğe başladığını sezmişti. Ömerin sözleri heyecanını büsbütün arttırdı. Ve büyük maceranın artık eşiğinden aştıklarını, hedefe doğru ilerlemeğe hazırlandıklarını düşünerek tepeden tırnağa cesaret kesildi. Ümit kuvvetini büsbütün arttırmıştı.

Sevinçli bir sesle Ömere cevap verdi:

— Vazifemiz henüz başlıyor, Ömer... Ben hazırım!

Birdenbire başını çevirince, biraz evvel Suratı Yamalı'nın Ömere doğru fırlatmış olduğu zehirli okun duvara saplanmış olduğunu gördü. Vücudundan bir titreme geçti.

«— İkimiz de Allahın sevgili kulları imişiz. İkimiz de birer mucize ile kurtulduk» diye için için söylenerek oku duvardan çekti, aldı. Ve bu katil aletini sanki ilk defa görüyormuş gibi büyük bir alâka ile dikkatlen geçirdi.

Ölmeğe, öldürmeğe hazırlanıyorlar. Bu ok belki de işine yarar. Bu ok sayesinde belki tehlikelerden kurtulurlar.

194 «— Ne olur, ne olmaz şunu hele saklıyayım» diye mırıldanarak Çakır Kız, oku göğsüne gizlemeğe uğraşırken ansızın kulak kabarttı. Bir patırtı duymuştu.

«— Bu ihtiyatlı ayak sesleri kimin olabilir? Buraya kim gelebilir?» diye dikkatle dinledi.

Sinirleri yay gibi gerilmiş, av kokusu almış bir şikâr gibi tetikte, gözlerini dehlizin kuytuluğuna dikmişti.

Ömer, onun bu halini farkederek sordu:

— Ne var? Ne oluyorsun?

— Biri geliyor, Ömer!.. Dinle, ayak sesleri!

— Gelen varsa, göreceği de var.

— Ne de olsa biz gafil avlanmıyalım, Ömer!

Ömer de ayak seslerini duymuştu ama, pek ehemmiyet vermemişti. Zihninde bir plân hazırlamakla meşgul görünüyor; yerde yatan Suratı Yamalı'nın cesedine dalgın dalgın bakıyordu. Bir işe girişmeden evvel her ihtimali hesaplıyarak ona göre bir kaç plân birden yapmağı ve en muvafığını seçerek ona göre adım atmağı mesleği icabı öğrenmişti. Şimdi de bu Cambazhane kapısından Bizans kalesine dalmak niyetinde olduğu için zihninde yeni tertipler kuruyordu. Bundan dolayı Çakırın ihtarına pek de ehemmiyet vermedi.

Kılıcını kınından sıyırmadı.

195 Halbuki Çakır Kız tehlikenin artık iyiden iyiye yaklaştığını farketmişti. Göz ucu ile Ömere baktı. Onun kılıcına davranmadığını, Suratı Yamalının cesedinin yanında hâlâ düşünmeğe daldığını görerek oku göğsüne saklamak üzere iken vazgeçip hemen hedefe yapıştırmak için nişan aldı, bekledi.

Ayak sesleri, Bizans kalesine dalacakları kapının bulunduğu taraftan, köşeden geliyordu.

Birdenbire, tipi pelerini ve kukuletâsiyle ufak tefek bir Bizans askerinin hayali bu köşede belirdi. Ve meşalenin altında Çakır ile Ömeri görünce, o da tehlike sezmiş olacaktı ki:

— Eller yukarı!— diye haykırarak kılıcına davrandı. Lâkin Çakır Kız ona fırsat vermedi. Elini şöyle bir salladı; okun havada vınladığı duyuldu, o kadar!

196 Ok, kukuletâyı delip Bizanslının tam alnının ortasına saplanmıştı. Adam bir külçe halinde yere yığıldı.

Çakır Kız güldü:

— Başlangıç çok ümit verici, Ömer! Mahzende ceset üçleşti!

Bu hâdise saniyeler içinde, âdeta bir nefes alımlık zamana sığarak o kadar süratle olup bitmişti ki, Ömer vaziyeti pek kavrıyamamıştı bile. Ancak askerin «Eller yukarı» diye haykıran sesiyle okun havada vınlayışını duymuştu.

Çakıra döndü:

— Görüyorum ki benden aşağı kalmak niyetinde değilsin.

— Yok, hayır, henüz ikiye karşı bir.

Zenci ile Suratı Yamalının cesetlerini işaret etti:

— Hem bunlar on kişiye bedeldi. Sen on kişinin hakkından gelmiş sayılırsın.

Ömer:

— Burada daha fazla oyalanmıyalım.— dedi.

— Peki, ben hazırım. Hemen gidelim.

Çakırın omuzuna elini koyarak Dalkılıç onu Bizanslı askerin cesedine doğru sevketti:

— Bilir misin ki bunu bize Allah gönderdi?

(Arkası var)

Savcılık hadiseye el koymuştur.

YAZAN: VÂ-NÛ ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHİ Roman

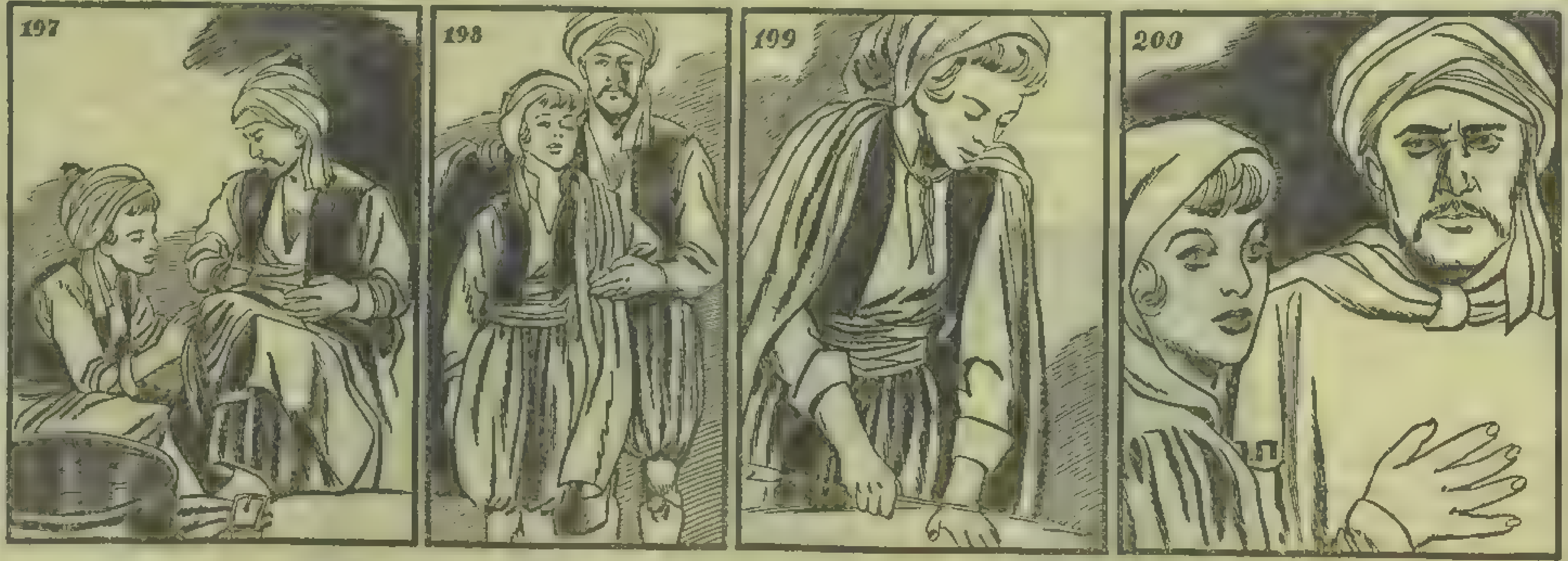

Çakırla Ömer Bizanslı kılığına girdiler

197 Çakır hayretle sordu:

— Bu da ne demek? Ayak seslerini vaktinde işitip tetik davranmasaydım belki birimiz şimdi onun yerinde olabilirdik. Bunun nesini bize Allah göndersin?

Dalkılıç güldü:

— Evet, dedi, Allah gönderdi. Deminden beri düşünüp durmam boş yere değildi. Kendinizi belli etmeden Bizanslıların arasına karışmak çarelerini arıyordum. Bunu şimdi buldum. Yardım et şunu soyalım.

Çakır Kız anlamıştı:

— Hakkın var, hakikaten Allah göndermiş, dedi.

Sonra, ikisi birden, alnından yediği zehirli okla bir anda, yıldırımla vurulmuş gibi cansız yere serilmiş olan Bizans askerinin elbiselerini soymağa başladılar.

198 İşlerini bitirir bitirmez Ömer, Bizans askerinin üzerinden çıkardıkları kukuletalı pelerini Çakır'a tuttu, kız bunu arkasına giydi, Ömer, pelerinin sağını solunu düzeltip yerleştirdi. Ve Çakır Kızı yukarıdan aşağı şöyle bir süzdükten sonra sevinçle:

— Seni, dedi, bu kıyafette ben bile tanıyamam.

199 Çakır tasdik etti:

— Bunu ne güzel düşündün Ömer. Hakikaten kukuletayı da başıma geçirdim mi beni kimse kolay kolay tanıyamaz.

Sonra göz ucuyla soyulan Bizans askerinin alnında saplı duran oka bakarak ilâve etti:

— Ne dersin Ömer, şu suratı Yamalının oku pek işime yaradı. Onu yine yanımdan ayırmamalıyım.

Dalkılıç tasdik ederken Çakır Kız zehirli oku Bizans askerinin alnından çekip çıkararak aldı ve göğsüne sakladı.

200 Dalkılıç:

— Haydi dedi, şimdi sıra bende. Yardım et de şunu da soyalım.

İkisi birden yerde yatan Yüzü Yamalının cesedine yaklaşarak elbiselerini soymağa başladılar.

Biraz sonra, Çakır'ın yardımiyle Ömer de Suratı Yamalının elbiselerini giymişti. Kendini şöyle bir tetkik ettikten sonra Çakır'a sordu:

— Ben de kolay kolay seçilmem bu kılıkla değil mi? dedi.

Çakır, onu memnun bakışlarla süzerek tasdik etti.

gripe yakalanmaktadırlar.

derhal imal eder. Bu şekilde

YAZAN: VÂ-NÜ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

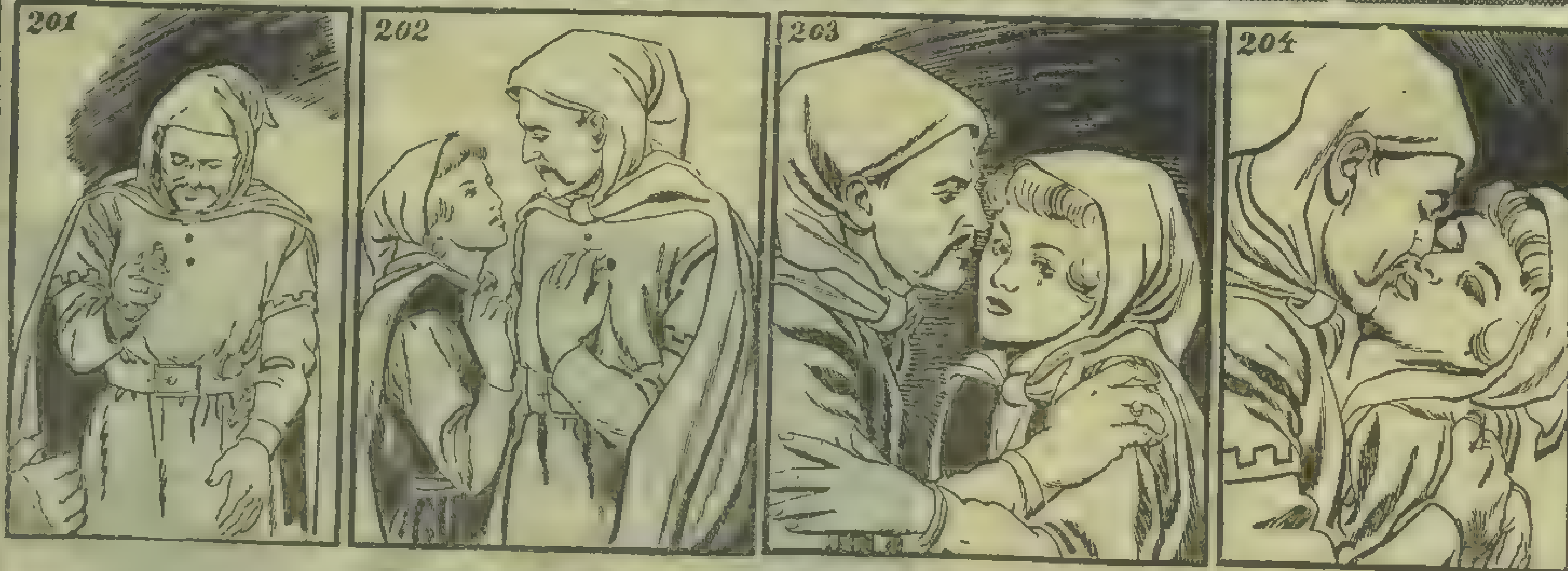

Belki de iki adım ötede öleceklerdi...

201 O anda, Dalkılıç'ın gözüne, öldürdüğü Yüzü Yamalının parmağında kendi yüzüğü ilişti. Yüreğinde bir ürperme duyarak, bu yüzüğü çıkardı.

Sevgilisine dönüp:

— Bu halkayı senden alıp parmağına takışını pek pahalı ödedi! - dedi.

Çakır, ölüye nefretle baktı:

— Öyle sanırım ki, Bizans casuslarının şefi buydu. Onun rütbesi benden bile gizli tutulmuştu. Hünerinden belli...

— Fakat sonuncu uğursuz oyununu beceremedi. Senden yaban bir intikam almak istiyordu her halde...

— Bunu bana da haber vermişti.

— Senin padişaha ihanet etmek istediğini aklı sıra bu yüzük sayesinde ispat edecekti. Fakat fırsat bulamadan canı cehenneme gitti.

202 Çakır Kız, elini uzatıp:

— Tak yüzüğümü parmağıma, Ömer! - dedi.

Dalkılıç, sevgilisine muhabbetle baktı. Tereddüt etti. Yüzüğü kızın parmağına takmadı.

203 Ömer, yüzüğü, kendi parmağına taktı.

— Şimdilik bende kalsın... Çok daha başka şartlar altında bunun sana geri verilmesini istiyorum... Bu yüzük yine senin olacak! - diye cevap verdi.

Bu, bir aşkın, ileriki hayata dair bir tasavvurun anlatılmasıydı.

Genç kız, sevgilisine mesut, baktı. Ona doğru bir adım daha yaklaştı.

204 Gözleri sulanmıştı.

— Ağlama, sevgilim...

Demin o kadar müthiş bir boğuşma sırasında sakin kalabilmiş sinirleri, şimdi birdenbire boşanmıştı. Titriyordu. Kendini Dalkılıç Ömer'in kolları arasında buldu. Nerede olduklarını bir an unuttular.

Etrafta, havsalaya sığmaz ve insanı çıldırtacak bir gürültü var. Onlar artık bunu işitmiyorlar. Böyle muazzam bir işte muvaffak olduklarından, surların iç tarafına girebildikten sonra bir an soluk almak hakkını kendilerinde buluyorlar.

Geçtikleri yerler gibi, geçecekleri yerler de bin bir tehlike ile dolu. Belki bir iki adım ötede ölecekler... Belki ikisi ölmeyip biri kalacak.. O daha fena... Zira bu derece anlaşmış, sevişmişken, dünyada hemen yalnız kalmak.. Hayatın gayesine erişmişken son noktada, sendelemek, düşmek ve erişememek... En hazini...

O sebeple «şu an» ın kıymeti var. Bir lâhza, yalnız kendileri için yaşamağı çok bulmadılar. Doya doya, veda eder gibi, bir daha kavuşmamak korkusiyle kucaklaştılar.

Sesler artıyordu. Sur üstünde muharebenin hızlandığı anlaşılıyordu.

Vazife çağırıyordu...

(Arkası var)

tediğini bir türlü anlıyamıyor- | İşleri Garbis Celil Tel: 42746 | LİRA LİRA LİRA

YAZAN: VÂ-NU
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHİ Roman

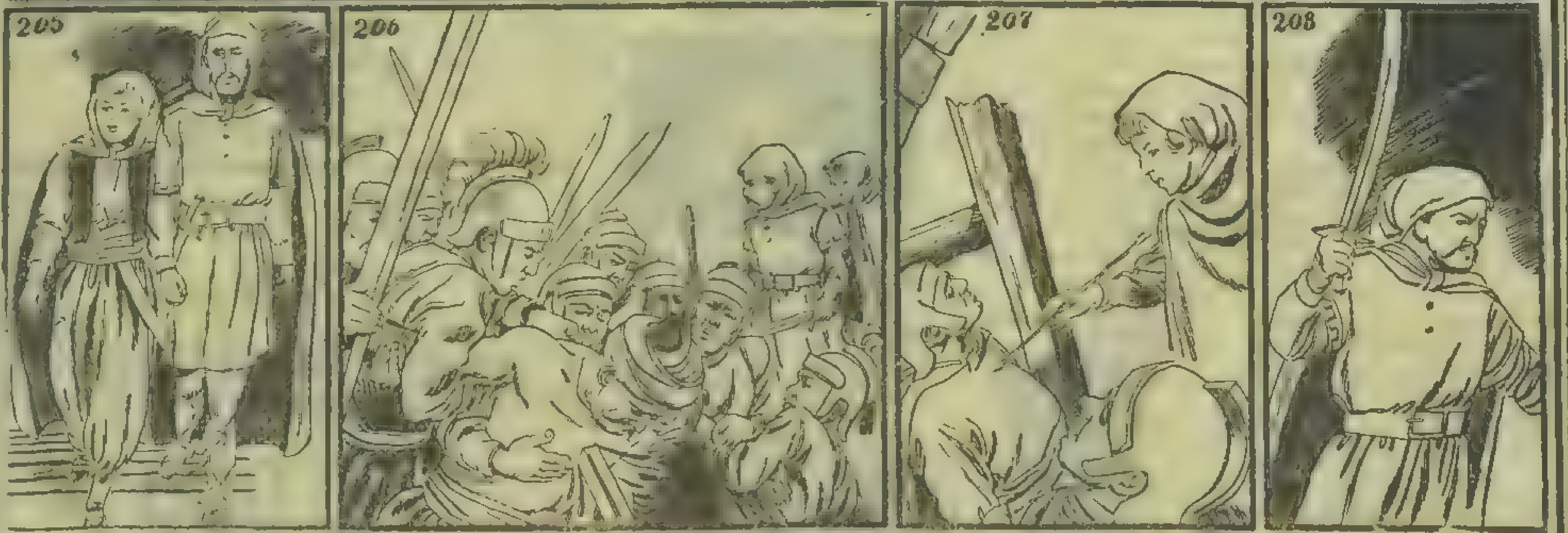

Dalkılıç: "Ben arkadan vurmam! Geçin karşıma!,, diye haykırdı

205 Bütün bir ömre kâfi gelecek bir kucaklaşıştı bu... Fakat kendi şahısları için daha fazla yaşayamazlardı. Ancak bir an süren sarhoşluklarından ayılınca, sinirleri eskisinden daha kuvvetli olarak, yollarına devam ettiler.

Ömer:

— Beni anam bugün için doğurdu! Haydi bakalım! - dedi.

Çakır kızdı:

— Beni de anam bugün için doğurmuş olacak... - dedi.

— Belki bugün ölecim diye..

— Ölmekten ziyade ölmeğe bak... Muvaffakıyet yaşamaktadır.

— Haydi, dediğin gibi olsun...

Pelerinlerine iyice bürünmüşlerdi. Merdivenlerden, surların üstüne doğru çıkmağa başladılar.

Ömer:

— Muharebe tam kıvamını bulmuş... - dedi.

— Bizim de minimini serre kadar varlığımız, dolmuş bir bardağa damlayan katre gibi o bardağı taşırtır inşallah...

206 Surların üstüne çıktıkları zaman, bir çok Bizans askerini, türlü silâhlarla Türk öncülerini kırarken gördüler. Merdivenleri dayamış, seyyar kuleleri yanaştırmış gazilere karşı kılıç sallıyorlar, ok atıyorlardı.

Çok müşkül durumdaydılar. Kendi kılıklarında iki kişinin surlar üzerinde belirdiğini görünce, içlerinden biri seslendi:

— Hey! Ne aylâk dolaşıyorsunuz orada?... Yardımımıza gelin!... Halimizi görmüyor musunuz?

207 Dalkılıç, muhasaradakilerin dilini çok iyi bilirdi. Fakat bir şive aksaklığı yapmamak için, sesini çıkarmadı.

Onun yerine Çakır:

— Geliyoruz! - dedi.

Seslenen adam da öbürleri gibi, Türk silâhşorlarını kırmakta devam etti. Yüzünü döner dönmez, Çakır, zehirli okunu ona dokundurdu. Adam, mukadder âkıbetini buldu.

Birini, birini daha aynı şekilde öldürdü.

Bizans askerlerinden biri hâdisenin farkına vardı:

— Nedir o ettiğin? - diye haykırdı.

Çakır, dişleri arasından:

— Farkettiler! - dedi.

208 Bir Bizanslı arkadaşlarına haber verdi:

— Aramızda düşman var... Arkadan vuruyorlar... Zehirliyorlar.

İşte o zaman, Dalkılıç kılıcını çıkardı ve kükredi:

— Ben, arkadan vurmam... Sizin icadınız o zehirli oklar, bana göre değildir... Ben, karşı karşıya döğüşürüm... Geçin karşıma!

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

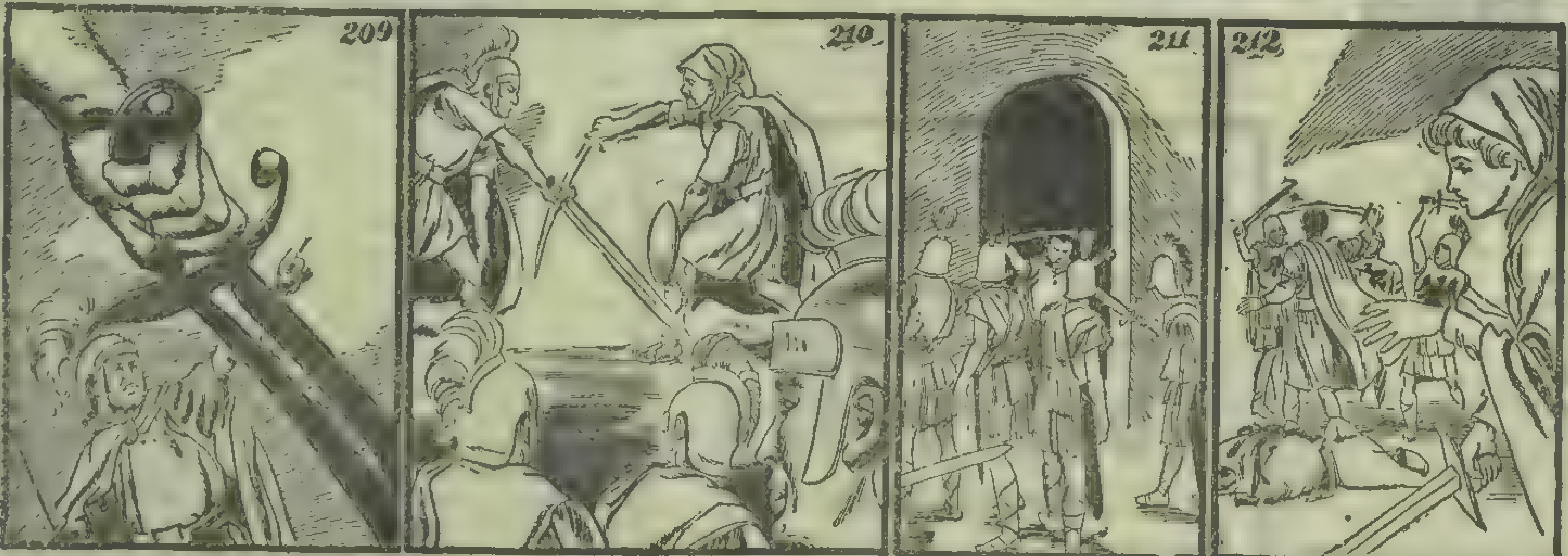

Ömer, surdaki Bizanslıların dikkatini kendine çekti

209 Ömerin, kılıcı çekip meydan okuması üzerine, Bizanslılar arasında bir bozgun göze çarptı.

Biri:

— Çevrildik mi? - diye haykırdı.

Öbürü:

— Hayır! - dedi. - Bu adam bir kişi... Bir de yanında kadın var... Surlardan girmiş değiller... Haklamak kolaydır...

Ömer bir kahkaha attı:

— Haklamak kolay mı?... Tecrübe edin bakalım..

Bunu mahsus böyle yapıyordu. Maksadı, kendi üzerine dikkati çekmek...

210 En yakındaki adam, bölüğün subayıydı. Silâhşorluğuna güveniyordu.

Arkadaşlarına seslendi:

— Hey! Siz oradan ayrılmayın, çocuklar... Ben bu ikisinin işini burada bitiririm.

Ömer, acemi bir silâhşor tavrını takındı. Yanlış hamlelerle hasmına fırsatlar verdi. Vurulmasına ramak kalmış gibi yerlere düştü. Teke tek bu mücadeleyi uzun zaman sürdürdü. Çakır Kız da seyrediyor, hileyi anlıyordu: Ömer, takımın kumandasız kalmasını, aşağıda döğüşen Yeniçerilerin fırsat bulmasını istemişti.

Fakat nihayet, ustalığını gösterdi. Bir iki darbeyle Bizans zabitini yere serdi.

Bunun farkına varan öbür silâhşorlar, hep birlikte hücuma kalktılar.

211 Surun üzerindeki bu Bizanslı bölüğü, her şeyden evvel, gerisinde meydan okuyan bu iki kişiyi temizlemek istiyordu. Artık bütün gayreti ona çevirmişti.

Ömer, daha da oyalamak için:

— Ben işte mertçe kılıç çektim. Siz de mertlik gösterin. Bir kişiye karşı on kişi saldırmayın! - dedi.

— Böyle anlarda mertlik söker mi? Zabitimizi öldürdün! - diye cevap verdiler; ve hepsi birden Ömerin üzerine çullandılar.

Onun da istediği işte buydu.

Ömer nice muharebelerde çok insana karşı döğüşmüştü. Hele sırtını bir duvara dayıyacak olursa uzun müddet müdafaa vaziyetinde kalabilirdi. Bu usulü kullandı.

212 Mücadele uzun sürdü. Karşısındakiler tecrübesiz neferler olduğu için, Ömer, ustalıkla bunları birer ikişer öldürdü. Aşağıda döğüşen Türklere imkân vermek için, mücadeleyi daha uzattı. Uzaktan bu hali seyreden Bizanslılar da, Surların öteki kısımlarını boş bırakıp Ömerin üzerine atıldılar.

Bir an Ömer, çok müşkül durumda kaldıysa da, Çakır imdadına yetişti. Onu arkadan vurmak isteyeni arkadan vurdu.

(Arkası var)

görememiş, onu hapsettirmiş.

Telefon: 43134

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

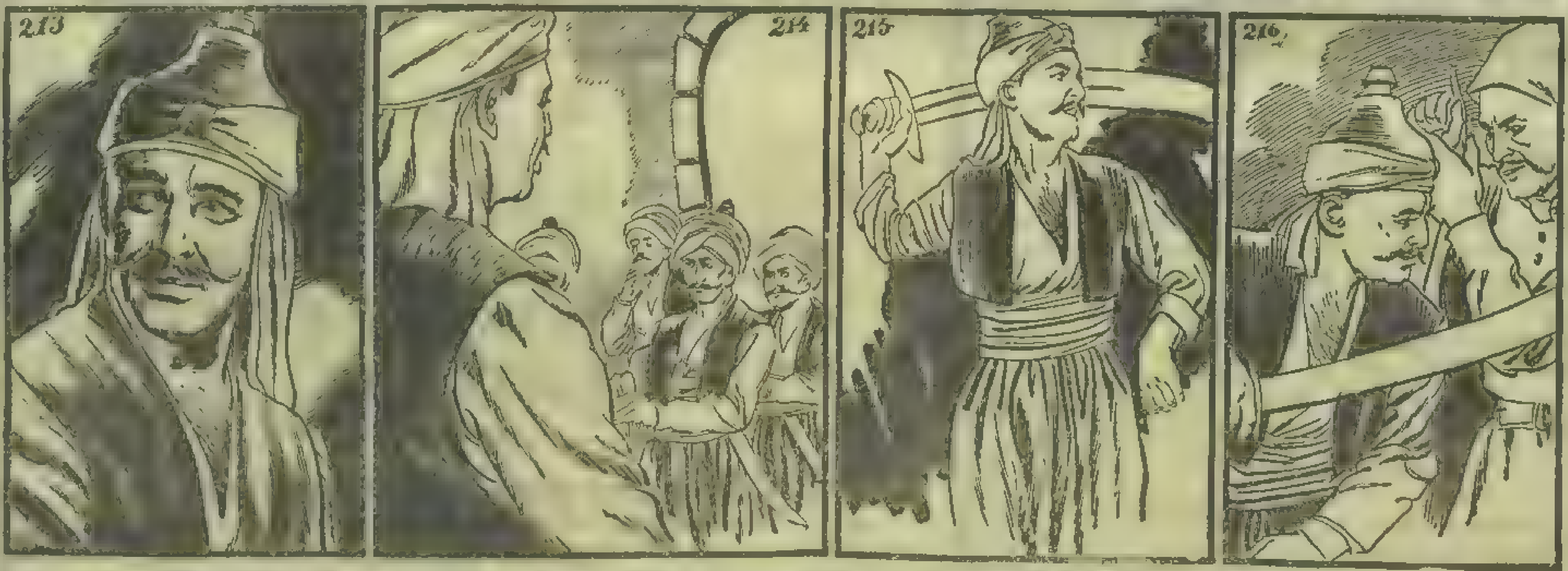

Hayır, bu surlardan ilk giren ben değilim, sensin Hasan!

213 Dalkılıç Ömer Bizans neferlerini birbiri ardından haklarken Çakır Kız da boş durmuyordu. O da cüssesinden büyük eğri kılıcı çekmiş, eşini müdafaa eden dişi arslan gibi Bizanslılara saldırmıştı. Böylece ikisi bir olmuşlar, düşmanı oyalıyorlardı. Kalenin bu kısmında bir arbede koptuğunu görerek Yeniçeriler bu fırsattan istifade ettiler. Burca dayanmış merdivenin üst başında, tarihte Bizansa ilk defa girmekle şöhret bulmuş Yeniçeri Hasan iri gövdesiyle, heybetli kıyafetiyle anlı şanlı belirdi. Kılıcını sıyırmıştı. Etrafa şöyle bir göz attı. Ömer'in ve Çakır'ın Bizanslılarla cenkleştiğini görerek arkasına dönüp merdivende peşi sıra dizilen Yeniçerilere seslendi:

— Buranın müdafaası zayıfladı. Fırsat bu fırsat, arkamdan gelin! Ve burcdan kaleye atladı.

214 Onun ardından yeniçeriler merdivenden tırmanmağa başladılar. Surların dibinde birikmiş Türk askerleri kaleye dayalı merdivenden kaleye girildiğini farketmişler, diğer kısımlarda az asker bırakıp hepsi yavaş yavaş bu müdafaası zayıflamış noktada, yani merdivenin altında toplanıyorlar, burca tırmanmak için sıra bekliyorlardı. Hasanı takip edenler basamakları tırmandıkça artık zafer kokusunu almağa başlamışlardı.

— Nihayet fetih müyesser oluyor.- diye bu, önemli haberi geridekilere müjdeliyorlar ve bu haber ağızdan ağıza Türk ordusunun içinde dağılıyor, çelik pazular yeniden kuvvet buluyor. Askerler daha canla başla döğüşe hazırlanıyorlardı.

215 Ömer'le Çakır'ın başına üşüşmüş, onlara kılıç sallayan Bizanslılar, burçtan heybetli Hasanın da içeri atladığını görünce, üçe bölünüp bir kısmı onun etrafında toplanmıştı.

Ömer, çarpıştığı insanların azaldığını görünce, daha cesaretlenerek, üç Bizanslı askeri bir solukta hakladı. Fakat düşman kırmakla tükenmiyordu. Surun bu tarafındaki feryatlara, «imdat!» seslerine kılıcını sıyırmış bir şekilde gelenler gittikçe artıyor. Hasanın dayadığı merdivenden ise, yeniçeriler, ancak birer birer burca çıkabiliyorlardı.

Görülmemiş bir mücadeleydi bu...

Bire karşı beş değil, on beş yirmi beş! Öyle döğüşüyorlardı. Ve Hasanın iri gövdesi, kalabalığın arasında, tek hedef gibi kolayca seçiliyordu. Bu şekilde, hücuma da en çok o maruz kalıyordu.

Hasan, kalkan gibiydi. Gök gibi gürlüyordu:

— Bana karşı koysanız bile arkamdan gelenlere karşı koyamazsınız.

216 Ömer, bu dişe diş, cana can kargaşasında, Hasanın mücadelesini, yan gözle takibediyordu. Kılıç sallayaraktan ona sokuldu. Şimdi sırt sırta yapıştılar.

Ömer:

— Beni tanıdın mı? — diye sordu.

Ulubatlı Hasan, şaştı bu işe.

— Vay, demek bu surlardan içeri ilk giren ben değilmişim?

Sesinde bir yeis vardı.

— Hayır, sensin koca şanlı Hasan! — dedi. Çünkü ben buraya arka kapıdan hile ile girdim. Sen, döğüşerek aslan gibi girdin! Şeref gene senindir.

(Arkası var)

dileriz.

de İl Trafik Komisyonları ku-

mahduttur. Hulâsa Karayolları

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Koca Hasan: "Gözüm arkada kalmıyacak, yiğitler!,, dedi

217 Kulenin tepesindeki nöbetçi, surların bu noktasında bir kargaşalık meydana geldiğini görmüştü. Boruyla ihtiyatlara haber verdi:

— Hey! Dindaşlar! İri bir Yeniçeri surları aştı, gafil avlanmıyalım. İmdat kuvvetleri gitsin.

Bu çağırıya da hacet yoktu... İmdat kuvvetleri zaten geliyordu. Yalnız Bizansın içinden değil, Galatadaki Hıristiyanlar da, silâhlarını kuşanmışlar, kayıklara doluşmuşlar, çala kürek Haliçin ağzını aşıyorlardı. Türk donanması Ayvansaray civarında bulunduğu için o tarafa yanaşamıyorlardı amma, sonradan Yenicamiin kurulduğu Yahudi kısmından oluk oluk sahile çıkıyorlar, Bizans İmparatorunun imdadına koşuyorlardı. Kendilerine büyük vaitler yapılmıştı. Şayet İstanbul alınmazsa, ortodoksların katolik olacakları tekrar tekrar söyleniyor, para ve ticaret imtiyazları vadolunuyordu.

218 Nöbetçinin çağırdığı ihtiyat askerler, kalenin içindeki merdivenlerden, oyuklardan, kovuklardan âdeta fışkırarak iri yarı Yeniçeri diye tarif edilen Hasan'a busbütün saldırmışlardı.

— Girdiyse geri atarız ona... - diye haykırışıyorlardı.

219 Artık bu kahraman Türk askerinin kılıçla öldürülemiyeceği anlaşılmıştı. Uzaktan atılan oklardan da kendini ustalıkla korumasını biliyordu. Hattâ kendini öldürmek için gelen iki ok, onun maharetli manevraları yüzünden Bizans askerlerine saplanmıştı. Bu sebeple müdafiler, ok atmaktan vazgeçtiler. Mızrak savaşını en uygun buldular.

Üçüncü mızrak darbesi, nihayet kahraman Hasanın yaralanmasına sebeboldu.

Fakat Hasan Ulubat, yine haykırmaktan geri kalmadı:

— Ben vuruldumsa da düşmanı çok oyaladım. Ardımdan gelenler kaleye girdiler.

220 Hakikaten de, Yeniçeriler, kaleye doluşmuşlardı. Hasan, mızrak vücudünü bir tarafından bir tarafına delmiş; hâlâ ayakta duruyor ve merdivenlere çıkanlara öğütler veriyordu:

— Gözüm arkada kalmıyor, yiğitler! Başladığım işe devam edin.

Yeniçerilerin böyle bir teşvike de ihtiyaçları yoktu. Ulubatlı Hasanın yerini boş bırakmıyacak şekilde hepsi birer aslan kesilmişlerdi. Bizanslıları biçiyorlardı. Galatalıları eziyorlardı.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÜ ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHİ Roman

Bizans zabiti: "Işte Bizansın sonu!" diye haykırdı

221 Ulubatlı Hasan öldü ama, Turklerin arasında kahraman insan ondan ibaret degil. Olenın yerini arkadaşları boş bırakmıyorlardı. Sura dayalı merdiven insanla yüklüydü. Bunların en başında, Yeniçeri Haydar burçtan içeri atladı ve kılıçı ile Bizanslılara öyle bir saldırdı ki, düşman askerleri ister istemez gerilediler. Bu ilk hücumda iki kurban birden vermişlerdi. Haydar, keyifli bir sesle arkadaşlarına haykırdı:

— Hasanın intikamını alıyoruz! Haydi, durmayın, saldırın..

222 Açılan gedik, gittikçe büyümüştü. Bizanslılar arasında şimdiye kadar bir hezimet havası başlamıştı. Mâneviyatlarının bozulduğu belli oluyordu. Yeniçerilerin seli karşısında birbiri arkasından kurban verdikçe, koyun sürüleri gibi arkadaşlarına sokuluyorlar ve hep birlikte adım adım geriliyorlardı.

Aralarında, sıvışıp, şehrin bir yanına saklanmak uzere gidenler de oluyordu.

Zabitleri arkalarından haykırıyordu:

— Nereye böyle, nâmertler? Kaçmanız akılsızlıktır. Türkler siz giderseniz şehre gireceklerdir. Ancak mukavemet ederek onların girmesini önleyeceksiniz. Öyle de ölüm, boyle de. Bari mertçe, döğuşerek ölün... Unutmayın ki, doğüştuğünüz takdirde kurtulmanız belki mümkündür. Fakat Türkler bu surlardan içeri girerlerse, Bizanslıların bir tekini bırakmıyacak, sizleri buldukları yerde öldurecektir. Çoluğunuzla, çocuğunuzla katliâm edıleceksiniz.

Dalkılıç Omer, bunları işitiyordu. Hem doğuşüyor, hem de:

«— Ne iftira!... Milletime ne iftira...» diye kendi kendine söyleniyordu.

Zira, o, Sultan Mehmedin fikirlerini öğrenmişti: Kılıçtan geçirmek yok. Mağlûp millet de, Türkler arasında haklara sahip olup yaşıyacak!

«— Fetihten sonra, İstanbulda Rumlar kalacaktır. Tarih bunu ispat edecek!» diye haykırmak istiyordu.

223 Dayanamadı, haykırdı da:

— İnanmayın zabitinizin dediğine... Teslim olun, bir kılınıza halel gelmiyecektir. Size söz veriyorum.

Ve bu aralık Yeniçeri Haydarın doğüşe döğüşe kendisine yaklaştığını gördü.

— Beni bu Bizans elbiseleri içinde tanıdın, değil mi, Haydar ağa!.. diye seslendi.

— Gizli teşkilâtımızın başını tanımaz mıyım, Dalkılıç Ömer?

Ömer, eliyle cambazhane kapısını işaret etti:

— Cambazhane kapısından da, bizim Dalkılıçlar şehre giriyorlar. Dayanın ha bre, ha...

Haydar:

— Yüreğin rahat olsun, dayanıyoruz!— dedi.

224 Hakikaten, cambazhane kapısından Dalkılıçların girdiği görülüyordu. (Allah Allah!) diye haykırıyorlardı.

Bir Bizans zabiti de, bu manzarayı farkederek:

«— Bizans tarihinin sonu!» dedi.

(Arkası var)

lunda gidiyor dedi, bu gece gü- Telefon: 43134 maksızın derhal ceza veriliyor.

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Hiddetli büyücü: "Köpür bakalım katran kazanında,, dedi

225 Ömer, hâlâ döğüşmekte devam ederek, Yeniçeri Haydar'a şu talimatı verdi:

— Dinle, Haydar ağa... Cambazhane kapısından giren Dalkılıçlarla irtibatı sağlayın... Müdafilerin can damarını kesmiş olacaksınız... Böylelikle fethe erişiriz... Ben Şehzade Orhanın peşinden gideceğim... Çakırla beraber... Haydi, hepimizin gazası mübarek olsun...

Haydar:

— Allaha emanetsin, civan yiğit! - dedi.

Gaziler küme olmuş, hep birlikte çarpışıyorlar, geriden gelenlerin girmeleri için bir mânia teşkil ediyorlardı.

Ömer, hepsine işittirecek şekilde:

— Size gizli teşkilâtımızın öğrendiği bir sırrı söyliyeceğim. Ben ölürsem, bu sırrı Padişaha ulaştırın ki cezasını versin.. Halil paşanın ihanetine uğradık! Ben buna kanaat getirdim. Delillerim de var. - dedi.

Ve kendisile beraber döğüşmekte olan Çakır'ı kolundan yakaladı:

— Bizi ilerde başka vazifeler bekliyor. Gidiyoruz.

Yavaş yavaş, muharebe sahasından sıyrıldılar, uzaklaştılar.

Haydar, Dalkılıç Ömerden aldığı talimatı arkadaşlarına tekrarladı.

226 Sur üstünde biraz ilerlediler. İkisi de kılıçlarını kınına sokmuş, Bizans pelerini ile hüviyetlerini gizliyorlardı.

Bir köşe başında dişlek bir kocakarı ile iki kara papazın büyük bir kazanda katran kaynattıklarını gördüler. Bunlar, sırıklara bağlı koca bir kepçeyle, dumanı tüten katranı gazilerin başına döküyorlardı.

Acuze, çatlak sesiyle Çakıra ve Ömere haykırdı:

— Hey, Gençler! Biz burada çalışıp duruyoruz. Halbuki istirahat yaşındayız. Siz orada ne aylak aylak geziyorsunuz? Haydi, yardıma gelin.

227 Suratı pek sevimsizdi. İnsanda hiç merhamet uyandırmıyordu. Kepçeyi kazanda öyle bir çevirişi vardı ki, ömrünü büyücülükle geçirdiği belliydi.

Ömer, Çakır Kıza:

— Yine vazife düştü! — dedi. — Bak, istirahat istiyorlar, kocakarıyı ebedî istirahate sen yolla. Çünkü kadın öldürmek bana yaraşmaz. Ben de kara papazların hakkından geleyim. Onlara el kaldırmak da sana yaraşmaz.

228 Çakır Kız, bir sıçrayışta kocakarıya yanaştı. Çelme taktı, sendeletti. Belinden kavrayıp kaynayan katran kazanına atarken:

— Hakkın var, sen istirahat edecek yaştasın! — dedi. — Köpür bakalım katran kazanında...

(Arkası var)

di, bakalım arzuya muvafık şe- nuslu lider Ferhad Haşed.

Biletler yalnız MELEK sineması gişelerinde satılmaktadır.

müşteriden 76 kuruş almak lâ-

YAZAN: VÂ-NÛ ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BIZANS CASUSU

Resimli TARİHİ Roman

Padişah, vicdan ve fikir hürriyetine bağlıdır!

229 Kocakarıya yardımla meşgul iki papaz, Bizans kıyafetindeki Çakır'la Ömerin bu saldırışından pek şaşırmışlardı.

Katran kazanında allak bullak olan kocakarı ise avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

— İmdadıma gelin, dindaşlar!

Papazlarsa, imdada gitmekten âcizdirler. Kazanın etrafında dönüp duruyorlardı.

230 Ömer, süratle onlara yaklaştı. Papazın biri titreyerek sordu:

— Siz kimsiniz? Neye geldiniz? Ne yapmak istiyorsunuz? İhtiyar kadını ne demeğe kazana attınız?

Ömer, acayip acayip güldü:

— Kara papazlar da kara katran kazanına yaraşırlar amma... » dedi...

Ve devam etmedi.

Zihninde bir şey tasarladı. Aranır gibi etrafına bakındı.

Hâlâ imdat istemekte devam eden kocakarıya:

— Dindaşların Bizansa bile imdat edemiyor. Senin imdadına nasıl gelirler? » dedi.

231 Enselerinden yakalayıp, kazana atacakmış gibi, iki papazı da havaya kaldırdı. Bu sırada, büyücü kadın, artık can çekişiyor olmalıydı ki, sesini kesmişti. Kaynayan katranın derinliğinde kayboldu. Yalnız çırpınan elleri görünüyordu.

Papazlar, Ezraille yüzyüze gelmişlerdi. Mukadder âkıbetlerini anlamışlardı. İkisi de sanki şimdiden ölmüştü. Kazana atılacaklarını muhakkak sayıyorlardı. Halbuki Ömerin aklında, hep ikinci Mehmedin daima konuşurken sarfettiği sözler var. Koca Türk, İstanbulu aldıktan sonra, herkesin dinine, vicdanına hürmet edeceğini, kimsenin itikadına karışmıyacağını, hürriyete taraftar olacağını ilân ediyordu.

Peki şimdi kendisi, yani İkinci Sultan Mehmede bu derece bağlı olan Dalkılıç Ömer, onun usullerinin dışına çıkabilir mi? Kendisi de hür düşünceli, geniş fikirli olacak...

232 Surların bir tarafında gördüğü demir kapılı bir mahzene doğru papazları iterek yürüttü. Onlar, merhamet diliyorlar .

Ömer, ikisini de içeri tıkarken şu sözleri söyledi:

— Biz Türkler, iman ve fikir hürriyetine riayet ederiz. Sultan Mehmet de size imtiyazlar vermeği tasarlıyor. Şimdilik bize zararınız dokunmasın. Yallah içeri.

İkisini deliğe tıktıktan sonra, demir kapıyı üzerlerine kapadı.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

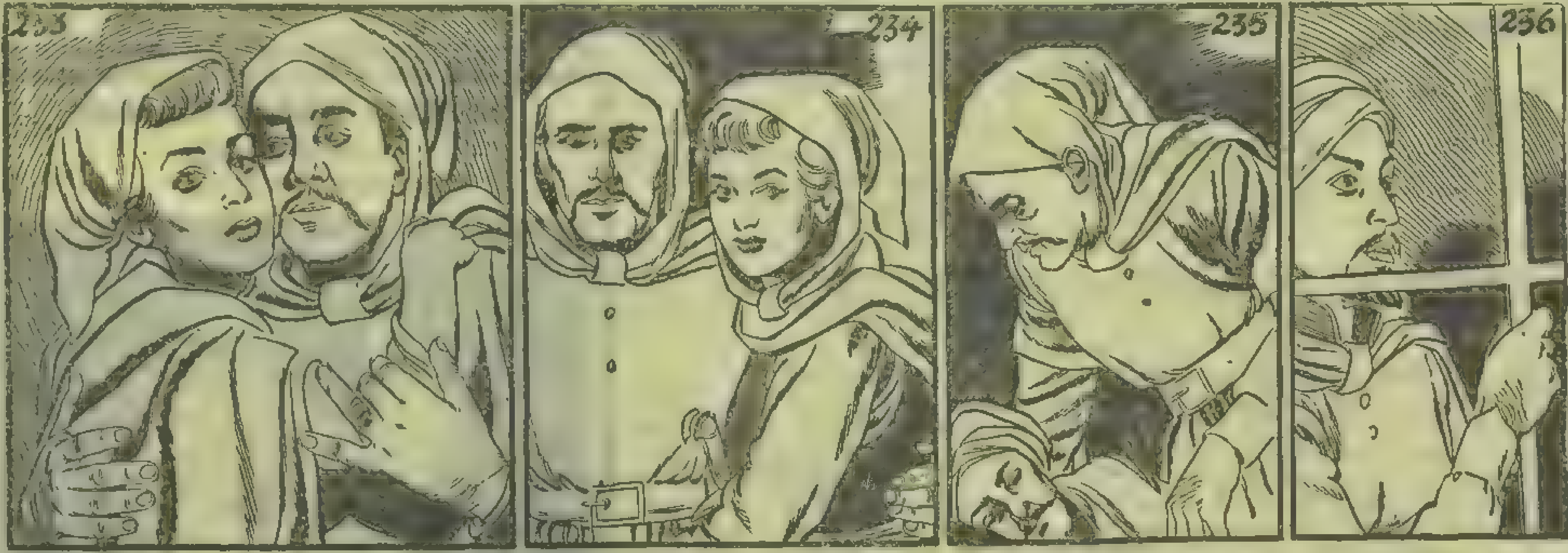

İki sevgili, nihayet hain Orhanın izini buldu

233 Çakır Kız, sevgilisinin sözlerini büyük bir hayranlıkla dinliyordu.

Ömerin kendi kendineymiş gibi şöyle dediğini duydu:

«— Bu papazlar da vatanlarını müdafaa için çalışıyorlardı. Aslı aranırsa kabahatleri yok!»

Çakır Kız, birdenbire Ömerin boynuna atıldı. Güya iki adım gerilerinde bir muharebe olmuyormuş, güya ölüm onları iki adım ileride beklemiyormuş gibi kucaklaştılar.

Çakır bunu yüksek sesle söylemek istemeyip Ömerin kulağına fısıldadı:

— Bu fedakârlığı ben eskiden Hıristiyandım diye mi yaptın, Ömer?... Papazları bana mı bağışladın?

Dalkılıç Ömer:

«— Evet!» diyebilirdi; demedi.

Biraz evvel, papazları, söylediği sözleri kıza bir kere daha tekrarladı:

— Hayır, biz Türkler can ve gönülden böyle düşünüyoruz. Ben sana bile iltimas etmem.

234 Çakır Kız, sevgilisine muhabbetle baktı:

— Gözümde daha büyüdün, daha yükseldin. Eğer bunu benim için yapsan bu kadar makbule geçmiyecekti. Şimdi sana büsbütün hayranım.

Uzun bir öpüşmeden sonra, tekrar harmaniyelere büründüler.

Dalkılıç:

— Asıl hedefimiz Orhan! - dedi.

— Evet. Orhan... Orhanı bulmalıyız...

Surdaki bir kulenin kapısından içeri daldılar. Karşılarına çıkan bir Bizanslı silâhşoru, Çakır, bir el işaretile yanına çekti. Harmaniyesinin altından çıkardığı oku uzattı:

— Tut şunu.

— Niçin?

— Sen beni dinle, tut!

Asker, elini uzattı. Çakır değdirdi. Ve asker hemen oraya yığıldı, kaldı.

235 Dolambaçlı yollardan ilerlediler. Muharebeye devam eden askerlere rastlıyorlar, fakat gaziler öte taraftan girdiği için onlara ehemmiyet vermiyorlardı. Çağırılacak olsalar da:

«— Biz vazifeyle gidiyoruz!» deyip atlatıyorlardı.

Surların, kulelerin bir çoklarına girip çıkarak, Orhanı aramaktaydılar.

Nihayet, merdivenlerin birinde, Çakır Kız, Orhanın maiyetindeki Türklerden birinin ölüsile karşılaştı ve mahut Sırnaşık Recebi tanıdı.

— Bu herif burada ölmüş... İhtimal öbür hain de buradadır... Şehzade Orhana yaklaştık.

236 Sahiden de yaklaşmışlardı. Hain Şehzade Orhan kulenin üstündeydi. Elini kulağının arkasına koymuş, merdivenin altından büyürcesine aksi sedalarla yükselen muhavereyi dinliyordu.

Kendi kendine söylendi:

— Türkçe konuşuluyor. Kimdir konuşanlar acaba?

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHİ Roman

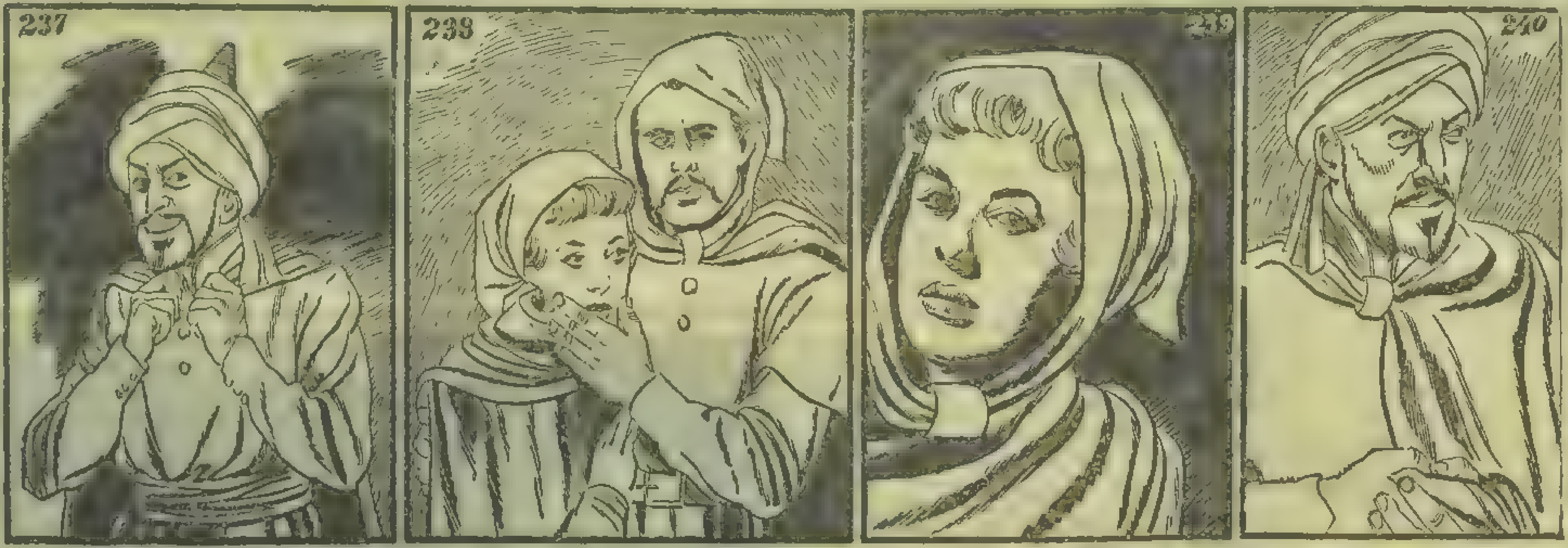

"Beraberce Galatadan gemiye biner, İtalyaya gideriz!" dedi

237 Ve bir an, dehşete kapılıp, delik bulmak, saklanmak için etrafına bakındıysa da imkân göremedi ve merakını yenemiyerek, merdivenin tepesinden seslendi.

— Şehzade Orhan mı, dediniz?... Kimdir beni çağıran buradayım...

Kılıcının kabzasını sıktı.

Fakat yüreğinde bir de ümit doğmuştu: Belki de dostları onu kaçırmanın çaresini buldular. Böyle müthiş bir anda onu kurtarmağa geldiler... Binaenaleyh saklanmak, arayanların sesine kulak tıkamak olamaz.

Çakır Kız, Orhanın sesini duyunca çok heyecanlanmıştı. Kalbi göğsünden fırlarcasına atıyordu.

Cevap verdi:

— Ben sesleniyorum... Daha doğrusu ben sana geliyorum, Şehzade Orhan... Ben... Ben...

Ve nefes nefese merdivenleri çıkarken ilâve etti:

— Ben seni vaktiyle seven ben... Ben...

Ve için için dedi ki:

«— Şimdi de senden ölesiye nefret eden ben... Ben Çakır...»

Orhan sesi tanımıştı:

— Vay sen misin?

238 Çakır, kılıcını çekerek arkası sıra usul usul gelen Ömere: «Sus!» işareti verdi.

— Avı diri diri yakalayalım! - diye fısıldadı.

239 Merdiveni ihtiyatla çıkıyordu.

«— Bakalım, kimin fendi kimi yenecek?» diye düşünüyordu.

Ömer, gölge gibi onun peşinde... bu yarı karanlık kulenin içinde, basamakları ağır ağır çıkıyorlar. İkisi de uydu ki, Orhan, birdenbire hamle etmiyecek, mutlaka konuşup Çakırın ondan sonra hakkından gelmek istiyecek. Orhanın da niyeti hakikaten buydu. Basamakları inmeğe başlamışken gerisin geri döndü. Kulenin tepesinde vaziyet aldı, bekledi.

«— Nihayet bu kızın cezasını vereceğim! Başıma gelen felâketin bir sebebi de o...» diyordu.

Sesini yumuşattı, tatlılaştırdı:

— Gel bakalım, güzel Çakırım benim... - diye merdivenden konuşmağa başladı.- Seninle yine anlaşırız... Gel, gel... Sevişmek çaresini buluruz.

240 Çakır, merdivenin ağzında görünmüştü. Orhan, yüzüne zoraki bir tebessüm vererek devam etti:

— Buralardan beraberce kaçıp uzaklara gideriz... Ben de senin dinine girerim... Beni kimse tanımaz... Benim hem param, hem de vasıtam var... Buradan Galataya aşarız... Oradan da Adalar denizine ve İtalyaya...

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Orhanla Çakır kız, iki cambaz gibi bir ipte oynuyorlardı

241 Çakır kız kule kapısında tetikteydi.

«— Aklı sıra beni kandıracak. - diye düşünüyordu. - Dur bakalım kim kimi kündeden atar!»

Ve içinde Orhan'a karşı öyle bir nefret kabarıyordu ki, âdeta boğuluyordu.

«— Ondan bu derece nefretime sebep ne? Sesini işitince niçin tüylerim böyle diken diken oluyor? Neden bu kadar kinlenmişim Orhan'a? Halbuki onu vaktiyle sevmiştim. Onu düşünerek geceleri uykularımdan olmuştum. Onun arzusu yerine gelsin diye, zehirli hançeri koynuma sokup İkinci Mehmedi öldürmek üzere Çandarlı Halil'in maiyetine girmiştim. Ne büyük bir değişiklik olmuş hislerimde! Şu anda bu kendi milletine ihanet etmiş hain şehzadeyi ellerimle boğabilirim.»

Orhan da merdivenin üst yanında, Çakır Kız hakkında hemen aynı şeyleri aklından geçiriyordu:

«— Mahvıma sebep olan şu hain Çakır Kızı ellerimle boğabilirim.»

242 Fakat hislerini belli etmemeğe çabalıyarak kucağını açmış Çakır Kızı bekliyordu.

Bir an gözleri çatıştı. Birbirlerinin neler düşündüğünü okumak istercesine uzun uzun bakıştılar. Sonra da birbirlerinin kuvvetini ölçen iki pehlivan gibi tepeden tırnağa birbirlerini süzdüler.

Orhan tatlılaştırdığı bir sesle:

— Gel yanıma, güzelim... Gel... Gel... - dedi.

243 Fakat sesi, Çakır'ın kulağına yılan ıslığı gibi geldi.

— Evet, geleceğim... Elbette geleceğim, şehzadem! Lâkin sen önce anlatacaklarımı dinle! Senden niçin nefret eder gibi görünmüşüm... Ama ben hakikatte senden hiç bir zaman nefret etmedim. Yalnız sana gocundum. Sebebi de pek basit: Sen, bana zehirli hançeri verdiğin zaman beni kucağına alıp bir kerecik bile öpmedin. İstikbale ait kuru vaidlerde bulundun o kadar. Ben de elime verdiğin bu hançer gibi senin basit bir âletin olduğumu zannettim.

Çakır Kız konuştuğu sırada, Orhan geri geri çekiliyor ve Çakır da onu takiben adım adım ilerliyordu. Yavaş bir hareketle elini koynuna götürdü. Zehirli okunu çekti. Fakat bu anda gözlerinde öyle bir kin ve intikam ışığı yandı ki, Orhan genç kızın ne yapmak istediğini derhal galiba? Öyle bir halin var!

— Bana hiç de muhabbetle bakmıyorsun Çakır Kız! Beni öldürmek niyetindesin galiba?

244 Çakır dişlerini gıcırdattı:

— Aldanıyorsun, şehzadem, aldanıyorsun. Gözlerimde gördüğün muhabbet ışığıdır.

Ve birdenbire okunu çıkarıp hain Orhanı hedef tutarak haykırdı:

— Teslim ol!

(Arkası var)

Cumartesi, pazar matineler 16 da
Telefon: 43134

çeri girdikleri zaman Andrien'-

vam edilmektedir.

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHİ Roman

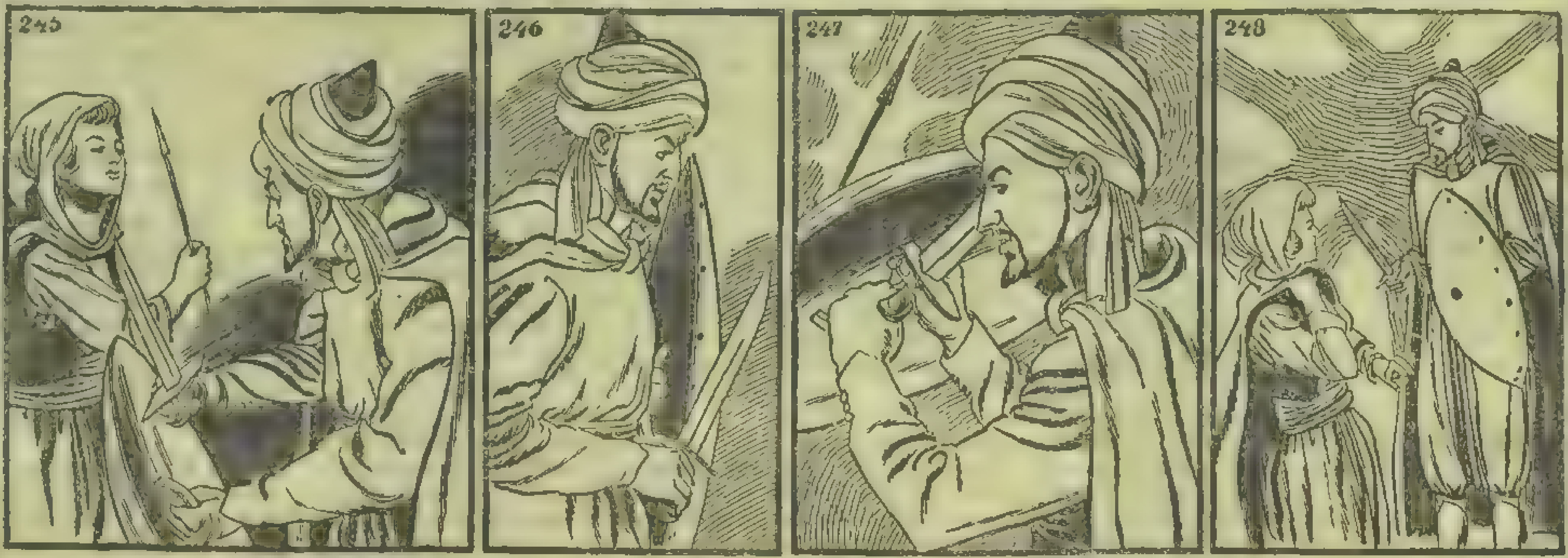

"Hain Orhan!„ diye yüzüne karşı haykırdı

245 Orhan bir kahkaha attı:

— Ah, sen, aptal kız... Beni tuzağa düşürebileceğini mi sanmıştın? Aklın sıra beni bu zehirli okla vuracak, köpek gibi geberteceksin, öyle mi?

Hemen kalkanının arkasına gizlendi.

Çakır, sadece kin ve nefret saçarak ona doğru bir adım daha attı:

— Köpek gibi, evet... Seni köpek gibi gebereceğim... Çünkü sen buna lâyıksın memleketine ihanet ettin.

— Sen de Bizansa ihanet etmedin mi?

Çakır Kız mağrur bir eda ile cevap verdi:

— Fakat Türklere ihanet etmedim. Halbuki, sen Şehzadem! O haris Çandarlı ile bir olup sırf tahta çıkmak emriyle kendi milletini Bizans uşağı olmağa çabalamadın mı? Amma hepiniz cezanızı bulacaksınız. İşte İkinci Mehmed'in orduları oluk oluk surlara akıyor. Âkıbetini hiç beğenemiyorum, hain Orhan!

246 — Hain Orhan ha!

Orhan, sanki kendisine «hain!» denildiğini ilk defa işitiyormuş gibi birdenbire köpürdü. Yüzünde delice bir ifade hâsıl oldu. Sol eliyle kalkanı kendine siper ediyordu. Sağ eliyle de kılıcını sıyırdı.

— İkimizden biri şu anda geberecek amma bakalım hangimiz geberecek? - dedi.

Çakır güldü:

— Ben gebersem bile sen bir şey kazanamıyacaksın, Şehzadem! Çünkü ardımdan gelenler seni sağ koymayacaklar.

Orhan kılıcını salladı:

— Zarar yok. Hele ben evvelâ senin hakkından geleyim. Bak kılıcım ne kadar uzun ve ucu da senin okunun ucu gibi zehirli... Silâhşorluğumla şöhret bulmuşum... Haydi, canın cehenneme!

247 Kılıçla hamle ettiği anda Çakır da oku savurdu amma hedefe isabet ettiremedi. Zira, Orhan kalkanile oku çelmişti.

Muzafferane haykırdı:

— İşte silâhsız kaldın! Artık alacağın soluklar sayılıyor.

Çakır Kız hakikaten de silâhsız kalmıştı. Zira, surlara çıktıkları zaman Bizanslılarla kuşatılınca Ömere yardım için sıyırdığı kılıcı bir iki vuruşmadan sonra elinden fırlamış, belinde sadece kını asılı kalmıştı. İşte şimdi bu silâhından mahrum kın, Bizans pelerininin altından görünüyordu ve Orhan bunu işaret ederek gülüyordu.

248 Kılıcını havada savurarak Çakırın üstüne doğru yürüdü. Çakır, ne yapacağını, nereye kaçacağını kestirmekten âciz; ellerini «teslim» der gibi havaya kaldırarak geriledi, geriledi. Girdiği kapının karanlık ağzına doğru yaklaşıyordu.

Ömer nerede? Hani peşi sıra o da merdivenleri çıkıyordu. Bir hâdise mi oldu da döndü. Yoksa onun da mı başına bir iş geldi? Etrafını mı sardılar? Öldürdüler mi? Fakat Ömer ölebilir mi? Öldürülebilir mi?

Genç kız, hemen iki kat bir kılıç darbesinden kendini koruyarak can havliyle avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Ömer!... Ömer!

Orhan avını yakalamış bir vahşi hayvan gibi hırs içinde:

— İstediğin kadar bağır, imdadına gelemiyecektir. - dedi. (Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Haydi er meydanına! Er meydanı böyle olur

249 Bu cümle ağzından çıktığı anda merdivenin boşluğunda Ömerin hayali belirdi:

— İmdadına geldim, Çakır Kız!

Ve bir eliyle sevgilisini yana doğru iterek Orhanın karşısına dikildi:

— Senin cezanı ben vermek istemezdim, hain Şehzade. Ama neyliyeyim ki beni buna mecbur etti. Çok esefleniyorum.

Hiddetini belli etmiyerek konuşurken gülümsüyor; Onun bu tavrı ise Orhanı çileden çıkarıyordu. Böyle Dalkılıçın biri karşısına çıksın da meydan okusun. Hanedandan oluşunu, asaletini hiçe saysın. Dişlerini gıcırdattı. Başına gelen bütün bu işlere sebep işte şu kendisine gözleriyle zehir akıtan Çakır Kız değil mi? Ne demeğe elini çabuk tutmadı? Onunla çene yatıştırdı da vakit kaybetti, Ömere fırsat bıraktı. Halbuki şu anda Ömer pekâlâ burada sevgilisinin cesediyle karşılaşabilirdi ve yesinden kendini müdafaa edemiyecek durumda bulunurdu. Kendi onu da haklardı. Sonra kaçıp kurtulmak işten değildi.

İçini çektiğini belli etmiyerek öfkesinden dudağını ısırdı.

250 «— Her ne pahasına ikisinin de hakkından gelmeliyim.— diye düşündü.— Başka türlü kurtuluş imkânım yok. Zira bunlar, bana aman vermiyeceklerdir.»

Kılıcıyla Ömere doğru hamle etti.

Ömer de bu anı bekliyordu. O da kılıcını kınından sıyırdı:

— Haydi er meydanına... Er meydanı böyle olur. Erkekler kadınlarla değil, erkeklerle çarpışır. Hainliğin kadar silâhşörluğünle de meşhursun. İşte sana fırsat veriyorum, göster kendini!

251 Orhan kalkanını siper edip saldırdı. Ve kulak tırmalayıcı bir kahkaha ile:

— Kendini öldün bil, Dalkılıç Ömer!— dedi. Çünkü benim kılıcımın ucu zehirli. Bizans zehirinin de ne yaman bir zehir olduğunu işitmişsindir. Vücudunda şöyle bir çizik yapmam seni öbür dünyaya göndermeğe kâfi gelir.

Ömer de alaycı alaycı güldü:

— Yakışır erliğe doğrusu, zehirle kılıçla döğüşmek! Sana da zaten «er» sin diyen yok ya... Ben zehirsiz iğri Türk kılıcı ile çarpışıyorum. Üstümde de seninki gibi zırhlar yok. Seni öldürebilmem için şu kalın zırhını delip kötülüklerle dolu kalbini hedef tutmam gerekiyor.

Çakır Kız merdivenin ağzına sinmiş, bu manzaraya dehşet içinde bakıyordu. Muhasaranın ilk günlerinde Ömer yaralandığı zaman bile bu kadar ümitsizliğe kapılmamış, bu kadar korkmamıştı. Zehirli kılıcın ucu sevgilisinin herhangi bir yerine dokunmasın diye dua ediyordu.

252 Birdenbire âdeta bir mucize ile, sanki görünmez bir kuvvet bileğine yapışmış da kıyasıya sıkmış gibi Orhanın elinden kılıcı düşüverdi.

— Eyvah!... Artık mahvoldum, ölmeliyim.

Ömer, soğuk soğuk:

— Zaten yaşamamak hakkında hayırlıdır.— dedi.— Çünkü aksi takdirde esir olacaksın. İhanet ortağın Çandarlı Halil ile beraber sen de idam edileceksin. Şu anda Fatih Sultan Mehmet maksadına ulaşmış bulunuyor.

Orhan köpürdü:

— Fatih Sultan Mehmet mi? (Fatih) mi dedin?...

— Evet, Fatih dedim. Baksana, askerleri İstanbula giriyor...

(Arkası var)

Toprak Mahsulleri Ofisi Kon- yapmış olacaktır. mal Dülger ile Sadi Aral, Tur-

YAZAN: VÂ-NÛ — ÇİZEN: CEMAL NADİR GÜLER (?)

BİZANS CASUSU

Resimli Tarihî Roman

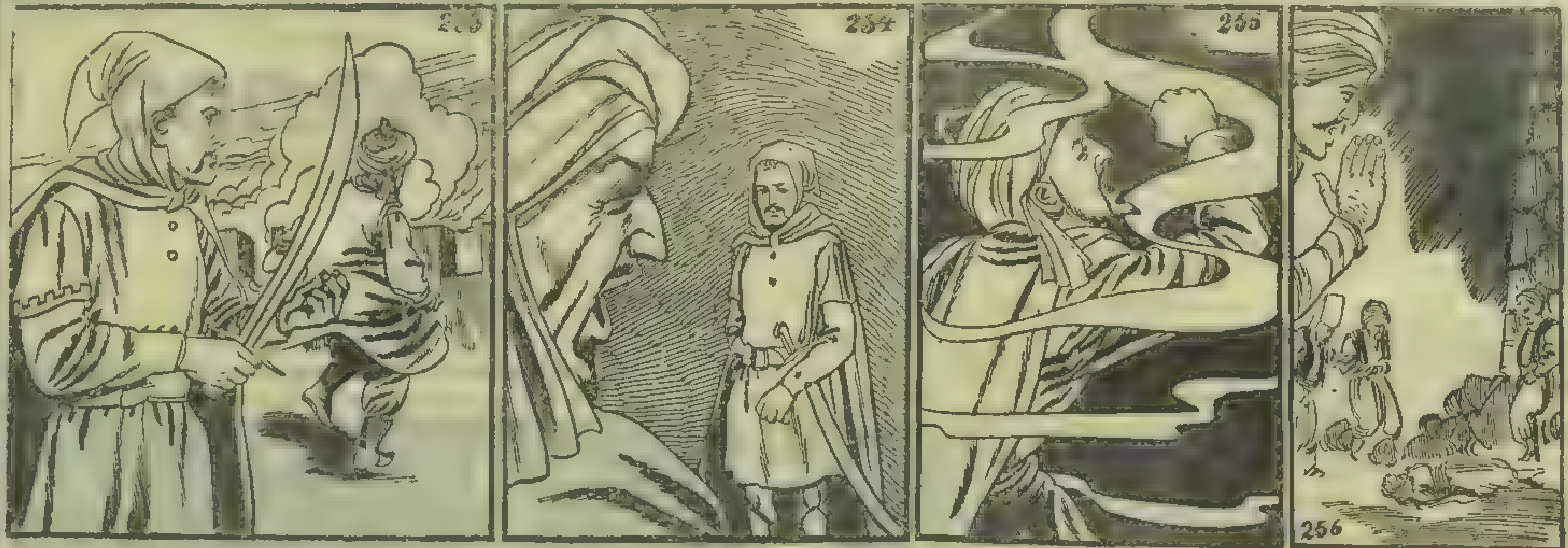

Şehzade Orhan, intihardan başka çare bulamadı

253 Orhan tuzağa yakalanmış vahşi bir hayvan gibi etrafına bakındı. Yere düşen kılıcını Çakır kızın alıp «Buradan geçilmez!» der gibi merdiven başında beklediğini gördü. Kaçabileceği tek delik de bu şekilde kapanmış oluyordu. Kendisi için artık iki yol kalmıştı: Birincisi teslim olmak, ikincisi de...

Evet, selâmet bu ikinci şıkta...

— Ben esir olmayacağım. Diri diri ele geçmeyeceğim. Yuhalarla sürüklenmek, idam yerine götürülmek istemiyorum. Bu bana yaraşmaz. İyisi mi artık bu işkence bitsin. - diye haykırarak mazgallara doğru seğirtti.

Ömerle Çakır kız onun ne yapmak istediğini anlamışlardı.

254 Onun mazgalların üstüne çıktığını ve sendelediğini gördükleri halde yerlerinden kımıldamadılar. Öyle ya, bu kötü maceranın bu şekilde sona erişi hem onun hem de kendilerinin haklarında hayırlı. Hanedandan Orhan gibi bir şahsiyetin, bir şehzadenin, hain de olsa, askerin önünde rüsva olarak idama götürülmesi hiç de hoş bir şey değil Orhan âkıbetini kestirdiğinden işte kendi cezasını kendi eliyle vermek istiyor. İsabet ediyor. Mâni olmamalı bu hareketine. Bu kadarcık bir lütfu ondan esirgememeli. Bırakmalı, dilediği şekilde ölsün.

255 Baktıkları sırada Şehzade Orhanın gövdesi boşlukta son bir defa sendeledikten sonra aşağıya kaydı.

Çakır kız, sanki bu sukutu görmekten kaçınır gibi ellerile yüzünü kapatıverdi. Ömerin:

— Allah taksiratını affetsin! - dediğini işitti.

İkisi de hâlâ yerlerinden kımıldayamıyorlardı. Bu kadar facialar ortasında bu sonuncu faciaya şahit olmak onları mânen sarmıştı. Teessürle bakıştılar.

Ömer mırıldandı:

— Hıyanetinin cezasını buldu.

Çakır kız:

— İnşallah Çandarlı Halil de bulur! - dedi.

256 Orhan surların dibindeki kayalığa düşmüş ve hurdehaş olmuştu. O anda surların kapısından artık müdafaasız kalan Bizansa akın akın giren Yeniçeriler boşlukta sendeliyerek kayalarda parçalanan insanın hüviyetini merak ederek bir kaçı sıradan ayrıldı; cesede doğru seğirtti.

— Şehzade Orhanmış! - diye bağırdılar.

— Fetihten sonra başına geleceği biliyordu. Selâmeti kendini öldürmekte buldu.

Bir başkası:

— Ahirete bir kat daha günahkâr olarak gitti. - dedi.

— Allah taksiratını affetsin!

Cesedin etrafında toplanan askerler hep birlikte ellerini göğe doğru açtılar:

— Allah taksiratını affetsin! - diye tekrarladılar.

(Arkası var)

— O mu bu?.

Telefon: 43134

NOT: Biletler bugünden itibaren gişede satılmaktadır.

YAZAN: VÂ-NÜ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

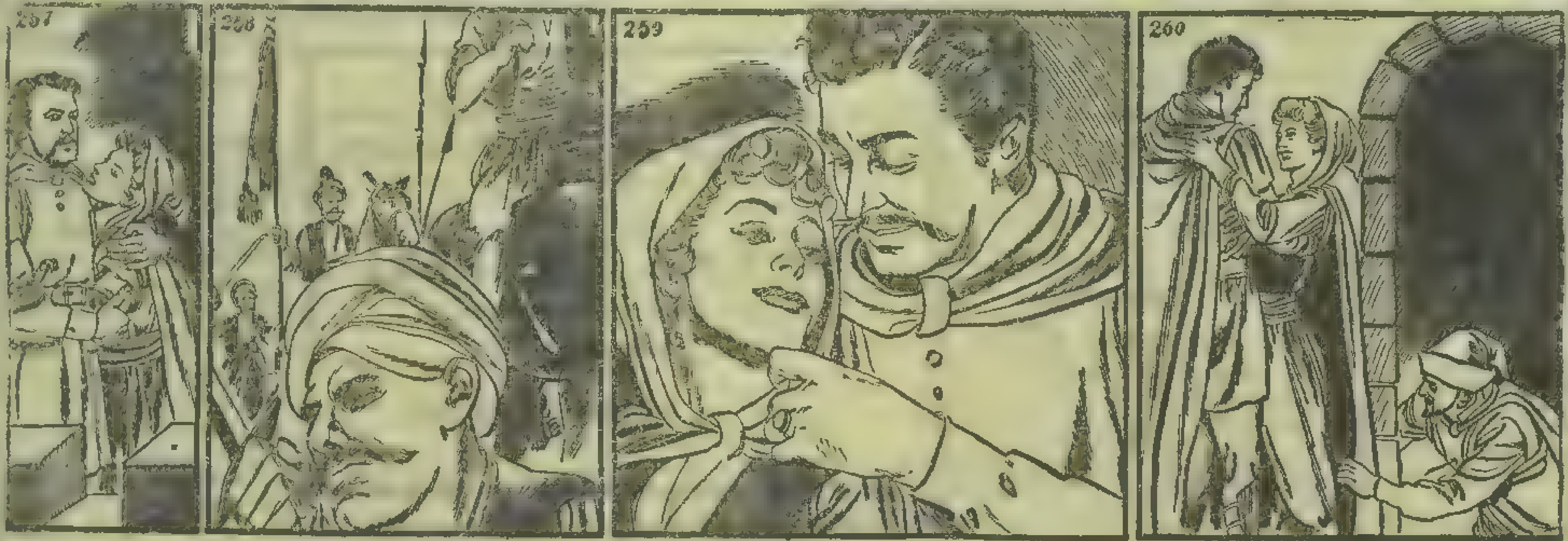

Bir çığır kapandı, başka bir çığır açıldı

257 Çakırla Ömer, gördükleri manzaranın dehşetinden kurtulup Orhanın kendini aşağıya attığı mazgala doğru yürüdüler.

Ömer: .

— İsabet oldu bu şekilde öldüğü.— diye hep aynı cümleleri tekrarlıyordu. Çünkü hırs yüzünden yolunu sapıtmış olan bu Şehzadeyi öldürmek veya esir etmek istemiyordum.

Çakır yaşlarla perdelenen gözlerini sildi:

— Ben de... Ne de olsa...

Devam edemedi. «Ne de olsa üzüldüm» diyecekti, diyemedi. Artık Orhanı, geçmişteki hâtıralariyle birlikte tamamen unutması gerektiğini düşündü. Zira Orhanı düşünmek dahi Ömere ihanet sayılırdı. Halbuki Çakır Kız ahdetmişti: Bütün ömrünce Ömere, Fatih Sultan Mehmede ve kendi milletine sadık kalacak.

258 Mazgala dayanıp etrafa baktılar. Her tarafta müthiş bir velvele kopuyordu. Onların ise böyle sakin duruşları bu velvele ile tezad teşkil ediyordu. Ama artık ikisi de vazifelerinin sonuna ulaşmışlardı. Bizans surları üzerinden mayıs havasını ciğerlerine çektiler. Sonra meraklarını yenemeyip Orhanın düştüğü noktaya doğru eğilip baktılar. İşte cesedi kanlara bulanmış, hâlâ kayaların üzerinde...

Bu üzücü hayal karşısında dikkatlerini daha fazla oyalamak istemediler. Başlarını kaldırıp surların ilerisine doğru göz gezdirdiler. Türk askerleri hiç bir mukavemete uğramaksızın şehre akıyor, akıyordu.

Ömer aylardanberi rüyalarında gördüğü ve kendisi için hayallerin en güzeli saydığı bu mutlu levhayı uzun uzun seyrettikten sonra:

— Demek ki bu hakikat oldu.— dedi.— Havsalama sığdıramıyorum. Tanrı nasip ederse hakikat rüyadan da güzel olabilirmiş.

259 Yine surların aşağı kısmına bakındı.

Cidden büyük bir zaferdi bu... Yalnız Türkler değil, bütün Müslümanlar, hattâ Müslüman olmıyan bir çok milletler asırlardanberi böyle bir zafere ulaşmak için çabalıyorlardı ama, bu muvaffakiyet İkinci Mehmede nasip olmuştu. Ve İkinci Mehmet, «Fatih» ünvanını hakkiyle kazanmıştı. Müslümanların peygamberi Muhammed Mustafa, Kostantaniyeyi fethedecek Müslüman serdara, büyük bir pâye vâdetmişti. İkinci Mehmet, işte din mevzuunda da böyle bir pâyeye ulaşmış bulunuyordu. O, bir tarihî devreyi kapatmış, yeni bir tarihî devre açmıştı.

Ömerin yüreği sevinçle kabardı ve genç adam Çakır Kızı kucakladı:

— Böyle mesut bir anda seni yanımda bulacağımı hiç aklımdan geçirmemiştim, sevgilim!— dedi.

Bir müddet, nerede bulunduklarını unuttular. Çakır Kız da bundan âdeta korkuyordu.

260 Onlar böyle, kendilerinden geçmiş bir halde, hayalarına dalmışlarken, yanı başlarında bir hâdisenin cereyan etmekte olduğunu farketmediler.

Bir kaç saat evvel yaralanan ve Suratı Yamalının hakaretlerine uğrıyarak, bitkin bir hale düşmesine rağmen, Orhanın elinden fişekleri kaparak Türk ordugâhına yardımda bulunan Narlıoğlu, onlara yaklaşıyordu.

Çakır Kız birdenbire irkildi:

— Dinle, yine biri var! Kim olabilir?

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ — ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM — BİZANS CASUSU — Resimli TARİHÎ Roman

"Seni burada, tek başına ölmeğe bırakmıyacağım!„

261 Çakırla Ömer, inleyen adama eğilip baktılar. Narlı oğlu, tanınacak durumda değildi. Istırap yüzünün ifadesini değiştirmiş, toz, toprak, kan ve tere bulanmıştı.

Yarı gövdesini güçlükle doğrultarak Çakırın bacaklarına sarıldı.

— Sizi Allah çıkardı karşıma! — dedi. — İnanılacak şey değil!

Çakır kız, soluk soluğa:

— Narlı oğlu... Benim dostum!... Benim kardeşim!... Benim hocam... » diye çırpınmağa başladı.

Ömer de, bu Bizanslı Türkün macerasını, milletine büyük sadakatini, Çakıra telâkkileri dolayısile yaptığı iyiliği önceden öğrenmişti. Ona karşı bir hürmet besliyordu.

262 İki genç sevgili hemen yaralının yanına çöktüler. Çakır, onun başını kucakladı. Narlı oğlu, sevgililere minnetle bakıyordu.

— Olup biten her şeyi gördüm. Fakat kudretim yoktu, kımıldayamadım, yardımınıza gelemedim. Orhanın yüzüne bir de ben «hain!» diye haykıramadım. Saklandığım taş yığınları ardından kımıldayamadım. Ayıldığı zaman beni görseydi, intikamını yaman alırdı. Ölmeden evvel size burada, bu kulenin tepesinde olup bitenleri anlatmak istiyorum, dinleyin beni...

263 Bu sırada, Çakır, Narlı oğlunun göğsünü açmıştı. Ömer, yarayı dikkatten geçirerek, çevresile sararken:

— Ölmeyeceksin Narlı oğlu! Farkediyorum, yaran ağır değil! » dedi.

— Beni teselli için söylüyorsun, eksik olma. Fakat ölsem de gözüm açık gitmiyecek. Ben vazifemi yaptım. Olanı biteni size anlatayım da dinleyin.

264 Ömer, onu kucakladı.

— Seni burada tek başına ölmeğe bırakmıyacağım, Narlı oğlu... Bu yaralı halinde seni Türk ordusunun hekimlerine götüreceğim... Yolda giderken, askerlerimizin şehre nasıl girdiklerini de göreceksin. Bu manzara sana yeni bir can, kan verecek...

Narlı oğlu, mukavemet etmedi.

— Fakat anlatacaklarım çok mühim! — dedi. — Orhanın son oyununu ben bozdum. Fişekleri elinden aldım. Senin Dalkılıçları felâketten kurtarmak şerefi benimdir. Ve ben, Halil paşanın Sultan Mehmede değil, Şehzade Orhana bağlı olduğunun son şahidiyim.

(Arkası var)

— Ganimet!..

Telefon: 43134

tarda arttırılacaktır.

Halil Aktar

se yine sormama müsaade e-

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BIZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Narlıoğlu Dalkılıç Ömere imparatoru işaret etti

265 Narlıoğlu öleceğine kaniydi. Tesellilere kulak asmıyordu.

— Son nefesimi vermeden Halil paşaya dair bütün bildiklerimi söyliyeyim ki, Padişah artık ona itimad etmesin. Halil paşa yüzünden de devlete zararlar gelmesin. Çünkü o, Sultan Mehmedin baş düşmanıdır. Padişahın düşmanları her kimler ise bundan sonra da onlarla ittifak edecektir. — dedi.

Ve bütün bildiklerini ısrarla anlatmak istedi.

Ömerle Çakır, böyle mühim bir anda uzun hikâyeler dinliyemezlerdi. Onların yapacak bir çok işleri daha vardı. Zaten Narlıoğlunun anlatmak istediklerini onlar da biliyorlardı. Çandarlı ailesini yüksek tutmakla beraber bunların arasına karışmış bir südü bozuğun ihanet ettiğine emindiler.

Ömer, Narlıoğluna dedi ki:

— Sen bunları gideceğimiz yerde anlatırsın.

Ve yaralının itiraz etmesine vakit bırakmadan onu yüklendi. Beraberce kuleden aşağı indiler.

Çakır etrafı dinliyerek dedi ki:

— Bizans müdafaası tamamen durmuş galiba. Kulenin içinden sesler gelmiyor artık.

266 Hakikaten de bu civara bir durgunluk çökmüştü. Velvele uzaklardaydı. Karşılıklı döğüş sedaları sağdan ve soldan geliyordu.

Narlıoğlu o yaralı halinde yine kılavuzluk ediyordu:

— Buranın müdafileri burçların yarıldığı noktalara gitmiş olacaklar.

Ötede beride bazı ihtiyarların ve bazı kadınların kendi yaralılarına sahip çıktıkları, onları sırtlayıp tedavi için şehrin uzak yerlerine götürdükleri görülüyordu.

Bundan dolayı yol üstünde bulunanlar Bizans kıyafetinde iki kişinin bir yaralıyı götürdüğünü görünce bir fevkalâdelik sezmediler. Üç kişilik kafile kulenin dehlizlerinden ve arkasındaki yollardan rahatça ilerlediler.

Biraz evvel mühim çatışmanın olduğu ve Yeniçeri Hasanın şehit düştüğü kısımda Narlıoğlu yerdeki cesetleri işaret ederek Ömere yalvardı:

— Senin daha yapacak çok işlerin vardır. Bırak beni burada, bunların arasında son uykuma varayım.

267 Ömer itiraz etti:

— Seni yaşatmak bizim vazifemizdir. Benim nazarımda sen eşsiz bir kahramansın. Sen bu devrin Kösemihalısın, sevgili Narlıoğlu.

Narlıoğlu:

— Bu benim için ne şereftir. — dedi. — Ben ötedenberi Bizansa değil, Türk milletine bağlı olduğumu biliyordum. İşte şimdi de son vazifemi yapıyorum. Sana İmparatoru gösteriyorum. Bu adam, kendi milleti için kahraman olmakla beraber bize ilerde büyük zararlar verebilir. Buradan Galataya, Galata'dan da Adalar denizine ve belki de İtalyaya kaçar, aleyhimize haçlı ordular tertipler. Onun için sen benimle değil, onunla meşgul ol. Ne demek istediğimi anlarsın, Dalkılıç Ömer!

268 Ömer:

— Ne demek istediğini anlıyorum. - dedi.

Bir alana çıkmışlardı. Narlıoğlunun eliyle gösterdiği iki kişiyi dikkatten geçirerek Ömer ne yapacağını zihninde kararlaştırdı. Ve kalabalığın arasında bulunan iri yarı bir yeniçeriye kendini tanıttı. Narlıoğlunu ona teslim ederek:

— Emin bir yere götür bunu. Yaralarını sarın. Bize çok iyilikler yapmış bir kahramandır. - dedi.

(Arkası var)

VATAN-VÂ-NÛ ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BIZANS CASUSU

Resimli TARİHİ Roman

"Bu batan geminin kaptanıyım. Bizanstan kaçmıyacağım„

269 Ömer telâşla konuşan iki kişiye doğru yürüdü.

— İntikam saati çaldı! — diye kendi kendine söyleniyordu.

Konuşanlardan biri İmparator, biri de meşhur Justinyendi. Justinyen, Lâtinlerin büyük silâhşoru... O, muhasaranın başlangıcında Galatadan bir çok gemicileri ve askerleri başına toplayıp Bizansı müdafaa etmek için, bu tarafa gelmişti. İmparator, ona, şayet müdafaada muvaffak olunursa, hazineler dolusu mükâfatlar vereceğini vadetmişti. Ayrıca Galatayada imtiyazlar bahşolunacaktı.

Fakat, Justinyen ümidin kalmadığını artık anlamıştı.

270 İmparatora diyordu ki:

— Yapacak bir şey kalmadı. Bizans Türklerin eline geçiyor. Ben gidiyorum, çünkü esir edilmek istemem. Af buyurun, Haşmetlim! Nihayet burası benim vatanım da değil. Bizans ölüyor diye ben ille ölemem. Böyle bir meyusane çarpışmayı lüzumsuz sayıyorum. Size de tavsiyem: Haliçten kayıklara binelim. Galatayı boylayalım. Yollu gemilerimiz vardır. Silivriye gideriz. Yunan adalarına gideriz. Beğenmediniz, İtalyaya gideriz. Oralarda arzu ettiğiniz gibi bir hayat sürebilirsiniz. İsterseniz sakin bir hayat... Hükümdar olmadan evvel Despottunuz, Haşmetlim! Yine bir adanın despotu olabilirsiniz. Yahut da, Garptaki Hıristiyanları ayaklandırır, Türklerin üzerine yürürsünüz. Burada mutlaka ölmeniz icabetmez. Üstelik esir de düşebilirsiniz. Esir düşmeniz ise cidden utanılacak bir hal olur.

271 İmparator:

— Siz gidebilirsiniz Justinyen Kaptan! Fakat ben gidemem. Siz kaptan olduğunuz için bilirsiniz ki gemiden en son çıkmak bana düşer. Tebaamı böyle yüz üstü bırakarak kaçamam. Şerefime leke sürdüremem. Esir olmaya gelince, esir olmıyacağım. Siz kendi mantığınızda haklısınız, ben de kendi mantığımda haklıyım. Haydi savuşunuz, gidiniz, kahraman Justinyen! Bana ettiğiniz yardımlardan dolayı teşekkür ederim. İtalya'da keyfinize bakınız.

272 Justinyen hürmetkârane son bir selâm verdikten sonra süratli adımlarla oradan uzaklaşırken Ömer kılıcını çekerek İmparatorun karşısına dikildi:

— Hakkınız var, sizin vazifeniz burada ölmektir. Affedin, İmparator! Benim de vazifem sizi öldürmek.

(Arkası var)

YAZAN: VÂ-NÛ

ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

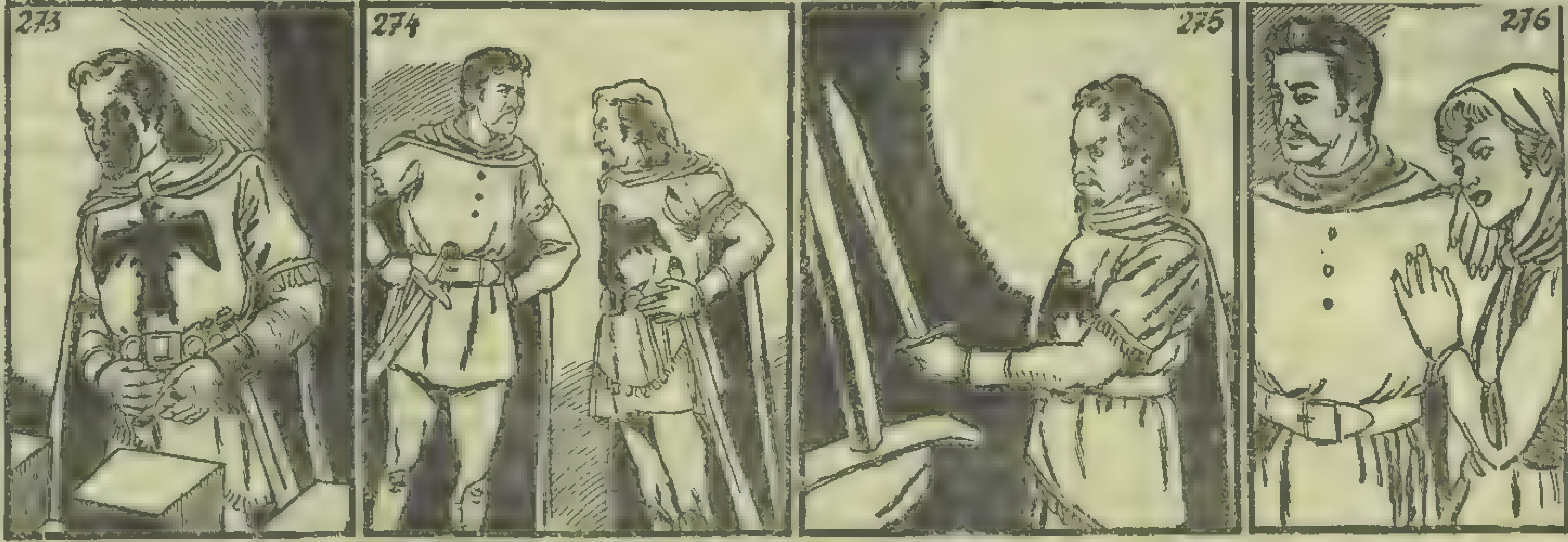

İmparatorun mertçe ölüşüne şahit oldular

273 İmparator, dalgındı. Ömerin sözlerini ancak yarı yarıya işitmişti. Ve ona da yarım bir cevap verdi:

— Döğüşürüz, kolay! Ya sen, beni öldürürsün, ya ben, seni öldürürüm. Fakat muhakkak ki beni öldürürler. Çünkü ben döğüşe döğüşe öleceğim... Fakat memleketimi son bir defa görmek istiyorum. Şu surlara, şu Haliçe bir kere daha bakmak, gözlerimle veda etmek istiyorum.

Jüstinyenin hızla koştuğu tarafa doğru yürüdü. Bakışlariyle onun kayığa binişini takibetti:

— En güvendiğim, dostlar bile beni yalnız bıraktıktan sonra, - diye esefle kendi kendine söyleniyordu.

Bir mazgaldan manzaraları seyretti. Türk aslanlarının oluk oluk şehre girdiklerini gördü. Sonra onu gölge gibi takibeden Ömere döndü.

274 — Beni esir almak ister g i b i bir halin var amma, bunda muvaffak olamayacaksın. Sizinkiler kalabalık halinde buraya gelmeden evvel seninle döğüşeceğim. Etrafımı çeviremiyeceksiniz. Kılıcımı elimden düşüremiyeceksiniz. Öyle bir kaza olsa bile, üzerimde mini mini bir zehir var, onu içerim. Herhalde beni sağ tutamayacaksınız. Zafer - alaylarınıza koşamayacaksınız. Şehzade Orhanın gösterdiği cesareti ben de göstereceğim. Haydi silâhsor, vazifeni gö[...]

O da kılıcına davrandı.

Ömer:

— Hakkınız var. — dedi. — Herhangi bir kahraman sizin yaptığınız gibi yapardı. Çünkü bütün kozlarınızı kaybettiniz. Kahramanca döğüşerek ölmekten gayri çıkar yolunuz kalmamıştır. Sizin bir bahadır olduğunuzu Fatih Sultan Mehmet tasdık etmiştir. Türk milleti de düşmanının asil olduğunu biliyor. Tarih de bunu böylece kaydedecek. Sizinle karşı karşıya çarpışmak benim için en büyük şereftir, Haşmetmaab!

Kostantin dedi ki:

— Beni öldürmüş olmakla ilerde övünmek istiyorsun. Haydi bakalım!

275 Bu söz Ömerin ağırına gitti. Kendi kendine şöyle düşündü:

«— Eğer o beni değil de ben onu öldürürsem, bununla övünmeyeceğim. Benim öldürdüğümü ilân etmiyeceğim. Bu sır tarihçe gizli kalsın diye susacağım. Çakıra da bunu sır diye muhafaza etmesini tembih edeceğim.»

Kılıç kılıca gelmişlerdi, Çakır onları seyrediyordu. Ve İmparatorun çok usta bir silâhsor olduğunu eskiden işitmişti. Şimdi de görüyordu.

Dalkılıcsa ondan daha gençti, daha kuvvetliydi. Ümitli bir milletin askeri olmak ona üstün bir durum sağlıyordu. Hasmının, hünerlerine rağmen onun galip geleceği belliydi.

Çakır kız bunu anladı:

«— İmparator son dakikalarını yaşıyor!» dedi.

276 Eğer böyle olmasaydı, Ömer can evine vurup İmparatoru, öldürmeseydi, Çakır kız, koynundaki sehirli oku bu mert adama karşı kullanmayacaktı. İki yiğiti yine dövüşmeğe bırakacaktı.

İmparator, son nefesinde:

— Kılıcım haç biçimindedir. Baş ucuma dikersiniz. - dedi. Ve gözlerini kapadı.

Ömerle Çakır, onun cesedi karşısında bir ihtiram selâmı aldılar.

Ömer:

— Bir kahraman gibi öldü, Allah taksiratını affetsin! - dedi.

(Arkası var)

YAZAN= VÂ-NÛ
ÇİZEN= ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Fatih öğle üzeri törenle şehre girdi

277 Yeniçeriler, mazgalların harabeleri arasından, surlardan akın akın içeri giriyorlardı.

Tarih bu hâdiseyi şöyle anlatır:

Topkapının ve sonra surlar gerisinde ilerliyen Türk askerinin öbür kapıları da açmaları üzerine bütün cephelerdeki askerler şehre doluştu. O ana kadar suru müdafaa eden ecnebiler, bundan sonra dayanmanın lüzumsuzluğunu tıpkı Justinyen gibi anlamışlardı. Mevkilerini terkederek kaçmağa başladılar. Gemilere kaçabilenler kurtuldular. Evlerine sığınan yerliler esir düştü. Meşhur Türk komutanı Zaganos paşa kuvvetleri karşısında harb etmekte olan ve aynı zamanda surları Cebe Ali beye karşı müdafaa eden komutan Trevisano adamlariyle beraber yakalandı. Tekfur sarayını müdafaa eden Venedik Balyozu ve yine o taraflarda çarpışan Peskopos Léonardo esir düştüler. Fakat tanınmış din adamlarından Kardinal İzidor yaman bir kurnazlık yaptı. Papaz külâhını başından çıkarıp kendine benziyen bir ölünün yanına bıraktı. Onun elbiselerini çıkarıp sırtına giydi. İşte bu kılıkta, alelâde bir nefer gibi esir düştü. Bu sebepten Türkler ona ehemmiyet vermediler. Sonra da kaçmanın çaresini aradı.

Edirnekapıyı müdafaa eden Brochiareli kardeşler ise, Türk kuvvetlerinin cenup tarafından şehre girdiğini anlayınca daha fazla diretmenin boşluğunu kavrayıp hemen atlarına bindiler; Türk kıtalarının yanından sıyrılıp limana ulaştılar; buradan da Galataya sıvıştılar.

Fatihin komutanlarından İlyas Bey, Silivrikapıyı zorlamış ve burasını da fethetmişti.

Türk kuvvetleri sahilden ilerleyip Haliç kıyısındaki Bizans müdafaasını da sükut ettirdiler. Komutanları ele geçti. Aileleri de yakalandı ama Fatih Sultan Mehmet esirlere iyi muamele ettiğinden bu komutanlara ve ailelerine hoş muamele olundu. Yakup Bey komutasında bulunan Haliçteki Türk donanması, Bizans bayraklarının indirilip, Türk bayraklarının direklere çekilmesine bakıp şehrin düştüğünü öğrenince, gemileri baştan kara sahile yanaştırdılar. Levendler buralardan içeri daldı. Marmaradaki Türk donanmasından da şehre hücum oldu. Levendler buradan da girdiler.

Türk gemileri böyle meşgulken fırsatı ganimet bilen düşman donanması mültecilerden bir çoğunu aldı, Çanakkaleye doğru kaçırdı.

278 Türkler, İmparatoru arıyorlardı. Bir Bizanslı naşın önünde:

— İmparator Kostantin öldü. Her ümid mahvoldu! — diye haykırdı.

Böylece İmparatorun ölüm haberi yayıldı ve Bizanslılar büsbütün bozguna uğradılar.

279 Bütün müdafaa durmuştu. Bizanslılar silâhlarını atıp kaçıyorlardı.

280 Öğleye doğru şehrin düştüğünü öğrenince Fatih Sultan Mehmed Topkapıdan törenle girdi.

(Arkası var)

— Bu akli sana kim verdi? | Telefon: 43134 | 13,25 ve 13,50 | önünde şerefine tertiplenen | küsur liraya malolacaktır.

YAZAN: VÂ-NÛ
ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Fatih İstanbulda ilk ikindiyi Ayasofyada kıldı

281 23 yaşındaki Fatih Sultan Mehmet, maiyetinde vezirleri, beylerbeyleri, âlimleri ve ümerası olduğu halde ihtişamlı bir alayla şehrin içine doğru yürüyordu. Alayın önünde türlü kıyafette Yeniçeriler ve diğer askerler vardı. Sekbanlar, Solaklar, sağda alay elbiselerini giymiş sipahiler, solda silâhtarlar yürüyorlar. Fatih kapıdan içeri girdikten sonra ellerini açtı, bu zaferi kendisine bahşettiğinden dolayı Tanrıya hamdüsena etti. Askerlerini de kutladı.

Şehrin büyüklüğü, güzelliği, umumi binalarının çokluğu, genç hükümdar üzerinde büyük bir tesir bıraktı. Alay dualarla, gülbanklarla şehri geçerek Ayasofyanın önüne kadar vardı. İkinci Mehmet, mabedin kapısı önünde atından inerek kiliseye girdi. Binanın büyüklüğünü, güzelliğini seyrederek kazandığı zaferin azametini bir kere daha anladı.

282 Maiyetinde bulunan güzel sesli müezzinlerden birine ezan okumasını emretti. Müezzin çan kulesine çıktı. Büyük bir coşkunlukla ezan okudu.

Çan kulesinde okunan bu ezan iki din arasındaki düşmanlığın değil, kardeşliğin ifadesidir. Netekim Ayasofyanın tecellisi bu şekilde ilerde de belirdi. Hıristiyanlar bu mâbedin taşlarını daha evvelki dinlerin mâbetlerinden ta Suriyelerde, Balebeklerden sökerek İstanbula getirmişler, kilise kurmuşlardı. Müslüman Türkler ise bu işi daha tekâmül ettirip Hıristiyan mâbedine Müslüman minareler ilâve ettiler. Sonra Ayasofya Atatürk devrinde bir müze haline getirildi. Bu muhakkak ki yalnız bir dinin iki milletin, dinin değil, insanlığın hâtıralarını kendinde topluyordu. Kilisede okunan bu ezanın da mânası, işte bu noktadan bilhassa ehemmiyetliydi.

283 Asırlardan kalma bir Bizans efsanesine göre, işte tam şu anda kubbenin ışıklar içinde ikiye bölünmesi, bir nur sağanağı arasından Hıristiyan meleklerinin elde celâdet kılıçları, aşağı süzülmeleri; Müslüman Türkler üzerine saldırmaları, onları perişan ederek yerin dibine batırmaları icabederdi.

Mâbetteki Bizans kalabalığı bu mucizeyi bekliyordu. Halbuki mucize bambaşka bir şekilde tecelli etti. Kapılar açıldı, Türk bahadırları girdi. Bu hurafe dolu kafaları, güzel mimarinin içinden temizledi, sürdü. Sonra asıl mucize: Fatih İkinci Sultan Mehmet, hakiki bir nur parçası halinde kilisede ilerledi. Müslüman kıblesinin istikametini tâyin etti; ve orada ikindi namazını kıldı.

284 O anda bir münadi Ayasofyanın kapısından ahaliye ilân etti:

— Bundan sonra burası kilise değildir.

(Arkası var)

güm olup gidiyordu. Nitekim: Telefon: 43134 Yukarıdaki rakamları veren

YAZAN: VÂ-NÛ ÇİZEN: ÇETİN A. ÖZKIRIM

BİZANS CASUSU

Resimli TARİHÎ Roman

Bizansın sukutu akabinde Galata da Türk vatanı oldu

285 Ahali kaçışıyordu. Çünkü Türklerin siyasetini henüz anlamamışlardı. Türkler dar düşünceli değillerdi. Türkler evvelce kurdukları devletlerde de muhtelif ırktan ve dinden insanları çok iyi şartlarla yaşatmışlardı. İşte tek başına Hazer devleti bunun misalidir. Onda üç büyük din serbestti. Diğer dinlere mensup kimseler de vardı. Hiç kimseye zarar gelmiyordu. Büyük Türk cihangiri Cengiz'in ordusunda da ayrı ayrı dinlerden insanlar vardı. Nitekim sonradan kurulacak Türk İstanbulunun içinde her din ve milletten insan rahat rahat yaşıyabilmişti. Bizanslılar bunu bilmediklerinden can kaygısına düşmüş kaçıyorlardı. Büyük bir bozgun içinde kendilerini Galataya atıyorlardı.

286 Bir mutaassıp dede, güzel torununu felâketten kaçırırcasına sahile doğru sürüklüyordu. Halbuki kaçıramadı. Kız esir düştü. Bunun neticesinde, felâkete değil, saadete uğradı. Çünkü büyük bir paşanın zevcesi oldu. Ve kahraman Türk cihangirleri ona «Büyük Anne» diye Kanunî zamanında hitabettiler. Dedesi tarafından Galataya kaçırılmak istendiğini düşünerek sabık genç kız, Kanunî Sultan Süleyman devrinde:

«— İyi ki dedem muvaffak olamamış. İyi ki esir düşmüşüm.» diye macerasını anlattı durdu.

287 Dalkılıçla Çakır Kız, kapattıkları zindandan mahut iki papazı çıkarmışlardı. Onlar, kaynayan katraula Türk cihangirlerine suikast etmelerine rağmen, hayatlarının kendilerine bağışlanmasından memnun ve minnettardılar. Fatihin, Patriğe imtiyazlar vereceğini öğrenmeleri üzerine, Türklere inançları artmıştı. Onlar da Dalkılıçla Çakır gibi sulh tarafbsı kesilmişlerdi. Hattâ, Galatanın teslimi sırasında da büyük yararlıkları dokundu. Ora halkına Türklerin ne ruhta olduğunu anlattılar.

288 Sokaklarda nutuklar veriyorlardı:

— Türklerin siyaseti öyle bir siyaset ki, kim tek durursa nesli asırlarca öteye, 500 yılın ötesine kadar devam edecek. Bizimki boş kehanet değildir. İnanıp söylüyoruz.

Galatalılar da, Fatihin kudretini ve müsamahakârlığını anladılar. Galatanın anahtarlarını büyük bir törenle götürüp ona teslim ettiler. İçlerinde bazıları Bizans zamanında olduğu gibi, Osmanlı zamanında da Galatanın müstakil kalabileceğini umuyordu. Fatihin, anahtarları yine Lâtinlere teslim edeceğini sanıyordu. Fakat o derece müsamahasına rağmen gevşek davranmayı sevmiyen İkinci Sultan Mehmet, Boğaziçinin başında bir çıban başı istemedi; Bizansın arkasından Galatayı da fethetti.

Artık buraları yekpare bir Türk vatanı olmuştu.

(Arkası var)

AC 151/1 Telefon: 43134 arabalara ve amatör ehliyeti- za alınacaktır.

BİZANS CASUSU

YAZAN= VÂ-NÛ ÇİZEN= ÇETİN A. ÖZKIRIM

Resimli TARİHÎ Roman

" Bana en büyük mükâfat İstanbulun hemşehrisi olmaktır „

289 Bizansın fethi tamamlanmıştı. Bütün hesaplar görüldü. Fatih, kendisine düşmanlık edenlerin evlerini barklarını üç gün müddetle yağma ettireceğini gazilere evvelden vadetmişti. Bu sözünde durdu.

Çandarlı Halil, kendi sırlarını bilen Bizanslıları, bir gün kendisini ele vermemeleri için, aralarında en meşhurların felâketine yürüdü. Bazı bigünahların çoluk çocuğu ile idam olunmasına sebebiyet verdi.

Fakat kazdığı kuyulara nihayet kendi de düştü. Aleyhinde sade Çakır kız, Dalkılıç Ömer değil, Narlıoğlu gibi bir şahit de vardı.

Fatih, onu Çakırla ve Narlıoğlu ile yüzleştirip mücrim olduğuna bir kere daha kanaat getirdikten sonra hapse attırdı. Ve nihayet gereken vesikaları buldu; ve Çandarlıyı idam ettirdi.

Çok malı, mülkü olan zengin bir sadrazamdı. Hazinesinden malûl gazilere de hisse çıkarıldı.

Bir ihtiyar asker bu hazineyi dağıtmak vazifesini üzerine almıştı. Diyordu ki:

— Bunlar idam edilen kâfir ortağı Halil Paşanın hazinesinden hissenize düşenlerdir. Siz ey fetih kahramanları, artık çalışamıyacak hale geldiniz. Ömrünüzün sonuna kadar bunlarla tekaütlüğünüzü geçirirsiniz.

290 İhtiyar asker, Çakırla Ömerin de uzaktan kendisini seyrettiğini görünce seslendi:

— Gazada sizin de yaralandığınızı biliyorum. Siz pay almıyacak mısınız? Gelin vereyim.

— İstemez. Biz genciz, çalışır, kazanırız. - dediler. Ve oradan uzaklaştılar.

Fatih Sultan Mehmet, yalnız ganimet değil, Türk kahramanlarına ve Türk halkına ev ve arazi de dağıtıyordu. Muharebe sırasında şehir ve civarı harap olmuştu. Zaten Bizanslılar daha evvel de iyi bakamamışlardı. Padişah, İstanbul şehrinin nüfusunu arttırmak istiyordu. Kendi arzusiyle şehre gelip yerleşecek olanların tuttukları mülke sahip olacaklarını ilân etmişti. Böylelikle birçok kimseler gelip İstanbula yerleştiler ve hallerine uygun evler kendilerine ihsan edildi. Fatih bunlar için bedestenler, çarşılar kurdurdu. Sular getirtti. Mâbetler yaptırdı.

291 Âmirleri ve arkadaşları Dalkılıç'a hep soruyorlardı:

— Peki sen? Niçin kendine bir konak almıyorsun? Niçin köleler, cariyeler, atlar, arabalar edinmiyorsun? Padişah seni seviyor. Sen ne istersen hepsine sahip olabilirsin.

Dalkılıç, İstanbulun manzarasını doya doya seyrederek cevap veriyordu:

— Bana en büyük ganimet İstanbul şehrinin vatandaşı olmaktır.

292 Çakırla Ömer evlenmişlerdi. Ganimet lâfı açıldıkça, Çakır da, parmağındaki mühür yüzüğü göstererek:

— Bana da en büyük ganimet payı Suratı Yamalıdan aldığım bu yüzüktür. - diyordu.

SON